

Bořetické LISTY

ČERVENEC 2017 • Číslo 2

Stárci a chasa Vás srdečně zvou na tradiční bořetické hody, které se konají 6.-8. srpna 2017.

1. stárkovský pár: Natálie Popovská a Radim Pilař
Sklepníci: Michal Kubík a Jakub Springer

František Petrásek/
Ing. Petr Zemánek
Nakládání s odpady v naší obci

Příloha Sami sobě – hody

Tomáš Langer
Hasičské cvičení ve škole

Fotogalerie

Den dětí na hřišti

Den otevřených sklepů

Den otevřených sklepů

Expedice Bavorákem světem

Hodnocení vín

Hodnocení vín

Fotogalerie

Kulatý stůl – jednání o strategii obce

Kulatý stůl – jednání o strategii obce

Letní tábor Kdousov, foto A. Holásková

Mezinárodní modelářská soutěž

Nový konzulát SSR KH pro Prahu

Pálení čarodějnic, foto V. Mikulíková

Fotogalerie

Pálení čarodějnic, foto V. Mikulíková

Pálení čarodějnic, foto V. Mikulíková

Přesňákový turnaj, foto J. Zemánková

Přesňákový turnaj, foto Ing. L. Dufková

Rybářské závody, foto V. Mikulíková

Rybářské závody, foto V. Mikulíková

Fotogalerie

Taktické cvičení SDH na budově ZŠ, foto V. Mikulíková

Taktické cvičení SDH na budově ZŠ, foto V. Mikulíková

Turnaj starší přípravky v Krumvíři, foto L. Gloza

Zapískování fotbalového hřiště, foto L. Gloza

Vítání nových občánků

Vítání nových občánků – Alice Jančková

Fotogalerie

Vítání nových občánků – Gabriela Petrovská

Vítání nových občánků – Kristian Sláma

Vítání nových občánků – Mariana Michnová

Vítání nových občánků – Sebastian Pregrt

Vítání nových občánků – Viktor Kaňka

Velikonoční výstava vín

Úvodník

Vážení spoluobčané,
čtenáři Bořetických listů,

rok 2017 se nám přehoupnul do své druhé poloviny. Léto se ujalo své vlády. Školákům a studentům začaly jistě zasloužené dva měsíce prázdnin.

Od vydání minulých Bořetických listů bylo kulturní dění v obci velmi pestré. Již tradičně se na velikonoční neděli konala výstava vín, kde bylo možno ochutnat přes 500 vzorků od vinařů domácích i přespolních. Dětem patřilo dubnové pálení čarodějnic a první červnový víkend jsme na hřišti oslavili Den dětí, na jehož organizaci se s obcí podílely všechny spolky obce. Mužácký sbor Svodničan měl tento rok na starosti organizaci akce Zpívání pod Slunečnou, které bohužel nepřálo počasí. Nezpívalo se tedy pod rozhlednou, ale v kulturním domě obce, což ale nikterak neovlivnilo kvalitu podaných výkonů všech mužáckých sborů. Dospělým byl určen pod Kraví horou poslední květnový víkend, kdy se konal Den otevřených sklepů. Na rybníku „Za Jedličkovým“ proběhly začátkem měsíce června rybářské závody pro děti i dospělé. Základní a mateřská škola se rozloučila se školním rokem na tradiční školní akademii. Obec byla zapojena do cyklistické akce sdružení Modrých Hor nazvané Putování krajem André. Sbor dobrovolných hasičů si poslední týden školního roku vyzkoušel taktické cvičení v budově ZŠ. Za zmínku jistě stojí i akce sportovní. Tenisový klub zorganizoval v květnu Přesňákový tenisový turnaj. Mladí fotbalisté úspěšně obec reprezentovali na žákovských turnajích a mužstvo TJ Sokol Bořetice obsadilo celkově 6. místo v III. třídě skupiny B.

Obec se zapojila do Programu rozvoje obcí Mikroregionu Hustopečsko. V rámci toho se dne 8. června konalo diskusní setkání občanů a na webu obce byl přístupný dotazník. Výsledkem Programu rozvoje obce bude vyhodnocení získaných informací od občanů z diskuze i dotazníku a bude garantem navržen soubor rozvojových činností na

období 2018–2025, které vychází z názorů a potřeb obyvatel. Programy respektují metodiku doporučenou Ministerstvem pro místní rozvoj a jsou často podmínkou pro žádosti o dotační podporu. Výsledky analýz nejsou v době, kdy je chystáno vydání BL známy, budou zveřejněny v dalším čísle zpravodaje.

V srpnu 2016 byla v obci provedena kontrola z České inspekce životního prostředí na vypouštění odpadních vod. V měsíci červnu 2017 pak bylo doručeno vyrozumění o výsledku spolu s vyčíslenou pokutou 131 000 Kč. Jedná se o přestupky vyplývající z toho, že obec nemá vybudovanou splaškovou kanalizaci a čističku odpadních vod. Odpadní vody z velké části domácností jsou vypouštěny do dešťové kanalizace a následně do Trkmanky. Proto je nutné začít se stavbou nové kanalizace a čističky odpadních vod co nejdříve, protože při stanovování výše pokuty se přihlíželo i k tomu v jaké fázi plánování či realizace stavba je. Práce na přípravě projektu čističky odpadních vod zůstává i nadále hlavní prioritou vedení obce.

Protože je v obci nedostatek stavebních míst, vedení obce se rozhodlo zpracovat a začít realizovat v příštím roce zasítování inženýrskými sítěmi obecní pozemek za zahrady rodinných domů od letadla směrem nahoru, kde by zatím po jedné straně vzniklo přibližně 16 stavebních míst o výměře až 400 m² a osm bezbariérových malometrážních bytů podporovaného bydlení.

Dále se pracuje na dokončení dvou neuzavřených dotačních projektů z minulého volebního období (chodníky v obci a cyklostezka Rasovna). Doufáme, že se nám v dohledné době podaří odstranit nedostatky (nevyřešené pozemky) a najít spolu se SFDI řešení, aby mohla být podána závěrečná vyhodnocení.

Všem, kteří mají před sebou dovolenou, přeji příjemný odpočinek. Těm, kteří již mají dovolenou za sebou, přeji příjemný zbytek léta. Dětem mnoho prázdninové radosti. A se všemi se těším na setkání při tradiční hodové zábavě.

František Petrásek, starosta obce

Jak se nakládá s odpady

Vzhledem k neustálým dotazům na nakládání s odpady v naší obci jsme se rozhodli uveřejnit článek, který by objasnil, co se dále děje s odvezeným odpadem. Obec Bořetice má schválenou obecně závaznou vyhlášku č. 1/2016 o stanovení systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů a nakládání se stavebním odpadem na území obce Bořetice. Vyhláška je dostupná na webových stránkách obce.

Obec má uzavřenu smlouvu na odvoz všech druhů odpadů se svozovou společností Hantály a.s. Velké Pavlovice.

Druhy odpadů:

a) Biologické odpady (BRKO odpady rostlinného původu)

Biologický odpad se přímo v domácnostech ukládá do kompostérů, které jsou k bezplatnému vyzvednutí na obecním úřadě po podepsání smlouvy. K uložení biologického odpadu z veřejných prostranství

(hřbitov) slouží hnědé kontejnery, které následně svozová firma odváží na kompostárnu k dalšímu využití. Další možnost k uložení bioodpadu je na sběrném dvoře obce do hnědých kontejnerů a velkoobjemového kontejneru. Chtěl bych upozornit, že do těchto kontejnerů patří jen biologicky rozložitelný odpad, a ne umělé květiny a obaly od svíček a další jiný odpad. Cena za uložení jedné tuny bio odpadu je 350 Kč. Pokud je však obsah kontejneru znehodnocen jiným odpadem je cena za tunu 1 102,60 Kč a končí na skládce komunálních odpadů!

b) Papír

Papír je možné uložit donáškovým způsobem na sběrném dvoře do velkoobjemového kontejneru. Dále je v obci zaveden způsob odvozu papíru přímo od domu. Takto vytríděný papír je odvezen svozovou firmou k dalšímu zpracování.

c) Plasty včetně PET lahví

Plasty je možné uložit donáškovým způsobem na sběrném dvoře nebo uložit do průhledných igelitových pytlů a v den svozu popelnic umístit před dům, odkud je odvezen pracovníci obce na sběrný dvůr. Ze sběrného dvora plasty odváží svozová společnost na třídíčku.

d) Nápojové kartony

Nápojové kartony se sváží stejným způsobem jako plasty.

e) Sklo bílé – barevné

Sklo bílé a barevné se ukládá do speciálních kontejnerů – zvonů (zelená a bílá barva) umístěných naproti vjezdu na Panský dvůr, u chodníku pod Kraví horu a na sběrném dvoře. K dalšímu zpracování na třídírnu skla odváží svozová společnost.

f) Kovy

Kovy je možné uložit na sběrném dvoře do dvou velkoobjemových kontejnerů. Každoročně je možno využít odvoz železa od domu našimi hasiči.

g) Nebezpečné odpady

Nebezpečné odpady (plechovky od barev, ředidla, akubaterie, obaly od postřiků atd.) je možné v malém množství uložit do speciálních kontejnerů na sběrném dvoře. Tyto odpady odváží svozová firma do centrálního skladu nebezpečných odpadů a následně do spalovny nebezpečných odpadů.

h) Objemný odpad

Objemný odpad je odpad z domácností, který kvůli nadměrným rozměrům a velké hmotnosti nelze odkládat do běžných popelnic. Tento

odpad je možné uložit do velkoobjemového kontejneru na sběrném dvoře. Odtud se odváží na skládku komunálního odpadu.

ch) Směsný komunální odpad

Směsným komunálním odpadem se rozumí zbylý komunální odpad po stanoveném vytrídění. Tento odpad se ukládá do popelnic a je pravidelně odvážen svozovou společností na skládku.

i) Stavební suť

Stavební suť je možné uložit pouze v určitém množství do velkoobjemového kontejneru na sběrném dvoře. Větší množství je zpoplatněno. Suť je odvážena na drtičku stavebních sutí a výsledný recyklát z drtičky je možné odebrat a použít. Do kontejneru v žádném případě nepatří vinohradnické sloupky, které nelze podrtit!

j) Elektrospotřebiče

Elektrospotřebiče jsou rozděleny na drobné elektro a velké elektrospotřebiče. Drobné elektro je ukládáno do červeného kontejneru umístěného u pošty a speciálního kontejneru na sběrném dvoře. Velké elektrospotřebiče (ledničky, pračky, televize atd.) jsou ukládány na sběrném dvoře do speciálního kontejneru. Odtud je pak odváží svozová společnost k dalšímu zpracování.

Má smysl třídit a recyklovat odpady?

Za uplynulých 15 let se vytřídilo takové množství odpadu, které by svým objemem konkurovalo památné hoře Říp. Třídění se stalo samozřejmostí už pro 72 % obyvatel ČR. Jste mezi nimi? Za množství vytríděného odpadu dostává obec příspěvek od autorizované obalové společnosti EKO-KOM. Další příspěvky jsou od společnosti ASEKOL a ELEKTROWIN za zpětný odběr elektrospotřebičů.

V roce 2015 byla výše příspěvků 178 223 Kč a v roce 2016 už jen 124 728 Kč. Naopak za uložení odpadu na skládku musí obec platit. V roce 2015 zaplatila 758 214 Kč a v roce 2016 již 922 155 Kč. **Je na zvážení každého z nás, jestli se do třídění odpadů zapojí a jakým způsobem.**

Třídíčka plastů ve Velkých Pavlovicích

Jak správně třídit

DRUH ODPADU	ZPUSOB TŘÍDĚNÍ	PATŘÍ	NEPATŘÍ
PET LÁHVE	průhledný plastový pytel svozový den od domu	PET láhve Samostatně pytlový sběr	obaly od stolních olejů, obaly od nebezpečných látek, barev, chemikálií, PVC, guma linoleum, molitan, pneumatiky, novodurové trubky, plastové nárazníky, palubní desky
OSTATNÍ PLAST		igelitové pytle, sáčky, fólie, obaly od drogistického zboží, kelímky prázdné – nemusí být vymyté. Samostatně pytlový sběr	
TVRDÝ PLAST	kontejner sběrný dvůr	zahradnické a vlnařské bedny, plastový nábytek, plastové sudy, hračky, květináče.	
PAPÍR	krabice, svázané balíky, sběrný dvůr, při vyhlášení sběr od domu	noviny, časopisy, lepenka, krabice – rozložené, karton, knihy, letáky, psací a balicí papír. Ukládat pouze papír čistý, suchý, rozložený a sešlápnutý	hygienické kapesníky, ubrousky, znečištěný mastný papír, celofán, kopíráky
SKLO	bílé a zelené kontejnery – obec a Kraví hora, sběrný dvůr	bílé a barevné sklo, lahve, tabulové sklo, skleněné střepy, zavařovací sklenice	autosklo, drátěné sklo, varné sklo, plexisklo, keramika, porcelán, žárovky, zrcadla
NÁPOJOVÉ KARTONY	průhledný plastový pytel svozový den od domu	vícevrstvé obaly od nápojů – nápojové kartony prázdné	zbytky potravin a nápojů
BIOODPAD	kompostování v domácnostech – kompostéryhnědé kontejnery – hřbitov a velký kontejner sběrný dvůr	zbytky ovoce, zeleniny, květiny, kávový odpad, zbytky jídel rostlinného původu, tráva, plevel, zbytky rostlin, seno, sláma, drobné větvičky.	plasty, umělé květiny, sklo, jednorázové pleny, zbytky jídel živočišného původu (maso, kosti), stavební odpad, zemina, popel a uhlí.
TEXTIL	kontejner u pošty a sběrný dvůr	použité ošacení, drobný bytový textil	ne mokré, plesnivé, znečištěné
PNEUMATIKY	místo na sběrném dvoře	pneu z osobních automobilů bez disků	pláště a duše z kol, motocyklů, guma, pneu z nákladních automobilů a traktorů.
DŘEVO	sběrný dvůr – kontejnery	dřevěné obaly, odpadní kůra, stavební dřevo, dřevěné palety, dřevěný nábytek bez kování, dřevotříška, překližka	sololit, znečištěné desky olejem nebo dehtem, hniloba a plíseň.
ELEKTROZAŘÍZENÍ	sběrný dvůr – kontejner a červený kontejner u pošty	malé domácí spotřebiče (fény, kulmy, žehličky, el. hračky) spotřební elektronika (rádia, kamery, monitory, tiskárny, PC, telefony atd.) a velké spotřebiče (myčky, pračky, ledničky el. bojlery, digestoře atd.)	neúplné, rozebrané spotřebiče
ŽÁROVKY a ZÁŘIVKY	sběrný dvůr – kontejnery	úsporné zářivky a žárovky, výbojky, svítidla. LED světelné zdroje	obyčejná žárovka, halogenová (neobsahují rtuť možné odložit do popelnice)
NEBEZPEČNÉ ODPADY	sběrný dvůr – kontejner	oleje, ředidla, barvy, plechovky od barev, obaly od postřiků	NE hlína a vinohradnické betonové sloupky!!!
STAVEBNÍ SUŤ CIHLY BETON KERAMIKA	sběrný dvůr – kontejner		
OBJEMNÝ ODPAD	sběrný dvůr – kontejner	nadměrný odpad z domácností, který se nevejde do popelnic (staré koberce, pytle od betonu a znečištěný papír, matrace)	to, co se dá vytřídit a uložit do jiných kontejnerů k tomu určených.

Odpady třídit? Vždycky!

Odpady samozřejmě třídíme.

Doma je dáváme podle druhů do krabic či pytlů, házíme do určených popelnic či sběrných nádob, na sběrném dvoře do určených kontejnerů, aby se s nimi náležitě naložilo. A jaké je pořadí nakládání podle důležitosti?

1. jiné další technicky a zdravotně použitelné využití (např. využití vyvezených cihel třeba na kus chodníku, využití vybraných starých oděvů pro charitu, využití kusu vyhozeného nábytku třeba pro zahradu či sklep. Se souhlasem obce, která se stává vlastníkem na sběrném dvoře uloženého odpadu, je to možné.)

2. recyklace – běžně se recykluje papír, vybrané plasty, jako PET láhve a další, sklo, tetrapacky, recykluje se velká část dřeva a velká část stavebního odpadu. Recyklují se také elektrospotřebiče – obě skupiny. Ty, co vydávají slova, hudbu nebo obrázky, a ty, které je nevydávají – tedy chladicí stroje, pračky, myčky, sušičky, žehličky, vysavače, elektrické sekačky, fény, brusky apod. Tyto elektropřístroje se jako suroviny podruhé využívají nejvíce.

3. spálením ve speciálních spalovnách – což se našeho odpadu netýká.

4. uložení na speciální skládky – u nás na Hantálech.

5. speciální úpravou – týká se látek nebezpečných (barvy, rozpouštědla, postřiky, oleje, zářivkové trubice, koncentrované chemické látky a velmi nebezpečné). Velmi nebezpečných je pro nás jen několik – například teploměry se rtutí, některé léky a hlavně všechny výrobky obsahující azbest-osinek.

6. kompostováním – rostlinný bioodpad odvážíme na Hantály, včetně keřů a větví.

Vytříděné odpady se odváží zvlášť a zvlášť se s nimi také nakládá. Například papír a plasty se dále třídí na třídícíce ve Velkých Pavlovicích.

Je proto na místě odpad třídit, a to zodpovědně.

Tím myslím, když manželka zodpovědně třídí v kuchyni papír, plasty, plechové konzervy, sklo a zbytky jídel, nechá je odnést do příslušných krabic či pytlů na dvoře, musí pak pověřený člen domácnosti na sběrném dvoře najít dostatek času, aby ty krabice a pytle skončily v příslušných kontejnerech.

Stále ještě se najdou lidé, kteří musí ušetřit 3–5 minut a z domu vytříděný odpad nahází rychle do jednoho kontejneru.

Neustále zdůrazňujeme, že v třídění odpadu jsme nepokročili nebo pokročili málo. Myslím tím v Bořeticích. Nechme oči otevřené – je to tak!

Ale výrazné zlepšení není otázka dvou až pěti let. Je to otázka generací.

Až budou převládat doma při třídění lidé z generace, která to slyšela ve škole, v reklamě, v publikacích, která jako mladí lidé byla nucena odpad na sběrném dvoře nechat vytříděný, pak dojde k navýšení třídění odpadu skokem – na kvalitativně vyšší úroveň.

Ten skok však musí podpořit i naši služebníci – tedy poslanci a senátoři i do nebe sahající Evropská unie a uzákonit věci, které zdravý selský rozum vidí a považuje je za dobré.

Myslím tím třeba zakázat vyplňování krabic se zbožím polystyrenem, který se sice zpracovat dále dá, ale je tak lehký, že jeho doprava k recyklaci je dražší než zlato. Nebo aby místo vakcín na chřipku, jejíž viry od výroby vakcíny po vpíchnutí do těla Bořečáka, už 8krát zmutovaly, dali peníze na dotace lehce rozložitelných a zcela obnovitelných obalů.

Zde bych chtěl upozornit na odstaveček o škodlivosti PET lahví při jejich opakovaném využívání.

Pořád však platí něco za něco.

Co z toho máme, když třídíme odpad?

Záleží, z které roviny se na to podíváme.

Z pohledu jednotlivce – se dá říct že jen čisté svědomí, že jsem pomohl ostatním, obci a hlavně svým potomkům. V republice a už vůbec ne v Bořeticích se k ekonomickému donucování pro perfektní třídění odpadů zatím nesáhlo. Kdo má v zahraničí známé a příbuzné, však může vědět, že se ekonomický stimul zavádí. Nejen dosud nevyhodnocené pokusy snižovat poplatek pro ty, kteří mají odpadů méně nebo vedle popelnic mají také pytle s papírem, pytle s plasty apod. Také opačně.

V Holandsku si občan kupuje na svoz odpadů pytle u samosprávy. Na tříděný odpad třeba deset pytlů za 4 euro a na směsný odpad deset pytlů za 10 euro. V jiných pytlech mu odpad neodvezou a pokud mu před domem zavazí dál, dostane obsílku a peněžitý trest. Za zmíněnými číslicemi pak jsou obvykle ještě dvě tři nuly.

Jsou země v západní Evropě, kde nesmíte odevzdat v jednom pytli PET lahve i s víčky a je zcela běžné, že pytel s PET lahvemi, kde je jeden tetrapack, se neodveze, ale je zaznamenáno, kdo jej k vyvezení dal.

Neodvází se také nezavázané pytle. Zavazovat pytle s odpadem jsme v Bořeticích nedokázali zavést za devět let, co sběrný nový dvůr slouží. A dělá to velké problémy.

Co z pohledu obce?

Obec za papír a elektrospotřebiče a železný šrot dostává odměnu a za tříděný odpad papíru, plastů, skla a tetrapacků také prémie od organizace EKOKOM.

Není to přínos malý. Kdyby nebyl, poplatek za odpady na hlavu by se musel v Bořeticích zvýšit nejméně o 110 Kč.

Co z pohledu společnosti?

Společnost v tomto případě není myšlen ten bezejmenný dav, jehož zástupci jednou za čtvrtstoletí vletí do ulic a říká se pak tomu revoluce, ale naši potomci, tedy i moji a vaši vnuci a pravnuci.

Třídění odpadu je velký přínos pro jejich zdraví, popř. i jejich kapsy. Vy mladší se zeptejte starších, jestli před rokem 1995 třídili nějak víc odpady a pak se zeptejte těch nejstarších, kam v padesátých až sedmdesátých letech vozili „bordel“?

Kterou zmlou nebo pískovnu zavázeli a co všechno pálili na zahradě.

Na závěr mě dovolte pár informací o tom, že v dnešní době je nanejvýš důležité **ze směsného odpadu vytřídit zejména plasty**. Předpokládám, že oleje a zbytky postřiků už do nebezpečného odpadu na sběrný dvůr odvážíte.

Nejlepší odpad totiž je ten, který vůbec nevznikne.

A zbytečně vzniká odpad především u plastů. Přes 40 % plastových obalů je jednorázových. Jednorázová je i PET sklenice, ve které si přinesete kokakolu. Že do ní dáváte pro příbuzné víno nebo dokonce meruňkovici. Ti z vás musí mít radost, že je pomalu přiotravujete!

Jsou totiž jednorázové. Přímé působení slunce, teploty vyšší než 25 stupňů, slabé kyseliny z džusu, sirupů a zejména alkohol z jejich plastu vyluhují některé látky, třeba acetaldehyd – které se ukládají v těle a pomalu nás otravují. Když už nesnášíte sklo, použijte alespoň PET německé či francouzské. Ty jsou vyráběné pro několikanásobné využití. Proto se také zálohují.

Proč právě plasty nedávat do směsného odpadu a pečlivě je třídit?

Při odstranění jinými cestami se totiž dostávají až do moře. Tam se rozkládají a ničí plankton. A oceánský plankton tvoří tolik kyslíku, že je to každé naše druhé nadechnutí. A už teď je plastů v moři moc. Kdyby je rovnoměrně moře vyvrhlo na břeh, bylo by celé pobřeží pokryto 15 plnými plastovými nákupními taškami na čtverečný metr.

Ukončí tento škodlivý proces s plasty lidé včas?

Sázím svoje tři prsty na ruce, že ne. Že k tomu dojde až za 4 minuty 12.

Člověku jako jedinci totiž pojem lidstvo nic neříká. Neumí si představit ani kolektiv milionu tváří, natož pak sedmi miliard.

Zatím je pro člověka euro, koruna či dolar zisku přednější než problémy jejich pravníků s rakovinou. Vždyť co? Za ty roky se lidstvo rakovinu naučí léčit.

Nevím, jak pro vás – pro mě je nejlepší ta nemoc, která se mě vyhne.

A tím řešením nemyslím Ládu Hrušky a masovou výrobu provizorních zahradních sprch z PET lahví, ale učit se dobrým zvykům:

- nosit si do obchodu vlastní igelitku,
- točit si limonády a pivo do skla, zavést zase vratné sklenice místo jednorázových PET lahví,
- vyžadovat na hromadných akcích sklo nebo zálohovaný neplastový kelímek na vodu, čaj, kávu

To už nedoufám, že někdo dá rozum našim nejvyšším služebníkům – poslancům a senátorům – a ti uzákoní nápady selského rozumu. Třeba zákaz spojování plastových dílů hraček kovovými šrouby. Žádný stroj není tak univerzální, aby na tisících druhů hraček odřezal jen proužek plastu s kovem. A tak celé hračky letí na skládku a vesele zanechávají našim potomkům nebezpečná ložiska.

Proč je taková obava z plastů, které skončí na skládkách, ale hlavně mimo skládky a pak až v moři?

Látky z jejich rozpadu sice působí pomalu a bezbolestně, ale zato míří do černého. Většina z nich má něco společného s poklesem reprodukční schopnosti člověka.

A závěr?

Není na škodu si sem tam něco přečíst o nebezpečí, které nám a budoucím ze špatného hospodaření s odpady hrozí a věnovat měsíčně hodinu času na jejich roztřídění.

Ing. Petr Zemánek

ZŠ Kobylí – úspěchy žáků z Bořetic

Každoročně se naši žáci za pomoci svých učitelů zapojují do nejrůznějších soutěží. Rozhodující je zájem, chuť, nadání i píle. A díky tomu všemu jsme i letos dosáhli mnoha významných úspěchů.

Eliška Šebestová ze 7. B zvítězila v krajském kole vědomostní soutěže Eurorébus a postoupila do celostátního kola, které se konalo v červnu v Praze. Soutěž probíhala v prostorách Top hotelu v Praze. Ve všech kategoriích se sem proboujvalo 800 nejlepších mladých zeměpisců z České republiky. Eliška bojovala spolu s dalšími 60 žáky. Celým dnem provázel moderátor Českého rozhlasu Jan Kovařík, který ze soutěže vykouzluje zábavnou podívanou. Po vyplnění soutěžních testů všechny účastníky velmi zaujal režisér-dokumentarista Petr Horký. Poutavě a zároveň velmi poučnou formou vyprávěl o expedici na severní pól. Nakonec proběhlo to nejdůležitější, předání cen vítězům. I když se Eliška neumístila na předním místě, zasloužila se o velký úspěch naší školy, a zážitky, které jí soutěž přinesla, ty jsou nezapomenutelné.

Naši matematici se zapojili do mezinárodní soutěže Pangea a Kateřina Folerová ze 7. B skončila dvanáctá v krajském kole. Dobře si naši zástupci vedli také v okresním kole Matematické olympiády – Eliška Šebestová ze 7. B skončila na skvělém 3. místě, Zuzana Novotná ze 6. B obsadila 7. místo a hned za ní byla Lucie Buchtová, také ze 6. B.

Okresní kolo Biologické olympiády skončilo úspěchem Elišky Šebestové ze 7. B, která skončila na celkovém 7. místě.

Na poslední možnou chvíli přesvědčil Erik Hříba z 9. B naši vedoucí Zdravotnického kroužku Ludmilu Petrlovou, že sestaví kvalitní tým pro krajské kolo soutěže Mladý zdravotník. Do krátké, ale intenzivní přípravy, se zapojila ještě Kateřina Folerová ze 7. B. Odměnou jim bylo velice pěkné 4. místo.

Vlastimil Janda, ředitel ZŠ Kobylí

www.facebook.com/obecbořetice

Zápis z Zastupitelstev obce Bořetice

Usnesení z XVI. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice konaného dne 11. dubna 2017

Zastupitelstvo obce Bořetice bere na vědomí:

ad 3. Zprávu z jednání Rady obce Bořetice od posledního veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice.

ad 4. Zprávu o plnění usnesení z posledního veřejného zasedání Zastupitelstva obce.

Zastupitelstvo zvolilo:

ad 2. Návrhovou komisí: Václav Petrásek, JUDr. Jana Zemánková
Ověřovatele zápisu: Milan Herůfek, Mgr. Radim Šebesta

Zastupitelstvo obce Bořetice schvaluje:

ad I. Program jednání s navrženými změnami:

Doplnění bodů:

21a) ČOV – projednání a schválení návrhu smluv a projednání celkové situace stavby kanalizace a ČOV.

21b) Projednání a schválení Změny č. 1 ÚP obce Bořetice.

21c) Revokace usnesení ze IV. veřejného zasedání ZO ze dne 7. 4. 2015 k bodu č. 10b).

ad 6. Schválilo prodej pozemku p.č. st. 1083, o výměře 2 m², k.ú. Bořetice u Hustopečí, panu XXX, za cenu 100 Kč za 1 m² dle platného ceníku. Kupující bude hradit veškeré náklady spojené s převodem nemovitostí včetně daně z nabytí, vznikne-li prodávajícímu daňová povinnost.

ad 7b) Schválilo zveřejnění záměru prodeje pozemků p.č. 1183/6 a p.č. 1183/87, vše v k.ú. Bořetice u Hustopečí, za minimální cenu 100 Kč nejvyšší nabídkou s přihlédnutím k předloženému záměru výstavby. Pozemky jsou určeny v územním plánu obce Bořetice jako průmyslová zóna.

ad 7c) Schválilo zveřejnění záměru prodeje části pozemku p.č. 4286/1, a to části, která je za pozemkem sklepa na p.č. 4287, v k.ú. Bořetice u Hustopečí, cena 25 Kč za 1 m², při zaměření části pozemku musí být přítomen zástupce obce.

ad 8a) Schválilo výkup pozemku p.č. st. 20/2, o výměře 6 m², k.ú. Bořetice u Hustopečí, od manželů XXX za 1 m² dle platného ceníku. Kupující (obec Bořetice) bude hradit veškeré náklady spojené s převodem nemovitosti včetně daně z nabytí, vznikne-li prodávajícímu daňová povinnost.

ad 8b) Schválilo výkup pozemku p.č. 4329, o výměře 15 m², druh pozemku: ostatní plocha, za cenu 100 Kč za 1 m² dle platného ceníku, p.č. 4298, o výměře 180 m², druh pozemku: ostatní plocha, za cenu 100 Kč za 1 m² dle platného ceníku, p.č. 1636/45, o výměře 1 m², druh pozemku: zahrada, za cenu 100 Kč za 1 m² dle platného ceníku, vše v k.ú. Bořetice u Hustopečí, od Zemědělského družstva Bořetice, Bořetice č.p. 445. Kupující (obec Bořetice) bude hradit veškeré náklady spojené s převodem nemovitostí včetně daně z nabytí, vznikne-li prodávajícímu daňová povinnost.

ad 8c) Schválilo výkup pozemku p.č. 4311, o výměře 34 m², druh pozemku: ostatní plocha, v k.ú. Bořetice u Hustopečí, od pana XXX, za cenu 100 Kč za 1 m² dle platného ceníku. Kupující (obec Bořetice) bude hradit veškeré náklady spojené s převodem nemovitosti včetně daně z nabytí, vznikne-li prodávajícímu daňová povinnost.

ad 8d) Schválilo výkup pozemku p.č. 4309, o výměře 31 m², druh pozemku: ostatní plocha, k.ú. Bořetice u Hustopečí, od pana XXX, za

cenu 100 Kč za 1 m² dle platného ceníku. Kupující (obec Bořetice) bude hradit veškeré náklady spojené s převodem nemovitosti včetně daně z nabytí, vznikne-li prodávajícímu daňová povinnost.

ad 8e) Schválilo výkup pozemku p.č. 1636/44, o výměře 17 m², druh pozemku: zahrada, v k.ú. Bořetice u Hustopečí, od paní XXX, za cenu 100 Kč za 1 m² dle platného ceníku. Kupující bude hradit veškeré náklady spojené s převodem nemovitosti včetně daně z nabytí, vznikne-li prodávajícímu daňová povinnost.

ad 9. Schválilo revokaci usnesení z XII. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice ze dne 13. 6. 2016 k bodu 7d) o prodeji pozemku p.č. st. 1042, k.ú. Bořetice u Hustopečí. Usnesení se ruší v plném znění z důvodu změny rodinných poměrů kupujících. Jestliže bude i nadále trvat jejich zájem o koupi předmětného pozemku, musí si o koupi znovu zažádat.

ad 10) Schválilo přijetí daru: pozemku p.č. 2495/4, o výměře 9 m², pořizovací cena 315 Kč, k.ú. Bořetice u Hustopečí, od Jihomoravského kraje, Brno a schválilo znění darovací smlouvy na tento pozemek a schválilo podpis darovací smlouvy na tento pozemek.

ad 11. Schválilo znění „Smlouvy o právu k provedení stavby“ na pozemku p.č. 4671/1, k.ú. Bořetice u Hustopečí, a uzavření této smlouvy se stavebníkem.

ad 12. Schválilo znění „Smlouvy o zřízení věcného břemene č.: HO-014330041482/001“ na pozemku p.č. st. 166, p.č. 2584/1, k.ú. Bořetice u Hustopečí (přelozka kNN obec – škola) a uzavření této smlouvy s oprávněnou E.ON Distribuce, a.s., České Budějovice.

ad 13. Schválilo znění „Smlouvy o provedení stavby“ na pozemku p.č. 1171/4, k.ú. Bořetice u Hustopečí a uzavření této smlouvy, jejíž účastníci jsou Obec Bořetice, 691 08 Bořetice č.p. 39 a pan XXX.

ad 14. Schválilo bezúplatný převod mobiliáře: přístřešek inv. č. 21002/021; stojan na kola, inv. č. 21003/021; infotabule oboustranná, inv. č. 21004/021; odpadkový koš, inv. č. 21005/021; od Mikroregionu Hustopečsko, se sídlem Dukelské nám. 2, Hustopeče, schválilo znění „Smlouvy o bezúplatném převodu“ mobiliáře a schválilo uzavření „Smlouvy o bezúplatném převodu“ mobiliáře, účastníci: Obec Bořetice a Mikroregion Hustopečsko, Dukelské nám 2, Hustopeče.

ad 15. Schválilo pořízení Změny č. 2 Územního plánu obce Bořetice za následujících podmínek: do změny budou zahrnuty pozemky: p.č. 4256, 4248, 4500, 4501 – rozšíření zastavitelné plochy; p.č. 1494/12 a p.č. 1494/27 – plocha určená k výrobě vína (stavba nového vinařství); p.č. 2679, p.č. 2678, p.č. 2676/3 – výstavba rodinného vinařství včetně vlastního bydlení; p.č. 2702 – podnik na zpracování ovoce a menší rodinné bydlení; p.č. 2668/4 – výstavba rodinného domu k trvalému bydlení a individuální rekreaci. Za podmínky, že žadatelé uhradí rovným dílem veškeré náklady na zpracování Změny č. 2 ÚP obce Bořetice, bude zpracována a uzavřena smlouva s žadateli o úhradě ještě před podáním žádosti.

ad 17. Schválilo umožnění nedobytných pohledávek Základní školy a Mateřské školy Bořetice, okres Břeclav, příspěvková organizace, v celkové výši 10 933 Kč.

ad 18. Schválilo účetní uzávěrku Základní školy a Mateřské školy Bořetice, okres Břeclav, příspěvková organizace, za rok 2016 a schválilo hospodářský výsledek Základní školy a Mateřské školy

Bořetice, okres Břeclav, příspěvková organizace, za rok 2016 ve výši +1 429,57 Kč.

ad 19. Schválilo Rozpočtové opatření č. 1/2017 Obce Bořetice v celkové výši 372 700 Kč na straně příjmů a výdajů tak, jak bylo předloženo včetně doplnění přijetí doplatku dotace na volby ve výši 2 040 Kč na straně příjmů zvýšení § 6402, pol. 2222, ÚZ 98193, na straně výdajů zvýšení § 6409 položka 5901 – rezerva.

ad 20. Schválilo Inventarizaci Obce Bořetice za rok 2016.

ad 21a) Schválilo pro výstavbu kanalizace a ČOV v obci Bořetice variantní řešení III. pro územní řízení, schválilo znění „Smlouvy o podmínkách provedení stavby a smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene“ a včetně znění přílohy č. 2 s názvem „Smlouvy o zřízení věcného břemene“ a schválilo znění výše uvedených smluv k uzavření s jednotlivými konkrétními vlastníky dotčených nemovitostí stavbou kanalizace a ČOV.

ad 21b) Schvaluje podle § 6 odst. 5 písm. c) a v souladu s § 54 odst. 2) zákona č. 183/2001 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, vydává Změnu č. 1 územního plánu obce Bořetice po ověření, že není v rozporu s politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací vydanou krajem, s výsledkem řešení rozporů a se stanovisky dotčených orgánů nebo stanoviskem krajského úřadu.

Usnesení z XVII. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice konaného dne 27. června 2017

Zastupitelstvo obce Bořetice bere na vědomí:

ad 3. Zprávu z jednání Rady obce Bořetice od posledního veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice.

ad 4. Zprávu o plnění usnesení z posledního veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice.

ad 5. Zprávu z jednání komisí a výborů: nebyly předneseny.

ad 8b) Informace týkající se prodeje pozemků p.č. 1183/6 a 1183/87, k.ú. Bořetice u Hustopečí.

ad 10a) Návrh na zařazení do Změny č. 2 Územního plánu obce Bořetice, změnu žadatele XXX, vybudování vinařství na pozemcích p.č. 1579/69, p.č. 1579/70, p.č. 1579/71, p.č. 1579/13 a p.č. 1579/14, vše v k.ú. Bořetice u Hustopečí.

ad 10b) Návrh na zařazení do návrhu Změny č. 2 Územního plánu obce Bořetice, změnu žadatele XXX, změna p.č. 4164/4 a p.č. 4164/3, k.ú. Bořetice u Hustopečí, z plochy ZV na plochu určenou ke stavbě budovy – provozovny, degustační místnosti, skladu apod.

ad 10c) Návrh na zařazení do návrhu Změny č. 2 Územního plánu obce Bořetice, rozšíření plochy obou rybníků.

ad 11a) bere na vědomí zpracování a pořízení projektové dokumentace pro územní a stavební řízení pro novou ulici Za humny II včetně podpořovaného bydlení a požaduje vypracování ještě alespoň dvou nabídek.

Zastupitelstvo obce Bořetice zvolilo:

ad 2. Návrhovou komisí: Jaroslav Bureš, Miroslav Náležinský
Ověřovatele zápisu: Ing. Jaroslav Grůza, Ing. Marek Polák

Zastupitelstvo obce Bořetice schvaluje:

ad I. Program jednání s navrženými změnami – doplnění bodů:

7g) Projednání a schválení zveřejnění prodeje části pozemku p.č. 2584/2, k.ú., Bořetice u Hustopečí

9a) Projednání a schválení výkupu pozemku p.č. 2584/33, o výměře 11 m², k.ú. Bořetice u Hustopečí, od paní XXX.

ad 21c) Schválilo revokaci usnesení ze IV. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice ze dne 7. 4. 2015 k bodu 10b) k prodeji pozemku p.č. 2624/7, k.ú. Bořetice u Hustopečí. Původní usnesení se nahrazuje následovně:

Zastupitelstvo obce Bořetice schválilo zřízení věcného břemene na pozemku p.č. 2624/7, k.ú. Bořetice u Hustopečí, spočívající:

a) v právu zřídít a provozovat na služebním pozemku „Cyklostezku – I. etapa“

b) v právu vstupovat a vjíždět na pozemek v souvislosti se zřízením, stavebními úpravami, opravami a provozováním „Cyklostezky – I. etapa“.

Věcné břemeno se zřizuje na dobu určitou do 31. 12. 2031. Břemeno se zřizuje úplatně, jednorázová odměna činí za 1 m² je 10 Kč, celkem 480 Kč.

Zastupitelstvo obce Bořetice neschvaluje:

ad 7a) Zveřejnění záměru prodeje pozemků nebo jejich částí: p.č. 4721, p.č. 4722, p.č. 4718, p.č. 4723, k.ú. Bořetice u Hustopečí.

ad 16. Poskytnutí finančního příspěvku ve výši 42 378 Kč, jako spolufinancování péče o seniory s omezenou schopností sebeobsluhy, spolku Girasole, sdružení pro pomoc a rozvoj, z.s., Dukelské nám. 1419/22, Hustopeče.

11a) Projednání a schválení zpracování a pořízení projektové dokumentace pro stavební řízení pro novou ulici Za humny II.

11c) Projednání a schválení zařazení návrhu rozšíření plochy rybníků do Změny č. 2 ÚP Bořetice.

19a) Projednání a schválení: Stanovy – Dodatek č. 1 Svazek obcí Mikroregion Hustopeče, se sídlem Dukelské náměstí 2/2, Hustopeče.

19b) Projednání a schválení znění, uzavření, a podpisu Smlouvy o poskytnutí dotace z rozpočtu Jihomoravského kraje, č. 045329/17/OKH.

19c) Projednání a schválení znění, uzavření a podpisu Smlouvy o bezúplatném převodu vlastnického práva k pozemku p.č. 4451, k.ú. Bořetice u Hustopečí.

ad 7a) Zveřejnění záměru prodeje pozemku p.č. st. 1042, o výměře 16 m², druh pozemku: zastavěná plocha a nádvoří, k.ú. Bořetice u Hustopečí.

ad 7b) Zveřejnění záměru prodeje pozemku p.č. 4260/4, o výměře 6 m², druh pozemku: ostatní plocha, k.ú. Bořetice u Hustopečí.

ad 7c) Zveřejnění záměru prodeje části pozemku p.č. 133/13, o výměře cca 120 m², druh pozemku: ostatní plocha, k.ú. Bořetice u Hustopečí, za domem Bořetice č.p. 92.

ad 7d) Zveřejnění záměru prodeje části pozemku p.č. st. 133/13, o výměře cca 65 m², druh pozemku: ostatní plocha, k.ú. Bořetice u Hustopečí, za domem Bořetice č.p. 178.

ad 7e) Zveřejnění záměru prodeje části pozemku p.č. 133/13, o výměře cca 55 m², druh pozemku: ostatní plocha, k.ú. Bořetice u Hustopečí, před domem Bořetice č.p. 448.

ad 7f) Zveřejnění záměru prodeje části pozemku p.č. 133/1, o výměře cca 53 m², druh pozemku: ostatní plocha, k.ú. Bořetice u Hustopečí a dále schválilo výkup části pozemku p.č. 2623/2, k.ú. Bořetice u Hustopečí, o výměře cca 18 m², druh pozemku: orná půda, za cenu 25 Kč za 1 m², od soukromých vlastníků, s tím, že kupující Obec Bořetice bude hradit veškeré poplatky spojené s prodejem nemovitosti. Při zaměrování části pozemku musí být přítomen zástupce Obce Bořetice.

ad 7g) Zveřejnění záměru prodeje části pozemku p.č. 2584/2, o výměře 133 m², druh pozemku: ostatní plocha, k.ú. Bořetice u Hustopečí. ad. 8.a) Prodej pozemku p.č. 4286/1, o výměře 16 m², k.ú. Bořetice u Hustopečí, druh pozemku: ostatní plocha, dle geometrického plánu číslo 1153-84/2017, který vyhotovil Alecsz, s.r.o., Ing. Tomáš Knápek Hustopeče, XXX a YYY každé ideální polovinu, za cenu 25 Kč za 1 m² dle platného ceníku. Kupující bude hradit veškeré náklady spojené s převodem nemovitosti (vyhotovení geometrického plánu, poplatky za vydání souhlasu s dělením pozemku, sepsání kupní smlouvy, poplatky za návrh na vklad, ověření podpisů). Při zaměřování části pozemku byl přítomen zástupce Obce Bořetice.

ad 9. Výkup pozemku p.č. 2585/8, o výměře 33 m², a p.č. 2585/9, o výměře 2 m², k.ú. Bořetice u Hustopečí, od SŽDC, Praha 1, za cenu celkem 5 700 Kč s tím, že veškeré náklady spojené s prodejem nemovitostí hradí kupující Obec Bořetice a dále schválilo znění kupní smlouvy, uzavření kupní smlouvy a podpis kupní smlouvy na výše uvedené pozemky tak, jak byla předložena.

ad 9a) Výkup části pozemku p.č. 2584/33, o výměře 11 m², druh pozemku: zahrada, k.ú. Bořetice u Hustopečí, za cenu celkem 25 Kč za 1 m² s tím, že veškeré náklady spojené s převodem nemovitosti hradí kupující Obec Bořetice.

ad 11. Zpracování a pořízení projektové dokumentace „Bořetice – Kraví hora, vodovod II. etapa“ za celkovou cenu dle cenové nabídky ve výši 64 000 Kč, dodavatel: Projekce inženýrských sítí s.r.o., Za Bankou 3473/4, Břeclav.

ad 13. Účetní uzávěrku Obce Bořetice za rok 2016 včetně příloh:

- a) rozvahy
- b) výkaz zisku a ztráty
- c) přílohy
- d) roční zprávy o provedení finanční kontroly
- e) zprávy veřejnosprávní kontroly přijaté dotace, v případě, že tato je k datu schválení účetní závěrky k dispozici
- f) zpráva z přezkumu hospodaření
- g) inventarizační zprávu
- h) doplňující informace vyžádané schvalujícím orgánem. O doplňující informace, které budou součástí schvalované účetní závěrky pořádá schvalující orgán předem.

ad 14. Závěrečný účet Obce Bořetice za rok 2016 vyjádřením souhlasu s celoročním hospodařením s výhradou a přijala tato nápravná opatření ke zjištěným nedostatkům při přezkoumání hospodaření obce: ukládá starostovi, aby zajistil dodržování lhůt při zveřejňování

návrhů, záměrů, smluv a usnesení na úředních deskách; aby zajistil, aby Obec Bořetice prováděla veřejnosprávní kontroly poskytnutých dotací; aby zajistil, správné provádění inventarizací majetku Obce Bořetice.

ad 15. Doplnění usnesení k bodu č. 18 z XVI. veřejného zasedání ZO Bořetice, konaného dne 11. 4. 2017, o část věty: „...a schvaluje převést finanční částku 1 429,57 Kč do Rezervního fondu“. Nové usnesení bude znít následovně: Zastupitelstvo obce Bořetice schválilo účetní závěrku Základní školy a Mateřské školy Bořetice, okres Břeclav, příspěvkové organizace, za rok 2016 a schválilo hospodářský výsledek Základní školy a Mateřské školy Bořetice, okres Břeclav, příspěvková organizace za rok 2016 ve výši +1 429,57 Kč a schvaluje převést finanční částku 1 429,57 Kč do Rezervního fondu.

ad 16. Zveřejnění záměru o právu provedení stavby na pozemku p.č. 4700, k.ú. Bořetice u Hustopečí – vybudování nájezdu dle předloženého nákresu.

ad 17. Zveřejnění záměru zřízení věcného břemene spočívajícího v umístění a provozování distribuční soustavy na pozemcích p.č. 2489/6, 2498/18, p.č. 2498/21, k.ú. Bořetice u Hustopečí.

ad 18. Rozpočtové opatření č. 2/2017 Obce Bořetice tak, jak bylo předloženo, včetně doplnění finanční částky 1 000 000 Kč (dotace na budování hasičské zbrojnice) na straně příjmů a doplnění částky 1 000 000 Kč na straně výdajů (použití dotace na budování hasičské zbrojnice, celkem tedy zvýšení na straně příjmů i výdajů v celkové výši 1 498 200 Kč.

ad 19a) Stanovy – dodatek č. 1 Svazku obcí Mikroregion Hustopečsko, se sídlem Dukelské nám. 2/2, Hustopeče tak, jak byl přednesen.

ad 19b) Znění smlouvy, uzavření smlouvy a podpis smlouvy: „Smlouva o poskytnutí dotace z rozpočtu Jihomoravského kraje č. 045329/17/OH“ ve výši 1 000 000 Kč na akci „Hasičská zbrojnice Bořetice“ tak, jak byla přednesena.

ad 19c) Smlouvu o bezúplatném převodu vlastnického práva k nemovité věci s omezujícími podmínkami č.j. UZSVM/BBV/6674/2017-BB-VM (K 30/07 JJ), a to pozemku pozemková parcela p.č. 4451, o výměře 35 m², v k.ú. Bořetice u Hustopečí, obec Bořetice z vlastnictví České republiky do vlastnictví Obce Bořetice tak, jak byla předložena.

Zastupitelstvo obce Bořetice neschválilo:

ad 12a) Poskytnutí finančního příspěvku ve výši 7 500 Kč žadateli Linka Bezpečí, z.s., Praha 8, na provoz Linky Bezpečí, z.s., v roce 2017.

Ing. Lenka Bukovská

Zpráva o činnosti obecní knihovny

V měsíci květnu proběhla v knihovně metodická návštěva z Břeclavi.

Byla také vyměněna stará okna v knihovně, která již byla v katastrofálním stavu, za nová plastová, čímž ušetříme za energie.

Od února do června jsem absolvovala e-learningový kurz Služby knihoven, skládající se z 16 modulů, za který jsem obdržela certifikát. Tento kurz pořádala Moravská zemská knihovna v Brně.

Knihovna bude otevřena přes celé letní prázdniny.

V září pojedeme vrátit knihy z VF do Břeclavi, proto prosím tímto o jejich vrácení v době prázdnin.

Chystám se nakoupit ještě nějaké pěkné knihy. V zimních měsících proběhne burza knih a časopisů.

Máme nový a modernější vzhled stránek naší knihovny www.knihovnaboretice.webk.cz.

V knihovně jsou také ještě k mání prodej folklorní vystřihovanky (lidové kroje).

Přijďte si vybrat nějakou pěknou knihu nebo časopis na dovolenou.

Vaše knihovnice Lenka Grůzová

Novinky z kravihorské krajinky

Kravihorci zdraví všechny čtenáře BL. Letošní jarní mrazy se podepsaly i na našich vinohradech. Sice jen trochu a v místech, o kterých naši předkové věděli, že tam vinohrad nepatří. Odhadujeme, že bylo poškozeno mrazem kolem 5 % vinohradů. Odneslo to jen ovoce a hlavně ořešáky. Vlivem velmi velkého sucha nám zatím neškodí nemoci. Co nás nejvíce trápí, je to velké sucho a vysoké teploty. U starších vinohradů se to již projevuje malými přírůstky letorostů v tratích s jílovito-písčitou půdou, jaká je např. ve Veselých. Kdo dosazoval vinice, musí často sazenice zalévat.

Kravihorci děkují obci za pomoc s čištěním a sečením kolem silnic a sklepů. Naopak nejsme spokojeni s pořádkem kolem některých sklepů a zarostlými zahrádkami před sklepem.

Nejsme spokojeni ani s vyřazením ochrany sklepní kolonie ze změny územního plánu. Nemáme schválený regulační plán pro kolonii sklepů a tímto vyřazením z ochrany umožníme různým projektantům projektovat garáže do nejstarší části sklepů nebo i rodinné domy. Nepodařilo se nám prosadit do ÚP zásady výstavby sklepů v nové ulici Kopce. Dnes se tam může postavit i hrad s cimbuřím. Jako příklad můžu vzít sklepy ve Vrbici, kde rozumné vedení obce a stavební komise nedovolí takové zhůvěřilosti, jako se dějí u nás. A Vrbečtí mohou děkovat těm dvěma zedníkům, kteří se zasloužili o to, že jejich sklepy mají nakročeno k zapsání sklepů jako kulturní památka (i když jsem jim to rozmlouval, že pak by tam nepřeložili ani cihlu). To vyřazení ochrany sklepů z ÚP již nese ovoce. Když jeden nevzdělanec rozhodne, že natře sklep na modro, tak někteří vlez... se začnou opičít. V historii bylo zásadou, že sklepy byly líčeny vždy jen na bílo, s bílým podhledem a světlomodrou obrovňávkou. V Rakousku jsou sklepní kolonie chráněny zákonem a nikdo by si tam nedovolil něco jiného postavit (garáž, nástavbu sklepa...) nebo natřít sklep na modro. Na posledním zasedání ZO jsem navrhl, že zaplatím malý autobus a ZO a stavební

komise se zajede podívat do příhraničí za Mikulovem, jak to dělají tam. Předseda stavební komise mě neustále vytkává, abych se podíval na svůj sklep. V roce 1962, kdy jsem jej stavěl, nebyl v obci nikdo, kdo by mě zastavil. Do publikace přednášek ze symposia o naší sklepní kolonii jsem jej nechal zařadit jako odstrašující příklad a mám již projekt na jeho úpravu.

Akce „Otevřené sklepy“ poslední sobotu v květnu byla opět velmi úspěšná. Přišlo na ni více než tisíc návštěvníků. Tomu však byly přiměřené náklady. Ministr financí Leopold Kalousek a premiér Karel Piňas je spočítali na 751 696 Kč bez výplat za bločky pro vinaře, kteří měli otevřené sklepy. Znovu, tak jako loni, se několik vinařů přizivilo na této akci a otevřelo sklepy, i když měli možnost otevřít je oficiálně při splnění určitých povinností a získat i odměny za ty odvážné, co sklepy otevřeli.

Kravihorci požádali o pomoc obec, když náš spolek nemůže požádat o dotaci na zakoupení dalšího „chladáku“. KHR je rozhodnuta zaplatit obci všechny náklady a spoluúčast, které by obec měla.

Kravihorci také požádali obec o pomoc s opravou chodníku ke sklepům, který v jednom místě poničilo nákladní auto.

Václav Petrásek

Kulatý stůl

Dne 8. 6. 2017 byl v KD uskutečněn na pozvání OZ obce „Kulatý stůl k programu rozvoje obce Bořetice na období 2018–2023 pro obce mikroregionu Hustopečsko“. Přítomných občanů bylo asi 30, vesměs mladých (prý nejvíce mezi okolními obcemi). Byl jsem mile překvapen zájmem mladých o rozvoj naší obce a nemile některými občany, kteří se rádi poslouchají.

Občané seznamovali přítomné občany a koordinátory tohoto programu s tím, co nám v obci chybí (parkoviště, byty pro mladé, zvýšit

zájem turistů o obec i tím, že opravíme dům Otáhalův naproti škole na malé muzeum bydlení před 200 lety...). Dotaz mladého občana byl i na cenu stavebního místa na připravovaném „satelitu“ na Panském. Nikdo nemohl odpovědět. Všechny připomínky soustředil zpracovatel a zapracuje je do Programu obce Bořetice.

Václav Petrásek

www.bořetice.cz/mapa-zavad

Formulář pro nahlašování závad v obci

Pirátský Kdousov očima táborníků

První dva červencové týdny opět patřily táboření na Kdousově. Počátkem prvního turnusu tábora bylo důležité se mezi sebou seznámit. Následovalo rozdělení do týmů a tvorba oddílových názvů a vlajek. Posádky byly rozděleny do čtyř lodí a to: Kotvičů, Modrých stínů, Zlatých piraní a Chobotňáků. Protože jsme byli ještě nezkušení piráti, vedoucí nás museli nejdříve vyškolit v pirátských dovednostech. V pondělí jsme čelili stezce odvahy, kterou pro nás připravili vedoucí. Pro získání jednotlivých dílků mapy jsme museli vyhrát různé hry a splnit nejrůznější úkoly. Mapa pro nás byla zprvu velkou neznámou, ale když se nám ji podařilo nakonec rozluštit, zavedla nás k indicii, která nás vedla vstříc úkolům, jejichž odměnou po splnění byl poklad. Večer byl táborák a potom nás čekalo překvapení. Vyдали jsme se do lesa na večerní hru. Tam jsme se museli pomoci spolupráce celého týmu a provázku nataženého mezi stromy dostat

ven. Když jsme tento úkol splnili, dostali jsme další indicii, která nás donutila se zamyslet – „tento sen je předzvěstí něčeho zlého“. Další ráno nám vedoucí předvedli na nástupu scénku, díky které jsme zjistili, že poklad, který jsme našli, byl zakletý. Dopoledne byla dražba materiálu na výrobu plavidla, které jsme potřebovali na překonání strastiplné cesty. Potom jsme s celým týmem vyráběli vory, na kterých jsme se snažili dostat přes „moře nestvůr“. Nakonec se nám „moře nestvůr“ podařilo přeplout, a tím jsme zlomili kletbu. Celý týden jsme zakončili vyhlášením vítězů celotáborové hry. Suverénně nejlepší byl tým Kotvičů, který to také náležitě s ostatními oslavil na večerní diskotéce.

Pokoj číslo 6: Anička Procházková, Emma Procházková, Kačka Folerová, Anynka Kuručová, Sofča Kuručová

Indiánské léto aneb druhý turnus Kdousova 2017

Někteří z nás pokračovali na Kdousově i další týden. První (náš už sedmý) den na táboře bylo hlavním cílem rozdělit se do týmů, vymyslet si název kmene, vytvořit vlajku a vyrobit si oddílová trička. Tentokrát jsme byli rozděleni do tří kmenů – Šalamouni, Hatatitla a Žluté šípky. Abychom se lépe poznali, hráli jsme různé seznamovací hry. Protože jsme byli nezkušení indiáni, účastnili jsme se výuk, které nás zaučily, a taky jsme si vyrobily oddílový totem. Jak jsme uslyšeli příběh našeho předka prabáby z kmene Hulahula Karabába, zjistili jsme, že má hrozné noční můry, že jí bolí zuby a že potřebuje pomoc, tak jsme začali plnit různé úkoly, díky kterým jsme zjistili, co jí může pomoci - lapač snů. V týdnu jsme hráli i náš oblíbený poklad nebo navštívili vedlejší vesnici Polici i místní kdousovské

koupaliště. Nesmělo chybět rýžování zlata, u kterého jsme museli přechytračit desperáty, kteří na nás číhali ze všech stran. Abychom mohli bájný lapač koupit, bylo nutné najít zlaté mince. Ty jsme hledali v okolí tábora. V pátek jsme pak mohli od překupníka „Zrzavého kluka Čmajz Čmajz“ lapač snů koupit a předat jej prabábě. Ta si jej zavěsila nad místo, kde spí, a po probuzení byla veselá, bolest zubů ustoupila a noční můry byly také ty tam. Celotáborovou hru vyhráli modří s názvem „Šalamouni“. Večer byla diskotéka na rozloučenou, po ní stezka odvahy, která všechny postrašila. V sobotu už jsme se všichni sbalili, uklidili a vydali se na cestu domů.

Sofča a Anynka Kuručovy, pokoj číslo 6

Nová ulice rodinných domků

V Bořeticích budeme mít asi novou ulici rodinných domků, a to na obecních pozemcích vykoupených již za minulého režimu za ceny pod 1 Kč, které jsou v místech, kudy se v minulosti vyháněl nebo přiháněl dobytek z pastvy a říkalo se tomu „příhon“. Nová ulice by se měla jmenovat také Příhon.

Již se připravují projekty inženýrských sítí. V nové ulici bude 16 řadových rodinných domků a sedm malometrážních bezbariérových bytů „podporovaného bydlení“. Již se přihlásilo více než polovina žadatelů z plánovaných stavebních míst se zájmem stavět. Dostala se ven také cena za zasítovaný stavební pozemek a někteří majitelé pozemků, kteří jej prodávali MNV za ceny pod 1 Kč, mají k tomu

velké výhrady tak, jako před volbami v roce 2006, když chtěli, aby jim obec doplatila za m² 15 Kč, a když se nemohlo vyhovět, padl dlouholetý starosta.

Václav Petrásek

Zákaz kouření

V ČR se od konce května (31. 5. 2017), kdy začal platit protikuřácký zákon, přestalo kouřit na většině veřejných míst. Po stovkách let, kdy se v našich hospodách kouřilo, si tam už nezapálíte. V Bořeticích to platí o všech hotelech, hospodě u Linhů a také v kulturním domě. Také na zastávkách autobusů a vlaku ani pod stříškou a 30 metrů před a 5 metrů za zastávkou, ve škole uvnitř i venku. Smutný je pohled na prázdný sál hospody U Linhů, kde spolu s hostinským sedí u jednoho stolu jen parta skalních důchodců, a i ti si často odskakují zapálit na dvůr hospody nebo před hospodu. V dřívějších dobách o žních to tam večer jen hučelo a nebylo si kde sednout. Dnes kuřákovi hrozí pokuta do 5 000 Kč a provozovateli do 50 000 Kč. V teplých dnech se pod slunečníky venku dá sedět, ale co až přijde podzim a zima?

Zákaz podávání alkoholu

Spolu s protikuřáckým zákonem začal platit i jeho „přílepek“, který zakazuje, aby mládež do 18 let mohla rozlévat a podávat alkoholické nápoje. To se nás v Bořeticích také dost silně dotkne. Mládež nebude moci pomáhat rozlévat víno a další alkoholické nápoje na plesech a jiných akcích v „baru“ kulturního domu, na výstavách vín (Kravíhorci již dumají, jak to vyřešit. Prý bude vzorky nalévat celá vláda). Otázkou je, jak to bude o hodech. Mladí stárci a chasa do 18 let nebudou moci zavdávat. Také na sportovních akcích, jako je fotbal, se nemůže prodávat tvrdý alkohol, víno snad a pivo jen desítka (do 4,3 % alkoholu). Alkohol se nesmí podávat ani na akcích pro děti a otázkou je, jak to bude na vánočních trzích. Vinaři si při akcích, jako jsou otevřené sklepy a podobně, nebudou moci využívat svých dětí k nalévání vzorků vín. Už víte, jak budete v příštích volbách hlasovat?

Václav Petrásek

Pozvánka na fotbalový turnaj O pohár starosty obce Bořetice

Již tradiční fotbalový turnaj ulic Dědina, Chalůpky a Lužánky
O pohár starosty obce se uskuteční
na fotbalovém hřišti TJ Sokol Bořetice dne **19. srpna 2017.**

V letošním roce proběhne dopoledne turnaj malých fotbalistů – přípravky,
jehož pořadatelem je fotbalový oddíl TJ Sokol Bořetice.

Předpokládaný program:

- 10.00 hodin zahájení turnaje přípravky
- 12.30 hodin vyhlášení výsledků a předání cen
- 13.00 hodin losování turnaje O pohár starosty obce (sraz všech hráčů a družstev)
- 13.15 slavnostní výkop a zahájení turnaje
- 18.00 hodin vyhlášení výsledků a předání hlavní ceny

Pravidla soutěže dospělých:

- počet 5 hráčů v poli + brankař
 - střídání hokejovým způsobem
 - hrací doba 2 × 20 minut, přestávka 10 minut.
- turnaje se mohou zúčastnit i aktivní registrovaní hráči, kteří jsou starší čtyřiceti let.

Občerstvení zajištěno.

Bavorákem světem – cesta je cíl

Budou Bořetice líhni cestovatelů? Začalo to, když se předloni vypravil Radek Hrábek s kamarádem pěšky na pouť do Říma. V loňském roce sedl s dalším kamarádem na kolo a objel kolem hranic celou republiku. V letošním roce se chystá na další pouť. (Jak já těm mladým závidím. V roce 1968 jsem zlobil, a proto jsem nemohl do kapitalistické ciziny, a tak jsem cestoval po SocDem. Toho fousatého olejáře na Rudém náměstí jsem viděl 2x). V této době můj vnuk Adam Stohanl a Jaromír Toncr z Břeclavi jedou ve 30 let starém BMW někde po Uzbekistánu a jejich cílem je hranice s Čínou v Kyrgyzstánu. Původně byl cílem cesty Nepál, ale z finančních důvodů byla cesta zkrácena. Cesta je naplánována na 20 000 km.

Start byl v Břeclavi 1. 7. 2017 od restaurace Cyklosféra u zimního stadionu. Startovala je naše bývalá občanka Lucie Šauerová, dnes Stránská. První metry cesty je doprovázeli dva kamarádi na dvou krásně opravených autovečeránech. Dnes již mají v kolech skoro 10 000 km. Z cesty posílají fotografie a postřehy. Tři z nich přetiskujeme:

14. 7. 2017. Od naší milované Břeclavi a Bořetic jsme již ujeli 6 500 km. Jsme v Rusku, které je zemí neomezených možností. Určitě jste viděli na internetu všelijaké záběry havárek, silnic a srandovních videí z Ruska. Není to vůbec daleko od reality.

Teď vážně. Na odlehlejších místech nás stále zastavuje místní policie, vymýšlí si přestupky a natvrdo si říká o úplatky. My zdatně vyjednáujeme a smlouváme. Zatím nám to vychází...

17. 7. 2017. Ahoj všichni. Máme za sebou již 8 018 km. Chtěli bychom se podělit o další zážitek z Ruska, z Volgogradu (Stalingradu). Sedíme si tak na terase jedné hospůdky (čajovny) a bavíme se s místním občanem a jeho přítelkyní. Dává nám rady s úsměvem na tváři. Zajímalo nás, jak vypadá ruský řidičák a prosíme jej, aby nám ho

ukázal. „No probléma, no probléma“. Při vytažení řidičáku z kabelky jeho přítelkyně vypadl z ní „kvér“ (pistole). My jsme to zahráli na „poker face“ a tvářili jsme se, že i u nás je to normální nosit v kabelce pistoli. Červenající se Rus tahal z kabelky další doklady, zbrojní průkaz jako vystřižený z „Monopolů“ a další. Dál už jsme se na sebe jen usmívali. Teď jsme v Kazachstánu někde mezi Atyrau a Nukus. Jsou tu strašně milí lidi. Vždycky, když někde parkujeme nebo se vracíme k našemu „expedičákovi“, čeká nás tam dav místních, pro které děláme přednášku o naší cestě v ruštině, kterou ani jeden pořádně neumíme. Pomalu se přibližujeme k Turkmenistánu. Cestování zdar!

18. 7. 2017 Čau doma! To si tak jdete v jednom kazašském městě koupit něco k snědku a kolem vás si to rychlostí asi 52 km za hodinu maže „oktávia“ druhé generace, kterou se snaží zastavit místní policie v Lada Niva 4 × 4. Když už to vypadá, že si oktávka policie všimá a brzdí, hrdí strážci zákona vystupují z auta, tak škodovka zahrabe do protisměru, proletí křovím a mizí v dáli města. Policie nasadí plán „B“ a snaží se auto dohnat „po svých“. Po pár vteřinách si uvědomí, že to není zrovna nejlepší nápad, a vrací se k plánu „A“. Nasedají do auta a jedou škodovku hledat. My mezitím nakupujeme, nasedáme do auta a sledujeme, jak se policajti vrací s prázdnou a se smutným výrazem ve tváři z nevydařené akce.

Václav Petrásek

Sen hasičů se začíná vyplňovat

V Bořeticích se začíná naplňovat dlouholetý sen hasičů – nová hasičská zbrojnice. Ta stará a dnes již nevyhovující pro současnou techniku byla postavena v roce 1899 vedle hřbitova. Ta dnes slouží pro drobnější techniku a velká auta jsou garážována na bývalém statku. Nová hasička se bude stavět na „příhoně“ za pizzerií a letadlem na pozemcích obce. Již se pilně pracuje pro získání

stavebního povolení. Od Jihomoravského kraje pro tuto stavbu byla pro SDH Bořetice poskytnuta dotace 1 milion Kč. V projektu se počítá s garážovým stáním pro velkou techniku, sklady a zázemím pro hasiče.

Václav Petrásek

Společenská kronika

Vítejte mezi námi:

březen:

Tatána Jamborová

duben:

Alice Janečková

David Jambor

Kristian Sláma

červen:

Sebastian Švestka

červenec:

Amálie Michalová

Sňatek uzavřeli:

květen:

Kateřina Čačíková – Zdeněk Stárek

červen:

Katrin Šromová – Michal Kadlec

červenec:

Radka Húdeková – Zbyněk Šebesta

Adéla Škrancová – Michal Hlávka

Terezie Marečková – Ondřej Michal

Sabina Bublová – Martin Langer

Z našeho středu navždy odešli:

duben:

Blažejka Valová

květen:

Pavel Juras

červen:

Vlasta Strbačková

červenec:

Zdeňka Jakubcová

Jubilanti:

Jubilanti 70 let

duben:

Klára Mainclová

Božena Valová

červenec:

František Sýkora

srpen:

Marie Kalousková

Stanislav Popovský

Jubilanti 75 let

květen:

Miloslava Bártová

červen:

Ludmila Hanáčková

Marie Pazderková

červenec:

Anna Hlavňovská

srpen:

Vlastimír Kyncl

Jarmila Nováková

Václav Švanda

Jubilanti 80 let

červen:

Ludmila Plecáková

červenec:

Anna Herůfková

Jubilanti 85 let

srpen:

Marie Kočaříková

září:

František Ručný

Přejeme všem hodně zdravíčka a osobní spokojenosti.

Mockrát děkujeme všem, kteří přispěli na vydávání Bořetických listů:

Pan Jiří Uher, Uherčice	za 250 Kč	Paní Marie Vojtíková, Švýcarsko	za 1 000 Kč
Pan Jindřich Dundálek, Brno	za 400 Kč	Manželé Libuše a František Surmanovi, Velké Pavlovice	za 300 Kč
Dárce, který nechce být jmenován	za 200 Kč	Paní Marie Dráždilová, Bořetice	za 1 000 Kč
Paní Anna Vozdecká, Slavkov u Brna	za 1 000 Kč	Paní Ludmila Hanáčková, Bořetice	za 200 Kč
Manželé Ludmila a František Ruční, Bořetice	za 1 000 Kč	Paní Hana Kovářová, Nový Jičín	za 200 Kč
Pan Jaroslav Surman, Znojmo	za 250 Kč	Manželé Sabina a Martin Langerovi, Bořetice	za 500 Kč
Paní Emílie Drápalová, Křenovice	za 500 Kč		
Pan František Dufek, Hodonín	za 500 Kč		

Všem ještě jednou mockrát děkujeme.

Zveme všechny příznivce pěkné moravské písničky na

PŘEDHODOVÉ ZPÍVÁNÍ,

kteří se uskuteční již tradičně v sobotu **5. srpna 2017 ve 20 hodin** na sóle u kulturního domu.

V programu vystoupí:

ženský soubor Bořečanky z Bořetic, mužský soubor z Vrbice, mužský soubor Svodničan z Bořetic

K tanci a poslechu hraje cimbálová muzika Mládí z Čejče.

Občerstvení zajištěno.

Přijďte si odpočinout při pěkné písničce od předhodového shonu, pozvěte své přátele k posezení při skleničce dobrého vína a v příjemné atmosféře.

Srdečně zvou pořadatelé – kulturní komise obce a mužský sbor Svodničan.

Vstupné 50 Kč.

SAMI SOBĚ

Velká válka - historie pomníku padlým a nezvěstným

Válečné období 1914–1918 a hlavně vše, co se dělo kolem postavení pomníku jejím obětem v Bořeticích, popisuje kronikář a starosta Jakub Petrásek ve své rodinné kronice. Již na konci této Velké války vycházela tiskovina, ve které byla zveřejňována jména padlých. Jakub Petrásek podle těchto zpráv vedl seznamy padlých občanů Bořetic. Jeho bratr Josef Petrásek byl na začátku války starostou obce, a proto tehdy nemusel rukovat spolu se svým ročníkem. Teprve v roce 1916 se uskutečnil 10. 2. 1916 odvod starostů a radních doposud osvobozených od „služby v poli“ ve Znojmě a náš starosta byl odveden. Ve válce byl zraněn a v roce 1917 doma zranění podlehl. Na seznamu padlých a nezvěstných je z naší obce nejstarší. Měl tehdy 52 let. Nejmladším padlým byl v této válce Antonín Hajda, který padl také v roce 1917 a měl teprve 20 roků.

Bratr starosty Jakub již na konci války uvažoval o postavení trvalé připomínky „pomníku“ a začal provádět sbírku na jeho postavení. Po válce znovu navštívil všechny pozůstalé a informoval je o sbírce a krocích, které v tom již na konci války podnikal. Navrhl zvolit zvláštní „komité“, které mělo organizovat přípravu, peněžní sbírku a postavení pomníku. Silné proticírkevní nálady ve státě i v naší obci po skončené válce byly tehdy silné i v „komité“, v němž byla velká převaha (6 : 1) tzv. pokrokových, kteří tehdy prosazovali pomník bez symbolů křesťanské víry, i když téměř všichni padlí a nezvěstní (až na dva) pocházeli z katolických rodin. V tomto poválečném období se mnoho lidí odvracelo od víry a byli to tehdy hlavně vojáci, kteří prošli hrůzami války (říkali, že kdyby byl Bůh, tak by tyto hrůzy nedopustil a že i Řím bude muset za tuto válku pykat).

Po mnoha jednáních, mnoha ústupcích a hrozbách, že nebude-li pomník se symbolem víry-křížem, peníze vybrané od katolických rodin se neuvolní, došlo k domluvě. Kříž na vrcholu pomníku připomíná toto hektické období, neboť je malý a působí jako přílepek. Jakub Petrásek rovněž neprosadil umístění pomníku do parku u kostela, a tak byl nakonec postaven uprostřed vsi na křižovatce cest. Provedení pomníku a kamenické práce provedl František Kocourek z Holiče. Na pomníku je vysekán nápis „Padlým za vlast v cizích službách“. Slavnostní svěcení bylo provedeno 22. 11. 1922. Na pomníku je vysekáno 39 jmen padlých a osm jmen nezvěstných s rokem, kdy padli. U nezvěstných se jedná pouze o rok narození. V příštím roce si připomínáme 100 let od konce této války.

Václav Petrásek

Starodávné bořetické momentky (báseň v próze)

Vinaři – modré zástěry, roztomilé modré nosy a pletený sotůrek, vrásčitý prst na košťýři, víno, které studí, ve vinohradě není nikdy sezonní doba okurek, tam se modrou skalici šplíchá, až to vrabce prudí.

Kope se plevel kuřačka motykou ohřeblem nebo utatou, vytrhávají se rukama kořeny jako myší ocásky, vinař v horku zastrkuje a užíná vrší a trochu má naváto, tahle dřina nejde dělat bez zarputilosti a bez lásky.

Děda klepe u plechové budy na uřezanou traverzu a střílí poplašňákem, nesu mu kastrůlky s obědem, pěry s makem i se zerezem, včera bylo maso, teď je půst právě pondělí, po svaté neděli.

V čase vinobraní s putnou plnou hroznů na zádech jde děda greftem, ke kádím je to ještě půl kilometru, babička sbírá sehnutá každé bílé zrněčko, ještě první mrazík tmavozelené listy nesetnul, ještě je vinohrad nejlepším klukovským centrem.

A jednou se nakládaly hrozny do kádí s kořmi před vozem, v mírném svahu se koně špatně otočili a vůz se naklonil a půl kádí se štávou se vysypalo a vylilo na zem, čas jakoby se zastavil, každý zaklel, místo aby se pomodlil.

Po sběru se sesednou k prostřenému ubrusu všichni sběrači někde na kraji vinohradu, je škvarková pomazánka, špek, chleba, neředěné víno a z bezových květů štáva pro ty nejmladší, všichni děkují Bohu a vychvalují vinaře, že dal vinici, co bylo třeba.

Nad Pálavou se stmívá a oranžový soumrak bledne, mušovská jezera nejsou ani na rýsovacím prkně, vozy jezdí zatopenou silnicí do půlky kol, adrenalin to zvedne a tulák Měsíc na všechny ty zatopené duby a vrby mrkne...

Oldřich Damborský (2015)

Tajemný křupík

Zajímavou indicii mně při získávání informací o floře Dúbravy poskytl ratíškovický rodák žijící v Plzni, pan Miroslav Dekař. Týkala se výkupu hub v obci koncem 30. a začátkem 40. let 20. století. Různé lesní plodiny (houby, léčivé byliny i jiné jedlé plody) v té době vykupoval Josef Vychodil na Mokřých Rádcích. A je snad dobře, že jeho dcera Františka, dnes už Foltýnová mně mohla poskytnout celou řadu cenných poznatků a vzpomínek. Mezi jinými i to, že se na jaře u nich vykupoval „křupík“, který se vozil do prodejen v Moravské Ostravě.

Z toho názvu se stala záhada. Mnoho lidí v obci křupík připravovalo, někde na způsob špenátu, u Koplíků-Petráků na omáčku, svým způsobem to byl velikonoční pokrm, ale co se to vlastně konzumovalo, to nikdo nevěděl.

Byl to vlastně opak paní Colombové. Tu nikdo neviděl, ale všichni věří, že existuje. Z křupíku celá řada hospodyněk připravovalo pokrm, dokonce se i vykupoval, spousta lidí jej viděla, takže existoval, ale nikdo nevěděl, co to přesně vlastně je. Znali jej u Minářičků: Marie Mráková, Jakub Kuba Foltýn, Hanka Sasínková a další.

Vševědoucí Google mě nasměroval do Mutěnic, tam tak říkají pětouru maloúbornému (v Ratíškovcích je to „smradlena“), do Bořetic a Vranovic, kde v tamních zpravodajích byla zmínka

o sběru i použití, ale přesnější identifikace žádná, i přes dotazy a vstřícnost z jejich strany. Ve Vlkoši podle Lukáše Lattenbergera se tak říká „tlustému Janovi“, což je šruha zelná – portulák, stejný název znají podle Emila Štastného i v sousedních Vacenovicích.

Velice významným místem v tomto pátrání se nakonec stala ulice Posvátná. Jednak tam bydlí Anežka Šuralová, za svobodna Koplíková, u nichž se to jídlo připravovalo, a jednak bývalá „lesní žínka“ Jindřiška Blahová-Balousová původem ze sousedních Mlotic. Jindra našťástí rostlinu zná a do dneška konzumuje, ale jak jinak, než pod názvem křupík. No ale co čert nechtěl, má problémy s chůzí, přesto bylo ochotná „zaúkolovat“ Hanku Chvátalovou, aby až to poroste, pár výhonků přinesla. Před Velikonoceci už jsem je měl doma, ale na určení to nebylo průkazné. Přesto právě vnučka Anežky Šuralové, Eliška Štastná působící jako dendroložka v muzeu ve Znojmě požádala muzejního

botanika Radomíra Němce o určení. Ten podle zaslaných fotografií otipoval, že by se mohlo jednat o rod silenka.

Takže zpátky (nebo poněkoliště) na Google, který uvádí kvetení (na přesnější určení) této byliny na květen až říjen a až na závěr stránky „bomba“. V jediném odkaze tam psala Míla Šimáčková, že jejich babička z toho dělala špenát a ona jako dítě špenát vůbec neznala, jen takto upravenou silenku nadmutou. A že ten pokrm nebyl tak mlandravý jak ze špenátu. I nastalo chození po Růdníčku (protože už byl měsíc lásky), stonek s poupaty také Jindře Hanka přinesla, to ale pořád ještě nebylo průkazné, až 23. května jsem objevil první tři rozvinuté květy (vypadají jak „baňkové rukávy“ na dámských halenkách, nebo na vlčnovském kroji). V té době už jsem po lese jezdil i foťákem, a tak první tři snímky byly na světě. Následovala další elektronická komunikace a potvrzení, že ten tajemný křupík (já jej znám i pod názvem „vrzulík“, listy při tření mezi prsty vržou) má botanické pojmenování silenka nadmutá *Silene vulgaris*. Což potvrdil nejen botanik znojemského muzea, ale i zámecký zahradník ze Štiřína Václav Větvíčka.

Aby ani pozorní čtenáři „neumřeli hlupí“, požádal jsem neteř Elišku, pro změnu Příkaskou o ilustraci, jak vlastně ten „křupík vrzulík“, vlastně ona silenka, vypadá. Takže v Dúbravě pokvete až do října a upozornění, ty listy, co se konzumují, jsou kořenné, jen pokud rostlina nerozkvete, pak už jsou odporně hořké. Takže na křupíkový špenát si počkejte na jaro 2018.

Několik perliček na závěr. Při získávání informací jsem se dověděl, že (podle obecní policie paní XY) údajně z toho připravila tatínkovi špenát, ale že to vůbec nebylo jedlé, protože to smrdělo i chutnalo po mýdle. No bodejť, velice podobná je mydlice lékařská a ta má mýdlovou chuť. A etnograf Václav Frolec se ve své diplomové práci Hmotná kultura v hornické oblasti dubňanské z roku 1958 o křupíku také vůbec nezmiňuje. A propos silenka patří mezi hvozdíkové rostliny, v lesích rostou její další sestry a pěstuje se na záhoncích i skalkách.

Vašek Koplík a Eliška Příkaská

Bořetické momentky I (japonská čtyřverší)

Řička Trkmanka si vesele rovinou klototá,
potůček Járek se za Rasovnou k ní přidá,
do toho horkého koně Větru stříbrná hřiva
ach, ještě užít letních dnů plných života...

Vrásčité borovice v kopci Prvního boří
se dívají na vesničku sevřenou vinicemi,
ljják šustí kapkami jako milenci sanicemi,
když jeden pro druhého bezmezně hoří.

Vlní se vinice na terasách pana Jedličky,
pomalu zraje nebesky modrý Portugal,
slunce nepočítá, co kdo komu dal a vzal,
můžeš být úspěšný a nemusíš mít samé jedničky...

Hotely a penziony nabírají nové hosty,
víno je požehnáním pro tento líbezný kraj,
při vínku pod pergolou je život tak prostý,
když vánek hraje na listy jako na šalmaj.

Oldřich Damborský (2014)

Ohlédnutí za padesátými lety VIII - rok 1955, výročí, slavnosti, krize...

Bylo deset let po válce, ale u nás se neustále „bojovalo“ – za mír, za úspěšnou sklizeň obilí, cukrovky, za zvýšení výroby mléka, oceli, za maximální narubání černého zlata – uhlí, za rychlou sklizeň zeleného zlata – chmelu atd. V novinách se nešetřilo bojovými výrazy, řečmi o úspěších a vítězstvích, ale v každodenní realitě byly náznaky pomalu klíčící hospodářské krize.

Počátkem roku 1955 jsem prožíval první zkouškové období svého univerzitního studia. Ke zkoušce z archeologie (z předmětu, který se lakonicky označoval jako *Pravěk*), kterou moje pětileté studium začínalo, jsem se připravoval doma, v rodné chalupě, poctivě celý týden. Examinátor, profesor Kalousek, se nespokojil jen s naučenými odpověďmi na své otázky, ale vytáhl z velké vitríny několik kusů prehistorické keramiky a chtěl, abych mu u každého řekl, z kterého údobí pravěku pochází. Kupodivu se mi to podařilo na výbornou. Výsledek mě povzbudil do té míry, že na další zkoušky jsem si troufnul připravovat se přiměřeně kratší dobu. Uvádím tuto epizodu tak podrobně jen pro ilustraci, jak to tehdy při odborných zkouškách na Masarykově univerzitě probíhalo. Toho roku ještě nesla své tradiční jméno, později byla zejména komunisty nazývána jen bezejmennou brněnskou univerzitou, a nakonec byla přejmenována na *Univerzitu J. E. Purkyně*, což vydrželo až do konce rudé totality. Se studiem na filozofické fakultě jsem byl celkem spokojen, až na povinnou účast na seminářích a přednáškách marxismu-leninismu, třebaže je vedl výmluvný a poněkud demagogický doktor Jaroslav Šabata, pozdější chartista a Husákův politický vězeň. Jednu výhodu tato povinná shromáždění (dvakrát týdně) však přece jen měla: seznámil jsem se na nich se spolužáky z jiných studijních oborů, většinou s lidmi podobného politického přesvědčení, jako bylo to moje (s historiky-archiváři Radovanem Perkou a Ludmilou Pospíšilovou, filozofem Václavem Helešicem, etnografem Josefem Tomšem, muzikologem Jiřím Fukačem, sociologem Miloslavem Petruskem atd.) Nejvíce jsem se kamarádlil s Radovanem a Vaškem, kteří byli oba věřící katolíci. S nimi jsem se dostal i do brněnské neformální společnosti katolické mládeže, která o víkendech podnikala výlety do Předklášteří u Tišnova, na Rajhrad, Staré Brno a k jiným památkám v okolí. Společně jsme oslavovali i Silvestra 1955...

Tehdy bylo zvykem, a nejenom v Bořeticích, že muži nosili – asi od patnácti let věku, klobouk, v práci si však dali raději rádiovku, v zimě doplnili pokrývku hlavy klapkami na uši nebo ji (později) nahradili vlněným kulichem. Můžete se o tom přesvědčit na starých fotografiích nebo na archivních filmech z 50. let. Jo, do kina jsme tehdy chodívali do Pavlovic nebo do Kobylí. Šlapali jsme tam pěšky, nazpět většinou všichni pohromadě, třeba i se skupinkou děvčat, a byla zábava! Vystačili jsme si sami, s písničkami a povídkami, bez televize nebo magnetáku – to všechno přišlo až později. Pokrok se však nedal zastavit. Tohoto roku zde vzniklo zdravotní středisko, kde potom ordinoval obvodní lékař i pro Němčičky a Vrbici. Starostou obce se tehdy stal opět komunista, malířský mistr Jan Fišer. Není známo, z čí iniciativy, ale přece, pět let po zrušení Junáka, byla při základní škole v Bořeticích zřízena *Pionýrská organizace ČSM*. Od té doby se v naší rodné obci objevovaly, hlavně na 1. máje a 7. listopadu děti v bílých

košílkách s rudými šátky na krku. Ještě větší událost představovaly oslavy 10. výročí *Osvobození*, které se uskutečnily tradičně 9. května, ačkoliv všechny země v Evropě na západ od nás si připomínaly konec války 8. května, v den bezpodmínečné kapitulace hitlerovského Německa. Vrcholem všech oslav byla však *I. celostátní spartakiáda* v Praze, uspořádaná ve dnech 23. 6.–5. 7. 1955. Každý pochopí, že k uspořádání tak obrovské *přehlídky mládí, radosti a krásy* inspirovaly režim někdejší všesokolské slety v Praze, zejména ten XI. v roce 1948, který – třebaže se konal už po únorovém puči, v druhé polovině června toho roku – vyzněl jako demonstrace proti režimu. Spartakiáda měla ovšem nesmírný význam propagandistický: měla světu ukázat, jak jsou u nás lidé spokojeni a jak masově přímo zbožňují *lidově-demokratický režim*. Zúčastnilo se jí prý na půl milionu cvičenců.

Já jsem tehdy nebyl v žádném spolku či organizaci, která by mě mohla přinutit k přípravě, tréninku a posléze k účasti na té spartakiádě opičárně. Dokonce jsem byl osvobozen i z tzv. vojenské přípravy, kterou musel absolvovat každý posluchač univerzity pravidelně v sobotu, kdy je honívali po cvičáku kdesi v Medlánkách, a pak o prázdninách, při měsíčním *soustředění* na Horemlázu či bůhvídku. Naproti tomu moje maličkost se snažila něco přivydělat k hubenému studijnímu stipendiu. A tak jsem se přihlásil na celý červenec jako průvodce na zámku Hluboká. Přijel jsem, ubytoval se v krásném pokoji s balkonem, v druhém patře, kde se neprovádělo, naučil se nezbytný text, se staříčkým kastelánem jednou prošel celou trasu a pak už naostro, dennodenně, kromě pondělí, od devíti do osmnácti hodin (s polední hodinovou přestávkou, při níž jsem taktak spolykal oběd v restauraci pod hradem), jsem mluvil ke čtyřicetičlenným skupinám návštěvníků, až hrdlo vysychalo. Byl jsem chválen jako výborný průvodce, protože jsem byl s to provést zámek i diplomaty a hosty z cizích zemí, pokud rozuměli německy, francouzsky nebo rusky. Do angličtiny jsem si netroufal. Při této letní „brigádě“ jsem si vydělal přes tisícovku (počítaje v to diškrece od cizinců) a hlavně jsem se naučil mluvit spatra na veřejnosti, a ta zkušenost se mi vyplatila v následujících letech.

Na jaře 1955 jsem konečně na okresním vojenském velitelství získal „modrou knížku“. Doklad o zproštění povinnosti vojenské služby ze zdravotních důvodů (který jsem opatřil svou fotografií z 15 let!). Hrozba, že bych se musel jednou vrátit do neozbrojených jednotek PTP zmizela naprosto, jednak to nebylo možné kvůli mé „modré knížce“, jednak proto, že původní, skoro trestanecké útvary byly koncem roku 1954 zrušeny a na krátký čas nahrazeny spíše ženijními TP, technickými prapory. Nadále jsem měl už jen civilní povinnosti. Jedna z těch smutných povinností byla účast na pohřbech. V říjnu 1955 mi umřel dědeček, či jak jsme říkali, *stařeček*, Václav Grůza, narozený v roce 1861, tedy čtyřiaředesátiletý. V životě nebyl u lékaře, kouřil

fajfku a pil červené víno. Dneska bychom jednoduše řekli, že měl gen dlouhověkosti. Vždyť ještě v devadesáti nakládal v létě na dolním Zajezeří snopy obilí na žebříňák. A jeho dcera Marie, provdaná Janošková, moje teta a kmotřenka, se dožila dokonce 96 let. Ale vraťme se k stařečkovi. Naposled jsem ho navštívil před odjezdem do Brna k počátku zimního semestru. Ležel na posteli v kuchyni, zakrytý těžkou duchovou. Posadil se, aby mě přivítal, podal poněkud studenou ruku a řekl: „Šohaju, podej ně to víno!“ A ukázal vedle postele, kde stál malý demižonek, sotva dvoulitrový, s červeným vínem. Síly ho už opouštěly. Na to jsem si vzpomněl, když jsem ho viděl ležet mrtvého v otevřené rakvi, s rukama sepnutýma, na mlatě (v průjezdu) Janoškova domu č.p. 199. Potom jsme ho nesli na ramenu, z jedné strany já s bratrem Jarou, z druhé bratřenci Toník a Jenda Janoškovi, na ramenu, hlinitou cestou *Jeriškem* k pohřebnímu obřadu do kostela a posléze na hřbitov. Měl hrob před novou sakristií.

Náš život v tom „jubilejním“ roce nebyl lehký. Od měnové „reformy“ z roku 1953 se příjmy *pracujících*, jak se označovala největší část obyvatelstva republiky (kdo nepracoval, mohl být soudně trestán jako *příživník*), ještě zmenšily, protože mzdy stagnovaly, dnes bychom řekli, že byly zmrazeny na úrovni roku 1953, kdežto maloobchodní ceny (MOC), například potravin nebo textilu (oblečení) byly *Nejvyšším cenovým úřadem* zaokrouhlovány směrem vzhůru či jednoduše stanoveny nově a výše, když se změnila značka dotyčného zboží nebo jen obal na něm. V souvislosti s tím se vrcholné orgány KSČ, například ÚV (ústřední výbor) vždycky, od února 1948, usnášely o nutnosti zvýšit výrobu v průmyslu nebo (poslední dobou, po založení prvních JZD)

i v zemědělství, kdežto v tomto roce jednájí poprvé také o *zvýšení životní úrovně lidu*. Je pravda, že jsem měl v těch letech jako svobodný mladý muž jiné starosti než moje sestra Marie a bratr Josef, kteří už měli malé děti, které ještě nikdy neviděly mandarinku nebo banán, fíky nebo datle, ba ani čokoládovou *kolekci*, jak se zkráceně nazývaly čokoládové figurky na vánoční stromek, ve velkých plochých krabíčkách. Ale snad ještě horší byl fakt, že režim jim k Vánocům vnucoval místo křesťanského Ježíška sovětského dědu Mráze a jako náhradu za tradiční Štědrý večer *novoroční jolku*. Tak se tehdy už od mateřské školky vychovávali dnešní ateisté.

I když jsem se v roce 1955 neodvažoval, ani já, ani moji bořetičí či brněňští přátelé, doufat v konec komunistického režimu, přece jen se už v tomto roce objevily náznaky *předjarního tání* (jak to výstižně pojmenoval Ilja Erenburg). V listopadu propustila vláda předčasně z vězení 1 437 osob německé národnosti, odsouzených v prvních letech po válce *našimi lidovými soudy* za menší trestné činy a umožnila jim odchod nejenom do NDR, ale také do Rakouska a NSR. Už v srpnu uznala táž vláda neutralitu Rakouska a uzavřela s ním státní smlouvu. Podpořila také usnesení z červencového jednání čtyř velmocí v Ženevě, které směřovalo ke zmírnění napětí ve světě (tzv. *duch Ženevy*). Jak patrně, napětí se uvolňovalo jen ve světě, doma se spíše zvyšovalo. Vždyť právě v tomto roce začala druhá vlna *kolektivizace* v zemědělství, jejímž cílem byla JZD třetího typu – se společnými krajinami a sjednocenými lány. Na mou duši, to nevypadalo příliš nadějně.

PhDr. Antonín Grůza

Desatero pro všechny, co chtějí jet na Moravu a pít tam víno (ok, tak jen u mě ve vinotéce)

1. Neříkejte „víněčko“. Říkejte normálně „víno“.
2. Že je něco „pozdní sběr“, neznamená, že to bude sladké. Fakt ne, přísahám.
3. I když chcete ochutnávku „jen na dno sklenky“, pokud dáte těch sklenek více, musí vám být jasné, že se to snad musí zaplatit, ne?
4. Když si nic nevyberete, můžete normálně odejít. Nemusíte slibovat, že se ještě vrátíte. Není to jako sex na jednu noc.
5. Rulanda šedá se nedělá vždycky polosladká. Pálava se nedělá v červeném. Červené víno se zbytkovým cukrem je úchylárna. Stejně jako většina „svatomartinských“ vín. Tečka, bez diskuse.
6. Nemusíte hned omluvně hlásit, že „vínu vůbec nerozumíte“. Nikoho to nezajímá. Prostě si nějak vyberte. Já taky nevařím svíčkovou a nesvěřuju se s tím servírce pokaždé, když si ji objednávám.
7. Za větu „tak co byste mi doporučila“, zkuste ještě připojit alespoň to, zda chcete červené či bílé víno nebo nějakou jinou indicii, protože jinak zbývá jen doporučení, abyste se naučili lépe vyjadřovat.
8. Pokud chcete za víno utratit 100 Kč, řekněte to rovnou a neotravujte 15 min s popisem „něčeho vyzrálého, aromatického, nekyseleho, asi tak jako Pálava“. Tyhle vína nestojí 100 Kč a žádné víno by nemělo stát 100 Kč, když jsme u toho!!!
9. Nebojte se moravských červených vín. To, že jste si jednou v chilském týdnu v Lidlu koupili Syrah, vás neopravňuje k tomu, říkat, že jsou naše červená vína kyselá. Fakt nejsou. Znovu přísahám.
10. Po cestě sem jste museli vidět ty vinohrady, ne? A na nich někdo musí pracovat. Celý rok. Kolikrát i druhý den poté, když vy chcete kalit do rána. Ale my to děláme rádi. Zkuste si jen občas představit ten dlouhý proces, až zas chytnete sklenku jako krýgl a kopnete to do sebe jako panáka.

Objeveno na Facebooku, text Darja Kršková – děkujeme za svolení k uveřejnění

Jurasové

Již 300 let žijí členové tohoto rodu v Bořeticích. Odkud přesně přišli, není úplně známo, ale pravděpodobně to bylo s rodinou Frelichových, kteří se usadili na domě č. 4 (pravděpodobně tento grunt koupili). Frelichové jsou z oblasti chorvatského osídlení, tedy možná z Hovorán. První písemný zápis o rodu Jurasových nacházíme v matrice narozených. 3. 4. 1726 křtily manželé Mathias a Dorota dceru Annu. V dalších záznamech se objevuje ještě vícero dětí tohoto manželského páru. Mimo jiné je v rodině i syn František, který v této matrice není uveden jako narozený. Zřejmě to byl jejich první syn v jejich původním místě.

V tereziánském katastru je uváděn Mathias Juras jako podruh. V josefinském katastru v roce (1780) jsou uváděni František a Marie jako gruntovníci na č. 20 (rodiče Marie, Josef a Kateřina Šumberáková). Vzhledem k tomu, že dále se objevuje již jen jedno pokračování v rodu Jurasových, lze usoudit, že na číslo 14 se přiznal některý syn až v roce 1850.

V 19. stol se ve čtyřech rodinách narodilo vždy 10 i více dětí, převážná většina však umírala v kojeneckém věku, takže se rod příliš nerozšiřoval. V rodině manželů Jana a Kláry (roz. Janošková, č.18) se narodilo 13 dětí, zůstali však jen dvě dcery a jeden syn. Tatínek Jan chtěl mít pokračovatele, syna Jana. Jenomže tři synové tohoto jména zemřeli v kojeneckém věku a poslední narozený syn v roce 1838. Dostal jméno Jan a ten přežil. O pokračovateli Janovi máme již mnoho zajímavých poznatků. První je v tom, že předešlí ženichové si brali nevěsty z Bořetic. Uvedený Jan však si zašel pro nevěstu do Němčiček (rodiče nevěsty Antonín a Magdalena Bendovi). Byla to mladička nevěsta, vdávala se v necelých 16 letech. V uvedeném manželském páru se narodilo šest dětí, dva synové však zemřeli v dětském věku, zůstal jen nejstarší syn Petr, a dále tři dcery: Marie (1870), Kateřina (1874) a Veronika (1878). Tatínek Jan byl v obci znám jako dobrý pečlivý hospodář, jenže v roce 1888 v 50 letech zemřel na mozkovou příhodu. Pokračovatelem na gruntě se stal nejstarší syn Petr. Dcera Marie se provdala k Machačům č. 9, Kateřina k Pazderkům č. 100, Veronika odešla za manželem do Kobyli.

Z této rodiny známe několik úsměvných zajímavostí. Po smrti Jana se Mariana 14. 6. 1890 provdala za vdovce F. Surmana. Nastěhovala se k němu, ale počátkem března se již vrátila k synovi Petrovi. Touto událostí byla Mariana v lidové moudrosti nazývána Mariana, zimní nevěsta. Vdova matka se mnoho do řízení hospodářství nepletla. Jen

jedenkrát, když syn Petr v předjaří chystal obilí, se kterým chtěl jet na mletí do mlýna. Maminka mu přísně nakazovala: „Nesmíš jet na mletí na Čejč, poněvadž tam se mlýnské stroje pohání parním zařízením. Musíš jet do vodního mlýna na Nové mlýny.“ Syn přikyvoval, všechno nachystal, aby brzy ráno mohl vyjet. Když přijel na (multňu), zabočil doprava a vesele ujížděl na Čejč. Když se vrátil a přivezenou mouku vysypával do skříní, přišla kontrolovat maminka a děkovala synovi, že byl na Nových mlýnech, poněvadž mouka voněla tak, jak má.

V rodině Petra se narodilo sedm dětí (manželka byla z Pavlovic), všechny přežily. Tatínek Petr nikoho neposlal do učení, ani do školy. Vznikaly mezi mužskými členy rodiny různé spory a dohady. V období 20. let odjíždělo mnoho občanů z kraje do Argentiny. Tak se v roce 1927 rozhodl i syn Pavel (nar. 1905). Tatínek jej vybavil částí peněz, zbytek na koupi lodního lístku mu půjčila sestra Anna (Frolichová). Při příjezdu do Argentiny tamější vláda proplatila každému poloviční cenu lístku. V prvním období si Pavel dopisoval s bratrem Janem, postupně však korespondence ustávala a za války byla přerušena úplně. Podle nepřesných informací snad vstoupil do služeb tamější policie, která si však vynucovala omezení korespondence se starou vlastí. Největší trápení však měli příští mužové s tím, že přijíždělo mnoho mužů a málo žen (3 : 1). Případ tohoto člena rodiny je zahalen nejasnostmi.

Stejně zahaleno nejasnostmi je i účinkování Petra Jurase z č. 14 v první světové válce. Na pomníku je uveden jako nezvestný. VHÚ v Praze podává informace, že je možno se je dotázat na osud těchto vojáků. Požadují však mnoho informací, a dokonce žádají peněžní vyrovnání. To by si musel někdo z potomků tohoto vojáka sám zjistit...

S. Pazderka, Olomouc

Kulturní komise obce Bořetice, SDH Bořetice, Svobodná spolková republika Kraví hora Bořetice a Běžecký klub Hodonín vás všechny srdečně zvou na

17. ročník BĚHU ZA BOŘETICKÝM BURČÁKEM A BĚHU BOŘETICEMI,

které se konají v sobotu 14. října 2017.

Start nejmenších špuntů je ve 14 hodin na sóle u kulturního domu.

Start hlavního závodu je v 15:45 hodin.

Jak se v Bořeticích bydlívalo II

V předminulém čísle Bořetických listů z prosince 2016 jsem otiskl pojednání o tom, jaká byla stavební struktura a bytová kultura *selských domů*, například v bořetické *Dědině*. Mladším čtenářům bych měl nejprve asi vysvětlit, že za sedláka byl obvykle považován majitel minimálně pěti hektarů orné půdy. Za časů poddanských (do roku 1848) tomu odpovídala kategorie čtvrtlánika, zatímco lidé s menší výměrou půdy nebo bezzemci spadali do kategorie chalupníků či domkařů. Jejich chalupy se nacházely mimo řadovou zástavbu bořetické hlavní ulice – v *Jerišku*, za Humny nebo v *Chalúpkách*.

Zadíváme-li se na první katastrální mapu Bořetic, tzv. *skicu k stábilnímu katastru*, z roku 1827 (je otištěna, samozřejmě jen zčásti, v předšádce knihy *Bořetice v proměnách času*), překvapí nás poměrně jednoduché uspořádání zástavby naší vesnice. Od *Floriánku* až po *Mútnu* se na ní táhne dvojitá řada těsně sousedících selských stavení, od *Mútně* nahoru pouze jednostranná (na jižní straně), ale delší řadová zástavba. Selské domy, na typickém půdorysu ve tvaru písmene „L“, s humnem, případně i stodolou v zadní části, se ovšem stavěly jen do horní poloviny *Chalúpek*, zatímco v dolní části, od „kostelní“ cesty (od pozdějšího mlýna kolem domu Pavla Žďárského, ke kostelu) si budovali sedláci z *Dědiny* sklepy s lisovnami (presúzy) asi už v dobách existence velkých „jezer“, ne-li dokonce již od poloviny 15. století, kdy drželi hodonínské panství Kunštátové, velcí budovatelé rybníků a jezer. Na uvedené mapě je jasně vyznačen například sklep (s lisovnou) mého předka Františka Grůzy, tehdejšího majitele půllánového statku č.p. 30 v *Dědině*. Na mapě je zobrazena jižní řada selských statků ještě s příslušnými *Záhumenicemi*, kdežto severní řada (od č.p. 2 po č.p.18) by již v roce 1827 bez navazujících *Záhumenic*. Z toho možná tedy plyne, že pověst (kterou uvádí ve své knize Augusta Šebestová) o tom, že Bořetičané věnovali kněžně Marii Antonii z Lichtenštejna, provdané hraběnce z Czoboru, za dostavbu kostela sv. Anny část svých pozemků, totiž ty zadní *Záhumenice*, je asi pravdivá. Ale vraťme se k těm chalupám.

Na rozdíl od selských statků představovaly bořetické chalupy stavení jednoduchého obdélného půdorysu, štítově orientované do ulice. Tato prostorová dispozice byla u chalup tradiční, ale již za mého dětství, koncem první republiky ji stavebníci opouštěli. Já osobně si pamatuji na některé příklady z jižní strany *Jeriška* (ze severní strany dosahovaly k *jerišské cestě*, vedoucí od *Luže*, či od předních Humen, ke kostelu, humna a stodoly selských statků, postavených při hlavní ulici nad *Mútnou*). Byla to asi třetí chalupa v pořadí za rohovým domem obchodníka Weinsteiny, patřící tehdy Švástům. Kus dál to byla chalupa Vaněčkova a také některé domky v řádku naproti staré škole (tuším, že chalupa *Hiclova* atd.), které zachovávaly tradiční štítovou orientaci k cestě. Ve zmíněné mapě z roku 1827 jsou však právě na tom místě, na začátku *Jeriška* zakresleny hned čtyři takto orientované chalupy. Z toho plyne, že koncem 19. a pak v průběhu celého 20. století tradiční bořetické chalupy, a ostatně i selské domy v *Dědině*, byly hojně přestavovány na rodinné domky s netradiční architektonickou dispozicí. Doklady o původní zástavbě zůstaly jen na starých katastrálních mapách Bořetic z let 1827, 1878 a 1905, na starých amatérských fotografiích a v mé paměti. Sám jsem se totiž v takové chalupě (č.p. 135, za *Humny*) narodil a prožil své mládí. Navíc jsem měl možnost srovnávat naši rodnou chalupu se sousední (č.p. 134), která patřila Václavu Česalovi, případně s některými z uvedených chalup v *Jerišku*. Náležitý historický pohled na bořetické chalupy i selské domy mi poskytlo až studium dějin architektury pro potřeby stavebně-historického průzkumu objektů, zahrnutých

do památkové péče a ochrany. Některé kraje (Valašsko, Haná, Vysočina, Polabí) zřídily k tomu účelu dokonce muzea v přírodě, skanzeny, do kterých přenesly celé stavby, nebo je rekonstruovaly do původní podoby a s původním vybavením, aby i mladší generace obyvatel daných krajů se mohly očividně přesvědčit, jak žili jejich předkové.

Chalupy byly obvykle ohrazeny prkenným nebo lačkovým plotem, v němž byla menší branka pro pěší a širší brána pro povozy. Takhle se vešlo na dvorek, který býval po dešti blátivý, ale před samotným stavením bývalo kameny dlážděné zápraží (*náspja*). Do chalupy se vstupovalo zásadně při okapové straně do nějaké síně či předsíně. U nás doma byla ta síň tmavá, bez okénka, ba i bez prosklené ho obdélníku nad vstupními dveřmi (*oblicht*, z německého *s Oberlicht*). Hned naproti dveřím stávala skříňka na potraviny (*halmarka*, z francouzského slova *l'armoire*) a vedle ní kbelík (*kýbl*, z německého *r Kübel*) nebo dřevěná putýnka s pitnou vodou, kterou jsme si nabírali plechovým hrnkem nebo naběračkou. A vedle se otvíral archaický prostor, tzv. *černá kuchyně*. Vypadalo to tak, že pod otevřeným širokým komínem, v němž tatínek udival na dřevěných tyčkách zavěšené šrůtky masa z domácí zabijačky, byl zděný pult, na kterém se rozdělával otevřený oheň, za mého dětství jen k tomu uzení, kdysi však také k vaření potravin v kotlíku nebo k smažení v trojohé pánvici, resp. k pečení na roštu atd. Černé kuchyně byly „vymožeností“ středověku. Jednu takovou, velkou kulatou prostorou, jsem viděl v cisterciáckém klášteře v jižní Francii, v komplexu kamenných budov románského slohu z 11. století. Černé kuchyně byly asi od 15. století, hlavně na hradech a zámcích postupně nahrazovány kachlovými kamny s litinovou plotnou a pečicí troubou, v 19. století už pak i železnými sporáky (*šporherd*, z německého *r Sparherd*), který jsme měli ve světnici, již jsme říkali *kuchyň*, ačkoliv to byla naše hlavní a jediná obytná místnost. Abych nezapomněl: v té síni stála ještě cihlová kamna, kde byl zazděn velký kotel, v němž se při zabijačce škařovalo vepřové sádlo nebo, někdy v září, se vařila povidla.

Původně měla rozlohu asi šestnáct metrů čtverečních, světlo jí dodávaly dvě dvoukřídla okna s vnitřními mřížemi a poněkud ubíral tmavý (jak říkali, *volskou krví* natřený) dřevěný záklopový strop na třech mohutných trámech. Podlaha byla hliněná, mazaniceová. Byly tam tři dřevěné postele, jedna pro rodiče, druhá a třetí pro dvě dvojice dětí. Nikdo z naší šestičlenné rodiny neměl postel sám pro sebe. Ale jejich počet se měnil. Pokud byl někdo z nás čtyř sourozenců ještě v batolecím věku, musel se spokojit jen s velkou dřevěnou kolébkou, která stávala u rodičovské postele. Poblíž oken stával obdélný dřevěný jídelní stůl a čtyři židle (*legátky*), u kterého jsme jedli a také se jako školáci (a já jako student) se učili. V koutě u dveří stála pak velká dřevěná truhla na ženské šatstvo, již jsme říkali *kufr*, protože měla klenuté víko jako někdejší lodní kufr. Večerní osvětlení obstarávala až do roku 1946 jen petrolejová lampa, zavěšená na stěně mezi okny. Teprve ve zmíněném roce dal otec celý náš byt přestavět na dvoupokojoy

(vlastně 1 + 1) a zavést elektrický proud – po vesnici byl rozveden z vysoké cihlové transformátorové věže, stojící u *Luže*, už v roce 1927.

V té naší chalupě se chodilo ze síně dřevěnými dveřmi do velké temné komory, kde byl velký *skřich* na obilí (zásobník na způsob otevřeného dřevěného kontejneru), rozdělený na tři oddíly, pro žito, pšenici a ječmen, se šoupátkovou výpustí, moučná truhla se třemi přihradami, velká díže na přípravu chleba, na způsob menší kádě, se slaměným víkem, z trámového stropu visely, na konopných provázcích, *šrůtky* uzeneho masa i špeku, šňůry cibulí a česneků atd. Přimo naproti vstupních dveřím stál *na kantoři*, sud, asi *šesterka* (šestivěderní), ve kterém bývalo červené víno. Tak to bylo až do roku 1939, než tatínek vybudoval *pod Kravíhoranu, na dolním frejdu* vinný sklep. Pod jednou střechou téže chalupy se skrýval ještě vepřový chlívěk a větší kravský chlívěk. Před ním se táhlo zápraží a za ním se rozkládalo hnojiště. Blíže k bytu stála dřevěná záchodová budka, Jedině tam bylo možno se na hodinu uklidit k četbě zapůjčeného Rodokapsu.

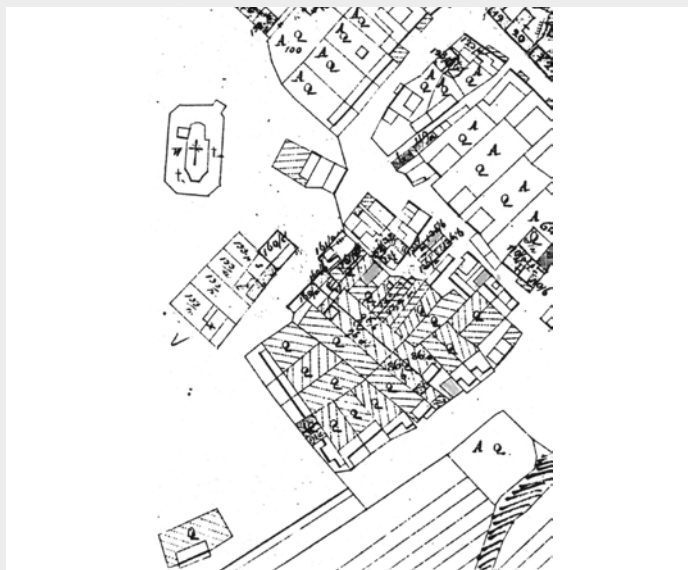
Na druhé, jižní straně chalupy stála na dřevěných hranatých pilířích velká kůlna (*šopa*, z německého *e Schoppe*), kde byl zaparkován selský povoz s dlouhou ojí. Pod střechou kůlny, při štítové stěně chalupy bylo ještě místo na uložení hromady hnědého uhlí a na hranici pořezaného a naštipaného palivového dříví, i na různé nářadí, jako motyky, rýče, krumpáč apod. Před kůlnou, směrem k hlavní záhumenské cestě, jsme měli malou *humno* (zahradu), asi 300 m², kde bývala jáma na brambory (*krecht*), ale také později jeden či dva ovocné stromy – meruňka, jablono apod.

Přiznávám, že jsem se pustil do značných podrobností, ale snad to neodradí čtenáře těchto řádků. Vždyť moje paměť mi připomíná tolik dalších detailů, které by bylo možno zobecnit, například, že na dvorek se později vešla ještě dřevěná *králíkárna* a malý zděný kurník (*koplín*). Do té doby spávaly slepice na hůře nad prasečím chlívěkem. Mimoto někdy po válce vykopali otec rozměrnou, asi jen pět metrů hlubokou studnu na dvorku před domem, protože v roce 1945 byla obecní studna *Dolnica* uprostřed *Dědiny*, kam jsme odedávna cho-

dili pro dobrou pitnou vodu, zničená a zasypána. Naše nová studna ji bohužel nenahradila, voda z ní nebyla dobrá. Chodíval jsem tedy s kbelíkem buď k Františku Petráskovi, kterému jsme často s bratrem Jožkou vypomáhali při žních, nebo přes cestu k Žeravíkům. Tak se ještě před 70 lety žilo v chalupě, bez elektřiny, bez plynu i bez vodovodu.

A z čeho byly ty chalupy vystavěny? Inu, z vepřovic (*kotovic*, z něm. *r Kot*, bláto), prostě z nepálených, jen sušených cihel, které byly pak „omítnuty“ blátem s plevami a po oschnutí obileny vápnem. Stavba byla záležitostí mužů, ale to líčení vápnem a obnovu modré podrovnávky měly na starosti ženy. Moje maminka to dělávala každoročně před poutí ke svatě Anně.

PhDr. Antonín Grůza

První katastrální mapa Bořetic, tzv. skicka k stabilnímu katastru, z roku 1827

T. G. Masaryk na Moravě

19. 6. 1924 navštívil první prezident T. G. Masaryk Hustopeče a projel některé obce okresu. Do Hustopečí přijel ve 14. hodin, kde mu množství občanů připravilo na náměstí velké ovace při slavnostním přivítání. Přijela sem celá zastupitelstva obcí i se starosty, mládeží, školáky a občany. Jen z Bořetic to bylo 12 vozů. Uvítací řeč měl starosta z Hustopečí p. Gregor a za český starostenský sbor starosta Antonín Benda z Němčiček. Všechny starosty pozdravil prezident podáním ruky a s některými prohodil i pár slov. Bořetickému řekl, že si na Bořetic dobře vzpomíná, když jako chlapec jimi procházel. Z Bořetic pana prezidenta pozdravila paní Bzenecká, vdova po učiteli Bzeneckém, který učil malého Masary-

ka v Čejkovicích, a vzpomněla i na to, jaký byl jako školák rošťák a na rákosku.

Po ukončení slavnosti odjel pan prezident na hrob svých rodičů v Hustopečích. Poté nasedl do připraveného auta a jel přes Bořetic do Čejče. Na začátku Bořetic byla postavena slavobrána, domy ozdobeny prapory a obyvatelstvo, které nebylo na přivítání v Hustopečích, stálo již dlouho před jeho příjezdem kolem silnice na Kobyly. Když v 15.30 hod projížděl obcí, byl jimi živě vítán provoláváním „Na zdar“. U slavobrány podala panu prezidentovi kytici květů Růžena Provazníková.

Podle zápisků kronikáře Jakuba Petráska Václav Petrásek

Nebe – Oldřich Damborský

Není modřejší nebe než to nad Kraví horou
a barokním kostelíkem svatě Anny,
kam se na něj hrabe básník se svou metaforou,
že moravské slunce obrušuje životu hrany.

To prudké slunce sežehne každou vzpuru
přesto dá bobulím hroznů oblost a vůni,
vinař okopává tvrdošjně svou rodnou hroudu
a ve stínu pod moruší flaška veltlíku trůní.

Není modřejší nebe než u nás na Moravě
modré jako blankytné oči nepolibené panny,
chlapi z ní mají závrať a tak trochu v hlavě
a bílé sukně oblak jsou nad kolena vykasány...

Základní škola a Mateřská škola Bořetice, okres Břeclav, příspěvková organizace

Ohlédnutí za školním rokem 2016/2017

Letošní školní rok byl bohatý na soutěže, výlety, exkurze a malé školní slavnosti. Náročný byl především jeho závěr. Žáci muse-li zvládnout všechno učivo a jako vždy se snažili o co nejlepší známky. Mimo to se ještě stihli zúčastnit mnoha akcí, ze kterých přivezli poháry i ocenění, a udělali tak radost nejen sobě, ale i rodičům a nám ve škole. Byli úspěšní ve sportovních soutěžích v ZŠ Velké Pavlovice i v ZŠ Kobyly. Reprezentovali naši školu v dopravní soutěži mladých cyklistů v Hustopečích, fotbalové soutěži McDonald's Cup a poprvé na recitačně-dramatické soutěži v Boleradících, kde si pod vedením Mgr. Jany Šedivé připravili pásmo „Cestujeme po kontinentech“.

Žáci počítali Matematického klokana, v rámci školy proběhla i pěvecká a recitační soutěž. Paní učitelka Emilie Jedličková zorganizovala zájezd do německého Legolandu, za což jí patří velké poděkování. Žáci 1. až 4. ročníku si užili výlet do Archeoskanzenu Modrá a žáci 5. třídy zažili tradiční společný výlet do Prahy. Abych nezapomněla, tak nám ještě hořela škola, ale našťastí jenom jako, ve spolupráci s SDH Bořetice proběhlo taktické požární cvičení.

Žákům se také dařilo ve sběru starého papíru. Vítěznou třídou se stali druháci a nejlepší sběračkou celé školy byla opět Natali Chrástková, žákyně 2. třídy, kterou přijela osobně ocenit zástupkyně firmy Stavosur, Hustopeče. Získali jsme také bonus v hodnotě 5 000 Kč za nejvíce nasbíraných kilogramů v přepočtu na jednoho žáka. Pro nejlepší sběrače z MŠ i ZŠ byl opět za odměnu připravený výlet do zábavního centra BRuNO family park v Brně. Pět nejlepších sběračů z celé školy obdrželo GoPro kameru a i pro ostatní děti a žáky byly připraveny odměny. Ze zbylých finančních prostředků opět pořídíme něco potřebného do školy, školky i družiny. V minulém roce jsme za sběr pořídili pěknou školní kuchyňku. Ta je využívána nejen v novém kroužku vaření,

kteří se těší velké oblibě, ale také pro zpestření výuky žáků i dětí z mateřské školy.

Chválím všechny, kteří se podíleli na tradičním závěrečném vystoupení školy s názvem „MÁME RÁDI ZVÍŘATA“. Rozloučili jsme se s žáky 5. třídy, kterým přeji hodně úspěchů na druhém stupni. Toto loučení bylo velmi dojemné, protože letošní školní rok byl zároveň posledním pro třídní učitelku 5. ročníku. Mgr. Marii Hamalovou, která, ač na to nevypadá, odchází do důchodu. Jménem všech zaměstnanců školy jí děkuji za svědomitou a poctivou práci, kterou vykonávala jako ředitelka i učitelka. Přejeme jí především hodně zdraví, spokojenosti a ať si užívá činností, které má ráda, ale při pracovním nasazení jí na ně nezbýval čas. Při současném nedostatku učitelů budeme velmi rádi, když nám paní učitelka Hamalová v případě potřeby vypomůže. Již teď se těšíme na naše nové prvňáčky, kteří byli v červnu panem starostou slavnostně pasováni na školáky. Myslím, že nejen oni se těší na novou paní učitelku Mgr. Miroslavu Pavlíčkovou, která nastupuje do ZŠ a MŠ Bořetice jako třídní učitelka 1. ročníku.

Jsem ráda, že škola v tuto dobu neutichá, děkuji našemu zřizovateli, že se právě v těchto dnech pracuje na nové podlaze ve třídě, kde budou noví prvňáčci. Během prázdnin se bude také opravovat vzduchotechnika ve školní jídelně, kterou bylo nutné provést především z důvodu bezpečnosti.

Podrobnější informace o dění ve škole i školce včetně pestré fotogalerie můžete sledovat na našich webových stránkách www.skolaboretice.cz.

Všem dětem, rodičům, pracovníkům školy a čtenářům BL přeji pěkný zbytek prázdnin, krásné léto a veselé hody.

Mgr. Ivana Macháčová, ředitelka školy

Léto v mateřské škole

Mimo běžné každoroční aktivity, jako pasování školáků, výlety, flétničkový koncert, vycházky s batůžky po okolí, divadélka, zahradní slavnost, jsme v letošním parném létě pořídili dětem osvěžení v podobě malých bazének. Děti si samy nanosily v kyblíkách vodu, připravily si ručníky a užívaly si na „bořetické riviéře“. Co k takové riviéře všechno patří? Hry s vodou, pískem, výroba a mlsání ovocných pohárů a domácích limonád. Další novinkou, která se možná stane tradicí, je v letošním roce instalace výtvarných prací v knihovně, a to nejen dětí z mateřské školy, ale i dětí ze školní družiny. Výtvarná galerie je otevřena celé léto (možná i podzim). Otvírací doba je závislá na provozu knihovny. Přijďte se podívat a pokochat dětskými výtvy.

Bc. Radomíra Mainclová, vedoucí učitelka MŠ

Divadlo O Smolíčkovi v MŠ

K dětem patří radost, smích, hry, pokusy a barvy. Právě o barvách je naše anketa.

Jakou máš nejraději barvu a proč?

Modrou, protože někdy s ní maluju, protože máme doma tužky.
 Modrou a červenou, je taková hezká.
 Černou, protože je to Batman.
 Všechny, protože jsou hezké.
 Světle modrou – nevím proč.
 Žlutou, mně se líbí, protože je krásná.
 Žlutou, protože je jako sluníčko a je jako ve třídě.
 Modrou, protože je modrá obloha.

Která barva je smutná a proč?

Černá, protože je taková smutná.
 Černá, protože tělo nemá jako žádný černý věci.
 Černá – nevím.
 Černá, ona vždycky se u ní brečí a je jí smutný.
 Fialová.
 Bílá, protože ona, já nevím, protože asi je k umění.

Jaká je duha?

Myslím, že je žlutá.
 Myslím, že modrá, protože se někdy dívám na duhu a vidím tam modrou.
 Barevná.
 Průhledná, protože když na ní svítí sluníčko a vypadá, že bude pršet, tak nebude pršet.
 Zelená, modrá, žlutá, červená, mohla by tam být i černá.

Léto je plné barev, která k létu nejvíc patří?

Žlutá, protože svítí sluníčko a modrá je modrá obloha.
 Žlutá, aby bylo moc teplo, a modrá na koupání.
 Žlutá, protože je na ní sluníčko. Modrá, je to obloha a mráčky.
 Zelená na travičku.
 Fialová a růžová, protože rostou takové kytičky na létě.
 Žlutá, červená, modrá a zelená na léto, abychom byli zdraví.
 Růžová, protože je krásná.

Zpracoval kolektiv učitelek MŠ Bořetice

1. třída

Letní vycházka žáků 1. třídy na rozhlednu

Závěrečné vystoupení školy – 1. třída

2. třída

KAM SE TĚŠÍM NA
PRAŽDNINY

2. TŘÍDA

O prázdninách pojedu do Agalandu
Moravia v Saschlävtsch. Možná
pojedu i k moři. Natáli. Ch. 2. třída

Já se těším na chasu do Třebíče.
Budeme se koupat v basénu
Potom pojedu na prázdniny k
babičce do Hustopeč. Simča. L. 2. třída

O prázdninách se těším do
Rasné na chytání ryb
I bráčkou pojedu na sá-
bor. Lukáš B. 2. třída

Já se těším hudebně. Budeme
slavět krás a hromy a
pojdeme na přehradu.
Míša M. 2. třída

O prázdninách pojedu s babičkou
do Bulharska. Těším se na koně.
Pojedu na chasu. Klára 2. TR

O prázdninách se těším do Německa k dědi. Budeme
stavět bazén a pojedu na sábor.
Nicola 2. třída

3. třída

Archoskansen
Živá voda Modrá

V únoru 2016 jsme šli na výlet do
Archoskansen. Chodili jsme po stanovištích.
První stanoviště bylo dřevěné a látky,
druhé stanoviště byla škola a knihy.
Stanoviště byla pekárna. Paní a
pekárni byla má mála. Čtvrté stanoviště
byly plavání. Byly tam seberý, omí a šitky.
Páté stanoviště byla strážka a luh.
Na konci jsme šli do stanoviště Živá voda
a tam jsem poprvé viděla rybu selce.

Barbora Ingichová

Úholní výlet
ŽIVÁ VODA MODRÁ

Viděli jsme tam velké potměšité ahuárium, ve kterém
bylo hodně sladkovodních ryb. Velcí kapři, a jedna mořská
ryba byla velká, která vážila asi 60 kg a měřila 2 m.

EDWARD PZLEŠT

Od první do páté: pátá třída – absolventi

Ahoj jmenuji se **Adam Hříba**. Nejvíce mi bude chybět kolektiv a naše pančelka. Můj nejoblíbenější učitel/ka byl pan Oldřich Pražák a Marie Hamalová. Můj nejoblíbenější koníček je fotbal.

Daniel Bauer: Za těch pět let se mi moc líbila paní učitelka, a hlavně její prima nálada, i když někdy vybuchne. A ještě když uslyším slovo Praha, tak si vzpomenu na náš super výlet do Prahy.

Damián Veselý: Za těch pět let se mi líbil výlet do Prahy. Je to pěkné město. Nejlepší byla paní učitelka Marie Hamalová. Naše třída je nejlepší, není tam smutno, ale je tam veselo!!!

Jmenuji se **Daniel Cvingráf**. Nejvíce mi bude chybět pančelka. Můj nejlepší zážitek byl, jak jsme byli v PRAZE. Můj nejlepší koníček je FOTBAL. Nejvíce na této škole se mi líbil výlet do Prahy. Nejoblíbenější učitel byl pro mě Oldřich Pražák a moje nejoblíbenější učitelka Marie Hamalová a taky všechny paní učitelky, co nás učily.

Jmenuji se **Eliška Macháčová**, chodím do školy do Bořetic. Ve 3. třídě jsme jezdili na plavák. Ve čtvrté a páté třídě jsme jezdili na sportovní závody do Kobylí a do Velkých Pavlovic. Naše paní učitelka se jmenuje Marie Hamalová. Po páté třídě se mi bude stýskat.

Jmenuji se **Justýna Trojaková** a toto je nejspíš moje poslední psaní do Bořetických listů. Bylo to tu super a nejvíce super byla NAŠE!!! pančelka Hamalová. Máme spoustu skvělých zážitků, ale kdybych je měla psát všechny, tak zaplním celé Bořetické listy. Nejlepší byla asi Praha a městečko Palermo a zlobení!!! V první ani v druhé jsem tu nebyla, ale s holkama a klukama jsme se znali ze školky. Do třetí jsem se vrátila z Prahy do Bořetic. Ve třetí jsem se moc s nikým nebavila, ale ve čtvrté jsem se skamarádila hlavně s Terkou a ostatníma holkama. A navíc jsme začali chodit na dvůr. To je vše – ahoj.

Karolína Kacerová: Za těch pět let byla nejlepší paní učitelka. Z výletů se mi nejvíce líbil LEGOLAND a Praha. V první třídě jsme vždy svačili tak, že jsme si srazili lavice a svačili. Zajímavé, že? Bylo to opravdu SUPER! Taky jsme se opravdu, ale opravdu strašně rádi fotili. Naše třída je úžasná ve sportu a nejvíce nás baví vybíjená. Do šesté půjdu do Kobylí, moc se těším, ale bude se mi stýskat.

Karolína Lejsková: Něco krásného začíná a něco krásného končí. V první třídě to bylo fajn, každý den o velké přestávce jsme měli hostinu. V druhé jsme jezdili na plavání. Ve třetí jsme začali dostávat žvýkačky. Ve čtvrté jsme začali chodit na dvůr. V páté jsme jeli do Prahy. Děkuji paní učitelce Marii Hamalové.

Martin Mazůrek: Chodil jsem do Bořetic do školky, a pak jsem přešel do základní školy. V první třídě jsme jezdili na výlety. Naše paní učitelka se jmenuje Marie Hamalová. V druhé a třetí třídě jsme jezdili na plavání. Ve čtvrté a páté třídě jsme jezdili na sportovní zápasy do Kobylí a do Velkých Pavlovic.

Neda Marčeva: Na této škole jsem strávila celých pět let. A těch pět let uplynulo jako voda. Zažili jsme spoustu srandy. Pančelka = paní učitelka – ta nám každý den donesla něco dobrého, třeba sýr, oharek, sušená rajčata a tak. Jednoho dne se to stát muselo, museli jsme se rozdělit. Někdo do Pavlovic, někdo do Kobylí, a paní učitelka do důchodu. Ale i přesto, že je v důchodu, tak je to pořád naše pančelka. Toto bylo mých pět let na škole v Bořeticích.

Nela Chrástková: Pět let uplynulo jako voda a my musíme odejít do jiné školy. Někdo jde do Kobylí a někdo zase do Pavlovic. Paní učitelka jde do důchodu, ale my ji budeme stále navštěvovat. Naše poslední vystoupení bylo nejlepší. Nejradši jsme hráli městečko Palermo a vybíjenou. Byli jsme úspěšní na sportovních soutěžích. S paní učitelkou jsme se znali v podstatě od školky... Nejvíce se mi líbil výlet v Praze, ale všechny zážitky byly hezké. Když budu mít ve škole v Kobylí ředitelské volno, tak se přijdu kouknout sem do téhle školy. Nikdy na ni nezapomenu, ani na ty zážitky, které jsme tady prožili... Ahoj, jmenuji se **Petr Slezák**. Chtěl bych se rozloučit se školou Bořetice. Rád vzpomínám na to, jak jsme v první třídě srazili lavice a svačili jsme spolu. Ve třetí třídě byl nejlepší pan učitel Oldřich neboli Olda Pražák. Měli jsme ho na tělesnou výchovu. A ještě mně budou chybět školní výlety – třeba jako sportovní výlety nebo výlety do divadla a náš poslední, to byl výlet do Prahy.

Sebastian Ondryáš: Moc se mi líbilo vše. Hlavně první třída, paní učitelka/Holena a svačení u velkého stolu. Ale nejlepší je asi tento rok 2016/2017, výlet do PRAHY a další výlety.

Ahoj, jmenuji se **Tereza Petrásková**. Za těch pět let byla nejlepší paní učitelka. V první o velké přestávce jsme si vždy spojili lavice a svačili. Také jsme rádi hráli městečko Palermo a hrajeme to do teď. Do šesté třídy půjdu do Kobylí. Nejlepší zážitek byl výlet do Prahy. Sice jsem nebyla na poslední akademii, ale i tak to bylo všechno fajn. Naše nejoblíbenější sportovní aktivita je vybíjená, ve čtvrté a páté třídě jsme měli také strašně rádi štafetu. Ve čtvrté jsme si dovezli 1. místo a v páté 2. místo. Všech těch pět let uplynulo jako voda, a teď se s vámi budu loučit.

Školní výlet do Legolandu v Německu

Ve druhé třídě nám naše paní učitelka Emilie Jedličková slíbila, že s námi ve třetí třídě pojedete na výlet do německého Legolandu. Celý školní rok jsme se těšili, že v tomto školním roce se naše přání vyplní. A dočkali jsme se – ve čtvrtek 18. května jsme odjžděli společně s rodiči a ostatními dětmi naší školy do Německa. Protože cesta je hodně dlouhá, rozhodla paní učitelka, že přespíme ještě před hranicemi u nás v České republice. V hotelu, kde jsme byli ubytovaní, se všem moc líbilo. Brzy ráno 19. května jsme vyrazili do Německa. Do Legolandu jsme přijeli po 10. hodině a už jsme se nemohli dočkat, kdy nám paní učitelka rozdá vstupenky. U vstupní brány stál Batman, se kterým se někteří z nás vyfotili, a potom hurá na lákavé atrakce. Navštívili jsme i továrnu na výrobu Lega, kde jsme dostali na památku kostičku lega a dozvěděli jsme se, jak se lego vyrábí. Také jsme viděli „Miniland“, což je malá země, kde jsou postaveny různé významné budovy Evropy a jiných zemí světa. Na stavbu bylo potřeba více než 15 milionů legových kostek. Všichni jsme si to výborně užili a večer jsme spokojeni odjžděli domů.

žáci 3. třídy

Legoland

Legoland

Legoland

Legoland

Legoland

Jak končí školní rok ve školní družině...

Víte, jak poznáte, že končí školní rok? Sluníčko svítí víc a víc a děti se začínají chystat na prázdniny. Abychom jim to jejich těšení zpříjemnili, přichystali jsme pro ně v rámci školní družiny v kroužku němčiny a malých kuchaříků zmrzlinovou hostinu, na poslední hodině angličtiny letní piknik, hráli jsme různé hry a soutěže, jako např.: Co si sbalíš s sebou na dovolenou? A protože všichni milujeme pohádky, připravili jsme pro děti na středu 28.

června promítání pohádkového příběhu Trollové. Celý školní rok jsme v družině pilně pracovali, kreslili, tvořili, učili se, a proto si prázdninové lenošení zasloužíme. Po prázdninách se všichni těšíme na nový školní rok.

BcA. Kateřina Gistingarová
a Mgr. Radka Húdeková

Velké poděkování patří Mgr. Marii Hamalové, která tímto školním rokem uzavřela své dlouholeté působení na Základní škole v Bořeticích. Po 28 letech, kdy pracovala jako ředitelka a učitelka, a vychovala několik generací místních dětí, odchází do zaslouženého důchodu. Do nadcházející životní etapy jí přejeme hodně zdraví a spokojenosti.

Starosta a rada obce

NEJLEPŠÍ RECITÁTOŘI ŠKOLY 2017

I. kategorie - žáci 1. a 2. ročníku

- 1. místo Natali Chrástková (2. ročník)
- 2. místo Laura Pilarčíková (2. ročník)
- 3. místo Klára Doležalová (2. ročník)

II. kategorie - žáci 3.-5. ročníku

- 1. místo Barbora Šnajdrová (3. ročník)
- 2. místo Michaela Mazáčová (3. ročník)
- 3. místo Sabina Veselá (3. ročník)

NEJLEPŠÍ ZPĚVÁCI ŠKOLY 2017

I. kategorie - žáci 1. a 2. ročníku

- 1. místo Jaroslav Herzán (1. ročník)
- 2. místo Filip Čumpa (1. ročník)
- 3. místo Laura Pilarčíková (2. ročník)

II. kategorie - žáci 3.-5. ročníku

- 1. místo Barbora Šnajdrová (3. ročník)
- 2. místo Michaela Mazáčová (3. ročník)
- 3. místo Neda Marčeva, Justýna Trojaková, Karolína Kacerová, Kristýna Babáčková (5. ročník)

MATEMATICKÝ KLOKAN 2017

NEJLEPŠÍ POČTÁŘI ŠKOLY:

Kategorie CVRČEK (2. a 3. ročník)

1. Natálie Janglová	3. ročník	60 bodů
2. Helena Šebestová	3. ročník	57 bodů
3. Edward Preston	3. ročník	51 bodů

(maximální počet bodů v kategorii CVRČEK – 90 bodů)

Kategorie KLOKÁNEK (4. a 5. ročník)

1. Daniel Bauer	5. ročník	86 bodů
2. Karolína Lejsková	5. ročník	81 bodů
3. Sára Springerová	5. ročník	78 bodů

(maximální počet bodů v kategorii KLOKÁNEK – 120 bodů)

NEJLEPŠÍ SBĚRAČI STARÉHO PAPIŘU V ZŠ a MŠ BOŘETICE VE ŠKOLNÍM ROCE 2016/2017

Žáci ze základní školy nasbírali 22 652 kg.

1. třída
1. Filip Dufek	857,5 kg
2. Silvie Bendová	766 kg
3. Dominika Hemplová	499,9 kg

Děti z mateřské školy nasbíraly 3 981 kg.

2. třída
1. Natali Chrástková	4 136 kg
2. Michal Huslík	2 575 kg
3. Lukáš Buchta	858,5 kg

1. Berenika Valová	603 kg
2. Nikola Secká	442 kg
3. Marek Buchta	434 kg
4. Anna Šebestová	392 kg
5. Tereza Hemplová	345 kg

3. třída
1. Šimon Buchta	1 065 kg
2. Adéla Folerová	827 kg
3. Natálie Janglová	587 kg

DĚKUJEME!!!!

4. třída
1. Tereza Kuchyňková	1 611 kg
2. Filip Novotný	950,5 kg
3. Kristýna Babáčková	385 kg

5. třída
1. Sebastian Ondryáš	2 077,2 kg
2. Martin Mazúrek	670,7 kg
3. Karolína Lejsková	576 kg

Fotogalerie

Děti z MŠ navštívily vinařství v Němčičkách

Nejlepší recitátoři školy – 1. a 2. třída

Nejlepší sběrači starého papíru

Soutěž ve zpěvu – 3.-5. třída

Soutěž ve zpěvu – 1. a 2. třída

Tradiční exkurze žáků 5. třídy v Praze

Záhady z dějin Bořetic I

Co zde bylo před rokem 1222?

V jednom z minulých čísel Bořetických listů (1/2016) jsem načrtl seznam záhad z dějin Bořetic, kterými bych se rád na těchto stránkách zabýval. Nemohu slíbit, že se mi podaří takové hádanky vyloustit, ale pokusím se dospět alespoň k nějakým, třeba teoretickým závěrům. Právě za pět let, v první polovině srpna 2022, uplyne již celých 800 let ode dne, kdy Bořetice poprvé vstoupily do světla historie. O té první písemné zprávě (v *Přítlucké listině*) jsem psal dost podrobně v knize *Bořetice v proměnách času* (s. 35–42). Nečekejte, že se nám, historikům, podaří zjistit, kdy a kde žil (kde měl své hlavní sídlo) šlechtic *Borata*, po němž byly původní *Boratice* (nynější Bořetice) pojmenovány. Takto přílehlavý dokument už asi v archivech nikdy nenajdeme.

Naše zkoumání můžeme začít studiem krajiny, nejenom v rámci bořetického katastru, nýbrž i v širším okolí. Pohledem na podrobnější mapu našeho regionu, například na turistickou mapu Břeclavska v měřítku 1 : 50 000, se ujistíme, že bořetické návrší, s vrcholem 206 metrů nad mořem, což je u prahu hlavních kostelních dveří, je vlastně součástí (přesněji řečeno, jihozápadním výběžkem) *Kyjovské pahorkatiny*. Ta se táhne od Splytihněvi, přes Kyjov po Velké Bílovice a většina jejich jižních svahů je osázena vinicemi. Téměř souběžně se za protáhlým údolím Trkmanky (Kobylského potoka, 170 m n.m.) rozprostírá Ždánický les (od Bučovic po Hustopeče u Brna), přesněji řečeno, jeho nejjižnější pásmo – *Boleradická pahorkatina*. Na rozdíl od Kyjovské pahorkatiny je tato dodnes více zalesněna a v průměru o něco vyšší, protože jeho vrcholky často přesahují výšku 400 metrů nad mořem. V zalesnění našeho regionu, jak zjistili paleobotanikové, se odedávna uplatňovaly teplomilné dřeviny, jako duby a habry několika druhů. Samozřejmě, i jižní svahy Ždánického lesa byly v dávné minulosti vymýcena a osázeny vinohrady, jak vidíme zvláště na Hustopečsku.

O původním (prehistorickém) charakteru krajiny kolem dnešních Bořetic zbývá ještě dodat, že v údolích všech vodních toků, tedy i kolem potoka, zvaného *Kobylským*, od 19. století *Svodnicí* a od počátku 20. století, podle zaniklé vesnice *Trkmankou*, se rozkládaly takzvané *lužní lesy* se směsí listnáčů, od dubů, přes topoly, až po lípy. Avšak směrem jihovýchodním, k dnešnímu Podivínu a Břeclavi, ba až do maďarského Podunají, tam, kde bývala starověká *Panonie*, se náš kraj otvíral. Odtamtud nejenom že vály teplé jihovýchodní větry, ale šířila se také vegetace a celkově stepní ráz krajiny. Přidáme-li k těmto informacím i fakt, že pravěká krajina kolem dnešních Bořetic byla daleko více zavodněna, netrpěla tedy takovým suchem jako v současnosti.

To extrémní vysychání půdy v našem regionu jsem zaregistroval už během svého života. Uličkou mezi domem Jožky Lubala a domem Arnošta Hlavňovského, kterou jsme chodili k obecní studni *Dolnici*, proudila běžně, i za letních dnů, voda. Protékala pak hluboce vykopaným korytem Lubalovou zahradou a betonovým kanálem pod cestou *Za humny do Járka*, jímž odtékala do potoka na Přílhon a potom dále až do *Svodnice*. Tento stav, na který se z dob svého mládí dobře pamatuji, byl ovšem důsledkem regulačních a melioračních prací, s nimiž se začalo hned po založení *Vodního družstva* v Bořeticích v roce 1928 a které pokračovaly v 30. letech. Dnes už víme, že takovými zásahy do koloběhu vody retenční schopnost krajiny slábně.

V pravěku, kdy tu byly ještě lužní lesy a rozsáhlé travní plochy okolní stepi, náš region tolik suchem netrpěl.

Přírodní podmínky zde byly nanejvýš vhodné k osídlení. A opravdu, v okolí (například v kobylském katastru, nedaleko bořetických Zázmoniků) se našly stopy již neolitických osad (z mladší doby kamenné, 4500–1900 př. Kr.) – i když nikoliv přímo v katastru dnešní obce. Neolitický člověk uměl již pěstovat pšenici a ječmen, hrách a čočku, což utvořilo významnou součást do té doby jednostranně masité stravy, pocházející z lovu. Půdu k osevu si připravoval žďárením a zbrzděním primitivními dřevěnými háky, poněvadž ji však nehnojil, její úrodnost během několika let poklesla natolik, že musel získat novou vhodnou půdu stejným způsobem. Choval sice již dobytek, krávy a ovce, ale jen pasteveckým způsobem, bez ustájení a získávání potřebného hnoje. K jeho domácím zvířatům náležel také už pes, snad jako hlídač stáda na pastvě. Vzhledem k tomu, že v původně převážně stepní krajině našeho regionu rostl planý len, naučil se jej člověk mladší doby kamenné pěstovat, soukat z něj vlákna a tkát jednoduchý oděv, který doplnil a pak i nahradil dosavadní kožíšinové suknice a haleny starší doby kamenné (paleolitu). Na rozdíl od té předešlé epochy, museli se tito první zemědělci usadit na delší čas na místě poblíž svých políček a pastvin. Stavěli si tedy nadzemní dřevěné podélné domy na kůlové konstrukci, asi se sedlovou střechou, poměrně dlouhé – asi v každém z nich bydlela velkorodina ve třech generacích. Osady, které vytvořily tři až čtyři takové usedlosti, budovali do kruhu a zabezpečili je hlubokým příkopem a náspem kolem. Z Podunají, od jihovýchodu, přicházeli občas nežádoucí přistěhovalci a hrozili násilím. Zbraně i pracovní nástroje byly sice v těch dobách jen kamenné, ale neolitický člověk už dovedl kámen nejenom štípat, ale také brousit a vrtat. Jedna taková kamenná „motyka“, s kulatým otvorem pro dřevěnou násadu, se našla v roce 1936 na okraji bořetického katastru, poblíž místa, kde byla pak vybudována Vinopa.

Soustavný archeologický výzkum v katastru Bořetic nikdo nepodnikl, přesto však se uskutečnily alespoň záchranné výzkumy, jednou při kopání vodovodu v obci, podruhé při úpravě parkoviště před zdravotním střediskem, potřetí při stavbě výrobní haly firmy Lomax atd. Ty nás přivádějí ke dvojitému závěru:

1. Do budoucnosti – aby každý bořetický občan, když bude na dvoře nebo na zahradě kopat studnu nebo jen jámu pro stromek či betonový kůl, sledoval vykopanou zeminu, nejsou-li v ní nějaké kera-

mické střepy či kosterní pozůstatky, a v kladném případě to nahlásil obecnímu úřadu nebo přímo Okresnímu muzeu v Mikulově.

2. Do minulosti – že nejvíce náleží dokládá částečné osídlení areálu dnešní obce ve starší době bronzové (1900–1500 př. Kr.), ve fázi takzvané únětické kultury. Tehdy se ještě namnoze pracovalo s nástroji kamennými a měď i bronz (její slitina s cínem) byly ještě kovy natolik vzácné, že z nich vyráběli náramky, spony a jiné šperky nebo meče a nože, hroty kopí a šípů pro vybrané bojovníky. Ve starší době bronzové, jak se zdá, se usedlosti ještě dřevěné, avšak menší než v neolitu, zato však ve dvojicích nebo trojicích, a také kostrové hroby, orientované od západu k východu, nacházely v širokém pásmu od dnešních *Zadních humen*, přes *Mútňu*, ke *staré škole* až za dnešní kostel. Šlo tedy napříč k dnešní *Dědině*, přibližně od severovýchodu k jihozápadu. Toto prehistorické osídlení nemělo však asi v následující době železné (kultura halštatská a pak laténská) žádnou návaznost. Není vyloučeno, že šlo o násilné ukončení jeho existence.

Náš mikroregion (katastr Bořetic) byl pak, jak ukazují archeologické nálezy, na dobu snad dvou tisíciletí, opuštěn. Stopy osídlení z doby velkomoravské se přímo v našem katastru zatím nenašly, byly však evidovány v katastru Velkých Bílovic, Boleradic nebo dokonce Velkých Pavlovic (na kopci, kudy jsme chodívali pěšky do měšťanky, asi necelé 2 km od bořetické *Mútňi*). Tam byly učiněny nálezy osídlení z 9.–10. století po Kr., ovšem většinou mimo intravilán dnešních obcí. V katastru Bořetic bylo nalezeno jedině pohřebiště v trati *Přední díly*, vlevo od silnice do Velkých Pavlovic, datované mincí uherského krále Ondřeje I. (vládl 1046–1060) do poloviny 11. století. Nález svědčí o možné blízkosti příslušného osídlení, patrně slovanského, asi někde na protějších *Záhumenicích*. To vše mohlo souviset se založením hradu Břeclav knížetem Břetislavem I. (vládl 1034–1055) – nová zemědělská osada měla zlepšit hospodářské zázemí knížecího hradu. Pokud taková osada zde existovala, nemusela přežít ani 11. století, protože po smrti Břetislava I. roku 1055 byla Morava rozdělena podle takzvaného *stařešinského řádu* na tři úředlná knížectví – olomoucké, brněnské a znojemské, a ti *úředlníci* často spolu bojovali o některá

sporná území. Jak se zdá, takový osud potkal i Břeclavsko, o které se přel kníže brněnský s knížetem znojemským. Ovšem vládnoucí český kníže Svatopluk II. je prakticky zbavil moci a učinil z nich jen své úředníky. Kromě toho dal hned v roce 1056 uvěznit na tři sta moravských *velmožů*, aby si celou zemi zcela podrobil. Nelze na tomto místě podrobněji líčit politické poměry a celou historickou situaci na Moravě v druhé polovině 11. a ještě i ve 12. století, snad až po vzniku jednotného markrabství moravského roku 1197 se zdejší vnitřní situace poněkud stabilizovala. Nemluvím však o vnějších vztazích, které měly daleko k mírovému soužití středověkých států – a Břeclavsko bylo odedávna bránou do široka otevřenou všem nepřátelským vpádům, od Maďarů v 10. století – až po *kuruce* v 18. století.

Jakou odpověď můžeme tedy dát na otázku v titulu tohoto článku? Snad jen hypotetickou: že na katastru dnešních Bořetic nebylo koncem 12. století žádné souvislé osídlení (snad až na ojedinělé domky ve zchátralém stavu), a proto mohlo dojít snad ještě před rokem 1200 k lokaci, tedy k vyměření obvodu daného území (jež patřilo markraběti, ale dostal je asi v léno šlechtic Borata, po kterém byla pak ves nazývána), k jeho parcelaci a následnému osídlení (na právu zákupním) podél cesty od hradu Klobouky (později od boleradického hradu) k zeměpanskému hradu Břeclav. Tak vznikla vesnice typu silnicovky se záhumenicovou pluzinou, již spravoval jako první rychtář Vít, který se psal s přídomkem z Bořetic (v latinsky psané listině jako *Wido de Poratiz*). Není vyloučeno, že ten rychtářský úřad se dvěma lány polí a různými pravomocemi získal dědičně právě on za odměnu, neboť naši rodnou ves lokoval.

PhDr. Antonín Grůza

Prameny:

VÁLKA, Josef. *Dějiny Moravy I. Středověká Morava. Brno 1991.*
 KLANICOVÁ, Evženie. *Od paleolitických lovců a sběračů po Slovan. In: Bořetice v proměnách času. Bořetice 2013, s. 319–328.*
 HOSÁK, Ladislav. *Dějiny Hustopečska do poloviny 14. století. Praha 1948.*

Svatořečení matky Terezy

Proslulá katolická misionářka matka Tereza z Kalkaty se stala v loňském roce po 19 letech od své smrti svatou. Ve Vatikánu ji za účasti několika desítek tisíc poutníků svatořečil papež František, kterého si já velmi vážím pro jeho názory na církev, která by měla být chudá.

Při hledání ve svém archivu jsem narazil na fotografii našeho rodáka P. Josefa Pazderky, který emigroval na západ a po studiích v Rakousku byl vysvěcen na kněze. Pracoval také v Londýně v zařízení pro pomoc emigrantům z ČSR v misijním centru Velehrad a po roce 1989 i studentům. Tam byl také v srpnu 1987 vyfotografován s matkou Terezou.

Václav Petrásek, foto z jeho archivu kronikáře

Před krojovanými hody – Oldřich Damborský

Vanou horké větry údolím Trkmanky,
 mistrály, co objímají moravskou Zemi,
 už rostou hrozny s prvními sazenicemi
 a obilí žhne, z mouky první dalaťmanky.

A chystají se všichni na krojované hody,
 bělost sukní, třpyt kotůče a lesk černých bot,
 ó, zase se bude tancovat jakoby o život
 zase se bude pít vínko a žádné minerální vody.

Zase se bude žárovka na vršku máje ligotat
 a s turkyňským projde průvod celou vesnicí,
 za tu poctu nás do nebe pustí nebeští celníci
 jednou, až se budeme s hůlčičkou jen drkotat.

Za Oldřichem Jedličkou (10. 2. 1922–19. 6. 2017)

Oldřich Jedlička se narodil v Bořeticích v roce 1922. Maminku ztratil, když mu bylo pět let. Oldřichův otec se živil jako stavbyvedoucí, a zřejmě proto se i Oldřich vyučil zedníkem. Za druhé světové války byl v rámci totálního nasazení nasazen do továrny BMW ve Frankfurtu nad Mohanem. Pro sabotáže výroby musel utéci, ale byl chycen ve vlaku, a tehdy poprvé unikl smrti. Byl odvezen do nejhoršího koncentračního tábora ve Flossenbürgu, kde pracoval v kamenolomu. Později byl převezen do Dachau, kde pracoval na výrobě leteckých motorů. Konec války jej zastihl na „pochodu smrti“, z kterého se mu podařilo utéci a posléze byl osvobozen spojenci.

Po válce se Oldřich seznámil s Růženou Křivkovou. Její otec Petr Křivka z Kobylí, který byl za války členem stráže prezidenta Beneše v Anglii, začal budovat ilegální skupinu napojenou na západní odboj. S touto skupinou byl zatčen i Oldřich. Petr Křivka a dva další členové skupiny byli popraveni a Oldřich byl souzen za velezradu a hrozil mu také trest smrti, ale trest mu byl zmírněn na 20 let vězení. Část si odseděl ve věznicích na Borech. Poté byl přeložen do tábora nucených prací ve Vojně a Bytízu u Příbrami a po 12 letech vězení byl propuštěn. Problémy s hledáním práce jej nakonec přivedly znovu do uranových dolů.

Oldřich Jedlička – čestný občan Bořetic zemřel v domově důchodců v Brodu nad Dyjí dne 19. června a pohřben má být v Bořeticích. Čest jeho památce.

Václav Petrásek

Oldřich Jedlička

Oldřich Jedlička se narodil 10. února 1922 v Bořeticích v ulici Za kostelem. Po ukončení povinné školní docházky se vyučil zedníkem, a protože měl na víc, odešel ještě před vyhlášením Protektorátu v roce 1938 do Brna, kde začal studovat na nižší průmyslové škole. Byl nadšeným Sokolem a hráčem fotbalu, ale pak přišel rok 1942 a „ročník 22“ byl totálně nasazen do Říše, do Frankfurtu nad Mohanem. Mezi totálně nasazenými zde brzy vzniká skupina s cílem škodit Říši. Za poslech londýnského rozhlasu a šíření letádků vyzývajících k sabotážím je sledován gestapem. Pokouší se uprchnout vlakem a na útěku je však dopaden a dostává se do rukou gestapa ve Wurzburgu. Po výsleších na gestapu mu hrozí trest smrti za velezradu a je odeslán do vyhlazovacího koncentračního tábora Flossenbürg. V březnu 1943 je převezen do koncentračního tábora Dachau-Allach. Výprasky, týrání, ponižování i popravy zde byly na denním pořádku. Těsně před koncem války, když se blížila spojenecká vojska, byl zařazen do transportu „smrti“, který musel jít pěšky k hranicím Rakouska s cílem v Innsbrucku. Na příkaz Himmlera neměl nikdo z transportu padnout do rukou spojenců. Jako zázrakem se podařilo O. Jedličkovi a dalším dvěma kamarádům z transportu uprchnout. Dva měsíce do konce května 1945 pobyl ve spojeneckých internačních táborech. Poté vybaven oblečením z kasáren německé armády se vrátil co nejrychleji domů. Jel auty Američanů do Plzně, odtamtud do Prahy a dále do Brna.

Po skončení války se v prosinci 1946 oženil se svojí snoubenkou Růženou Křivkovou (otec manželky Růženy Petr Křivka se narodil v Kobylí, v roce 1940 uprchl z okupovaného Československa do Francie, a později

do Anglie, kde působil v osobní ochraně prezidenta Beneše, na přelomu roku 1949 je Petr Křivka jako velitel ilegální vojenské skupiny 9909/ Táta/ zatčen a po brutálních výsleších je 21.července 1951 popraven). Nedlouho po zatčení Petra Křivky je zatčen i Oldřich Jedlička a je odsouzen za to „že věděl a nepověděl“. Odsouzen je k trestu smrti, který je později zmírněn na 20 let vězení v uranových dolech. Během dvou let výslechů, až do vlastního procesu v dubnu 1951 prošel O. Jedlička vyšetřovacími celami na Orlí ulici v Brně, ve Znojmě a opět v Brně, ale tentokrát na Cejlu, po soudu byl převezen do věznic na Borech. Během výslechů v Brně se dostal do rukou pověstnému vyšetřovateli Jarkovi Danielovi z Brna, který svojí krutostí předčil zkušená gestapácká esa.

V roce 1960 je trest zkrácen o osm let. Po 12 letech výkonu trestu, z toho 10 let v Uranových dolech v Příbrami má po propuštění problémy s hledáním práce. Ty ho přivádějí k dobrovolnému návratu zpět do uranových dolů, tentokrát do Dolní Rožínky. I oba synové Oldřicha Jedlička Milan a Petr pocítili na své kůži, jak zlé je být synem „vlastizrádce a špióna“.

V roce 2009 se z Modřic Oldřich Jedlička stěhuje do rodných Bořetic a v roce 2010 zastupitelstvo obce Bořetice uděluje Oldřichu Jedličkovi titul „Čestný občan obce Bořetice“. V roce 2013 si kupuje domeček ve Vesničce pro seniory v Brodě nad Dyjí a zde 19. června 2017 umírá. Jeho přání, aby jeho ostatky byly uloženy na hřbitově v Bořeticích, uskuteční jeho dva synové Milan a Petr.

Čest jeho památce.

Václav Surman

Bořetické momentky II (japonská čtyřverší) – Oldřich Damborský 2012

Sólo na krojovaných hodech se leskne,
muzika vyhrává písničky pomalé i břeskné,
vínečko pomalu jako medicína stoupá do hlavy
a ty nemáš z budoucích dnů žádné obavy...

Obilí už ukazuje jen své zarostlé strniště,
je po žních a nezbyl ani jeden klásek, jen pár zrn,
rána po svatě Anně mají oči smutných srn,
však Září má ještě z bramborové natě žhavá ohniště...

Kohout zakokrhal na kříži u benzinky,
to není před ohněm žádné bůhvíjaké varování,
to jen nachový soumrak padl do klekání
a měsíc rozprostřel hvězdy jako bílé plínky...

Radek Hrábek bude šlapat do Santiaga de Compostela

Po předloňské pěší pouti do Říma se Radek Hrábek chystá na další pěší putování, na Svatojakubskou cestu do Santiaga de Compostela ve Španělsku. Chce projít sice jen část této cesty, ale i to mu zabere několik týdnů. Svatojakubská cesta je sítí cest vedoucích k hrobu svatého Jakuba, Kristova učedníka, v katedrále v Santiagu.

Radek vyrazí 1. 8. 2017 z Prahy. Nejdříve poletí letadlem z Prahy do Toulous ve Francii. Odtud půjde přes Lurdy do Saint-Jean-Pied-de-Port, kde se napojí na Svatojakubskou cestu. Jeho přítelkyně Tereza Vápeníková z Poličky za ním odletí 21. srpna a sejdou se na cestě v Leonu. Odtud je to do Santiaga de Compostela asi 300 km. Po ukončení cesty v Santiagu mají plánováno, pokud to bude možné, pokračovat do Portugalska. Na této pěší pouti bude využívat zkušeností z poutě do Říma.

Václav Petrásek

Štěstí

Rok 2017 měl být pro naši rodinu velmi důležitý. Začalo to už v lednu, kdy se nám narodila naše malá Marianka. Krásné na tom je, že bude slavit narozeniny společně se svou maminkou. Holky na sebe čekaly dlouhých 35 let, což je malý zázrak.

V dubnu oslavila moje sestra Maruška kulaté narozeniny, ale oslava jsme přesunuli, protože nás po Velikonocích čekaly dvě velké akce – svíca a týden nato svatba.

Aprílové počasí nás všechny zaskočilo. 19. dubna padal sníh, a svícu jsme tedy raději uspořádali v kulturním domě. A dobře jsme udělali, protože pokud by se uskutečnila na hřišti, jak jsme plánovali, určitě by to hodně lidí odstonalo. Ještě teď mi zní v uších úžasné písničky, které jsme si zazpívali za doprovodu Vaška Otáhalu z Čejkovic (hlavně Sen a Amerika od skupiny Lucie).

Na 29. dubna jsme chystali svatbu naší nejmladší dcery Šárky. Všichni nám moc pomáhali, za což jim srdečně děkuji. Ve svatební den jsem ani slzu neuronila, čemuž se všichni divili, protože jsem „plačka“. Ale já jsem se vyplakala na Vrbici, když jsme pekli svatební koláče (které se moc povedly). Dojalo mě, kolik lidí mi přišlo pomoci, protože mě mají rádi.

V pátek před svatbou celý den přišlo, ale sobota byla pro naše novomanžele, Šárku a Jardu, nádherným dnem. Oslava byla veselá, hrála nám Vonička a krásným zpěvem ji doprovázela Dagmarka Osíčková z Velkých Bílovic. Byl to opravdu krásný zážitek.

Po svatbě si všichni (kromě mě) naordinovali odpočinek, byl přece 1. květen, státní svátek. Já jsem se cítila velmi unavená, jako by se blížila chřipka. Po předání vyúčtování za měsíc duben jsem musela jít

k naší paní doktorce. Můj manžel Milan, se kterým jsme letos chtěli oslavit 30 let společného života a setkat se znovu s rodinou, mě musel odvézt do nemocnice. Následovala krutá diagnóza – paní doktorka na hematologii mi oznámila, že trpím akutní leukémií. Jediné, na co jsem se zmožila, byla prosba, zda by to mohla oznámit rodině a jestli mě může obejmout. To mi strašně pomohlo. Následoval okamžitý převoz do FN Brno na JIP, poté spousta vyšetření, odběrů a rentgenů.

Já jsem od začátku cítila, že se uzdravím, a stále jsem měla v hlavě plno krásných zážitků ze svatby.

„Pozitivní mysl je velmi důležitá. Štěstí pramení z přijetí sama sebe. Je třeba pochopit, že co vyšleme, tak se nám vrátí zpátky. V našem postoji vůči okolnímu světu, v mezilidských vztazích a v nalezení životní rovnováhy.“ Když se na sebe podívám do zrcadla, tak se na sebe vždy usměju.

Důležitým dnem pro opuštění JIP po výplachu plic je pro mě 17. 7. 2017, kdy začala nová léčba. Cítím se dobře, sice jsem slabá a třesou se mi trochu ruce, ale já to nevzdám!

Ráda bych poděkovala za úžasnou péči všem lékařům a sestřičkám, kteří se o mě starají. Smekám před nimi.

Jak říká P. Karel Satoria v knize „Povolání člověk“ – jsem tu pro Tebe. Je to velké posláním.

A mám další těšení, 7. října ženíme našeho nejstaršího syna Mildu s jeho Mirečkou. Nemá to štěstí?

Anna Herůfková

Písnička na přání

Neděle 14. května. 11. den ve FN Brno. Lenička Kuchyňková mi posílá SMS: „Ahoj Ani, sluníčkové ráno přejeme. Mezi 10.00 a 10.15 hrajeme v našem kostelíku na přání. Bude znít píseň Díky za každé nové ráno. Budeš na vlnách, že by sis ji poslechla, nebo si Tě zamluvili páni doktoři? Deo“

Já odpovídám: „Já jsem v posteli a mám kapačku, tak mě prozvoňte, a rády si vás poslechneme i s děvčaty na pokoji. Moc děkuji, Anna.“

Po prozvonění telefonu jsem zesílila zvuk a byl to úžasný zážitek. Plakaly jsme všechny.

„Milé Deo Gratias, náš velký dík za tu krásu. Moje spolupacientky si to užívaly spolu se mnou. Udělali jste nám radost. Anna, Maruška Weinhouerová z Brna a Mirečka Světlíková z Troubska.“

Anna Herůfková

Populární omyly III – vynálezy a vynálezci

Historická bádání ve smyslu kdo, kdy a co vynalezl, neustále pokračuj. A tak to, co učili na obecných školách naše babičky, už našim rodičům popřeli a další jména ke stejnému vynálezu jsme pak slyšeli na ZDŠ my.

Žárovka

To, že žárovku vynalezl Thomas Alva Edison, se učí dodnes. Žárovku však vynalezl hodinář Heinrich Goebel v roce 1854. Asi za dvacet let na to Edison přišel na stejnou myšlenku. Použil čerstvý vynález svítícího uhlíkového vlákna a na rozdíl od Goebela patent přihlásil a prodal do výroby.

Pythagorova věta

Jak přišel učený Pythagoras na myšlenku, že součet čtverců nad odvěsnami se rovná velikosti čtverce nad přeponou trojúhelníka, se přesně neví. Fakt je, že stejný vzoreček používali staří Egypťané už nejméně 3 000 let před ním při stavbě pyramid.

A konečně Gutenberg a jeho vynález knihtisku

Staří Číňané už tisíc let před Gutenbergem tiskli texty a nákresy na pevných deskách tiskařského lisu. Umožnil jim to papír, zatímco v Evropě křehký papyrus a drahý pergamen k tomu nevybízel. Oni a pak i budhisté používali dřevěná písmena a ve vodě rozpustnou barvu.

Gutenberg použil pohyblivé desky, kovová písmena a nerozpustnou barvu. Díky tomu a také malému počtu písmen abecedy (26) stál Guttenberg u obrovského zrychlení šíření znalostí v tehdejší Evropě.

Jsou ale i další vynálezy, které se dětem ve škole jen letmo připomínají, ale omyly o jejich autorech setrvávají dál.

Dalekohled

Galileo Galilei autorem dalekohledu bohužel není.

Roku 1610 sice svým vlastním dalekohledem pozoroval Jupiterovy měsíce, ale Holanďan Hans Lippershey si jej patentoval už v roce 1608.

Primát ale nepatří jednomu z největších géníů lidstva – Leonardovi da Vinci, který navrhl tak „silná skla do brýlí, aby lidé mohli lépe pozorovat Měsíc“.

Jak se zdá, ještě několik desetiletí před ním nenavrhl, ale skutečně vyrobil podobný přístroj italský fyzik Giambatista della Porta.

Beton

Kdo ví, kdo je vlastně vynálezcem tak běžného pomocníka, jaký je beton?

Umělý kámen ze směsi kamenné drti, vody a cementu už používali staří Římané ještě před Kristem. Protože tvrdl i pod vodou, mohli budovat velké akvadukty. Jako cement používali třeba drť vyvřelin kolem Vesuvu s vysokým podílem vápna.

Kolo, bicykl

Vynález je přičítán Leonardu da Vinci. Ten navrhl spoustu na tehdejší dobu neuvěřitelných věcí – vrtulník, tank, skafandr...

Leonardova skica dvou kol spojených řetězem, sedátkem a pedály je ale podvrh.

V 60. letech minulého století ji na rub jednoho Leonardova rukopisu přikreslil nějaký vtipálek. Tento původní list byl původně slepený. Údajně proto, že na jeho rubu byly erotické kresby. Původně byly na rubu vidět jen dva oddělené kruhy.

Konference k historii kola v r. 1997 v Glasgow připsala vynález kola lesníkovi Karl von Drais. Ten roku 1817 navrhl dřevěný velocipéd – drezínu dvou kol za sebou, na které jezdec seděl a odrážel se nohama.

Croissanty

Název tohoto křehkého pečiva zní tak francouzsky, že nás ani nenapadne, že svůj původ odvozují od pracovitých vídeňských pekařů.

Při tureckém obléhání Vídně v r. 1863 pekaři v noci pekli a zaslechli zvuky připomínající podzemní kopání. Zalarmovali vojáky, ti nachystali v tunelech Turkům léčku a na památku svého příspěvku k ubránění Vídně upekli pekaři křehký rohlík tvaru půlměsíce – croissant.

Využívání elektřiny je až fenomén novověku

Zní to logicky, ale není tomu tak. Parthové na území bývalé Persie používaly elektrický proud při pokovování už před více než 2 tisíci lety. Archeologové u Bagdádu pak v r. 1936 objevili terakotové vázy s vloženými měděnými válci, které mohly být plněny kyselou šťávou z vylisovaných hroznů. Utěsněné byly živíci. Tyto baterie a galvanické články mohly vyrobit elektrický proud o napětí do jednoho voltu.

Knoflíky

První knoflíky jsou doloženy z doby 2000 let před naším letopočtem. Žádné zapínání – byl to šperk! Řekové, Římané i staří Slované si knoflíky zdobili oblečení. Nikde jediná knoflíková dírka. Ta se objevila až před 700 lety, kdy skončily rozevřáté linie šatů a bylo nutné látku kolem těla obepnout. To byl tehdy takový vynález jako dnes mobilní telefony. Kdo neměl na oblečení knoflíky, nebyl in. Francouzský král František I. si například objednal černý sametový oděv s více než 10 000 knoflíky.

Poučili jste se aspoň trochu? Je dobře. Nepoučili? Taky dobře.

Vězte, že člověk nevěří tomu, co je pravda, ale pravda je to, čemu člověk věří.

Ing. Petr Zemánek

Bořetické momentky III (japonská čtyřverší) – Oldřich Damborský 2001

Labutě i divoké husy na jednom rybníku,
silní i slabí na jednom kulatém světě,
sebevědomí i bázlívi hledají zlato Klondyku,
to zlato obilí, jež září jen v horkém létě.

Seschlý dub solitér nedaleko křížku
vzpíná černé ruce větví k modrému nebi,
nedaleko roste obilí a v něm budoucí chleby,
slunce má pusou od ucha k uchu, tvář smíšků.

Nad letními střechami se horký vzduch tetelí,
voní placky přesňáků pomazaných sádlem,
nač hledat čtyřlístek štěstí ukrytý v jeteli,
když celá mísa přesňáků do břicha padne...

Kastrůlek

V jazyku českém nás vyučuje pan učitel Prchal. Každý den, jakmile přijde do třídy, si z kabele vyndá kastrůlek s jídlem, míchá v něm lžičkou a mezi výkladem neustále pojídá. Vysvětlil nám, že má hrozné trápení s žaludkem, neb ho má plný vředů, a má-li ho prázdný, stěny žaludeční se o ty vředy třou a on prožívá hrozné bolesti. Taktéž musí dodržovat přísnou dietu, a to jídla neslaná, nemastná a nekořeněná, což je hrozné, neb to není k jídlu.

Probírali jsme to o přestávce s kamarády z naší party. Franta Beleš byl toho názoru, že tu nemoc má z přejídání, či z nervózního života. Staňa Šotek si pak myslil, že se pořádně nenasidá. K žádnému závěru jsme však nedošli. Tak jsme se zeptali strýce Babáčka a on nám vysvětlil, že zato může nemravný život jeho matky v šestinedělí. Jenom zločinec Dvořáček mlčel. Zato využil chvilkové nepřítomnosti pana učitele ve třídě, kdy si odskočil do kabinetu či kam, doběhl ke stolku s kastrůlkem, nadzvedl pokličku a do kastrůlku plivnul. Načež se v klidu vrátil do lavice, přesvědčen o léčebném účinku svého činu.

Po chvíli se pan učitel vrátil, sednul si a začal se opět vrtat v tom svém kastrůlku. Ta nána Laštovková se hlásila a stále opakovala prosím, prosím, prosím, ale pan učitel si jí nevšímal a dál se vrtal v tom kastrůlku tváříc se otráveně, jako když naší Žolině hodím suchý chleba, a Laštovková se stále hlásila prosím, prosím. Pan učitel konečně pozvedl oči a povídá. „Co zase chceš, Laštovková. Člověk nemůže mít chvíli pokoje.“ „Prosím.“ Vyskočila bystře Laštovková. „Dvořáček vám prosím naplil do kastrůlku.“ A sedla si, přesvědčena o správnosti svého činu. Pan učitel strnul a přestal přežvykovat a podíval se přes brýle na usopleného Dvořáčka, načež velkou rychlostí s kapesníkem na ústech běžel k umyvadlu, do něhož vrazil hlavu, zvracel a vydával přitom hýkavé zvuky a po každém hýknutí mu poskočil zadek do vrchu.

Po chvíli se zklidnil a utíraje si ústa i čelo kapesníkem, rozhořčeným hlasem zvolal. „Dvořáčku, ty lumpe zlotřilý, za tohle ti dám dvojku z chování.“ „Ne.“ Pokračoval hrozíc na něj prstem. „Dám ti trojku, ne, čtverku, ne, pětku.“ Ječel pan učitel v hrozném pohnutí myslí a my věděli, že je to krásná předstartovní příprava pana učitele. Načež vyrazil s rákoskou v ruce na Dvořáčka. Ten ovšem na nic nečekal a vyrazil také, páč je mistr v překážkovém běhu a chytit ho je dílo obtížné. Honili se kol lavice a vtom pan učitel vyskočil na lavici a zařval. „Mám tě, lumpe.“ Ale Dvořáček jen těsně uhnul rákosce a prolétl pod lavici a zase byl vítěz k nedostižení. Nám hochům z naší party se ten závod velmi líbil a drželi jsme palce Dvořáčkovi. Šplhouni ovšem fandili panu učitelovi a ten pako Horáček dal Dvořáčkovi brko, načež se tento rozplácl jak široký, tak dlouhý. Pan učitel ho doběhl, rafnul ho levačkou za límec, pravačkou za prdel, buchnul s ním na první lavici a drže ho levačkou, pravačkou ho řezal po prdeli rákoskou a při každém zásahu se mu zaprášilo z tepláků a nohy mu vyletěly do vrchu. Dvořáček samozřejmě ječel, jako by ho na nože brali. To vám prosím poví každý, že výprask je těžká chvíle v životě žáka, a proto se musí ječet maximálně hlasitě.

Když se pan učitel unavil, utíral si pot z čela, povídal. „A nyní sem přines žakovskou knížku. Tu, co ti tam napíše, si, holenku, za rámeček nedáš.“ A roztřesenou rukou mu tam napsal. „Ve chvíli krátké nepřítomnosti vyučujícího hoch tento mu plivnul do kastrůlku s obědem, čímž vyvolal u vyučujícího žaludeční nevolnost a trvalé nechutenství. Prchal Josef vyučující.“ „A zítra tu chci vidět podepsané.“ Pravil pan učitel s pocitem sebeuspokojení.

Jeho přání bylo prosté, leč splnit jej nemožné, páč tatínek Dvořáčka je stále v kriminále a jeho maminka pro změnu sedí v hospodě u Linhů a pije jedno pivo za druhým a nějaká žákynda jí vůbec nezajímá. My Dvořáčkovi kamarádi ve snaze mu pomoci, mu ji podepisujeme sami. Tedy dělá to Žanek, co se dobře učí, neboť má z krasopisu za jedna. Je to prosím velká tajnost, páč kdyby se to dověděli šplhouni, určitě by žalovali a pak by měl řemen rej. Žanek si prohlížel tu poznámku psanou roztřesenou rukou, načež pod ní napsal. „Gramaticky uspokojivé, však úhlednost neuspokojivá. Dvořáček Alois, otec“.

Druhý den ukázal Dvořáček žakovskou knížku panu učitelovi, ten si ji prohlédl, dal si hlavu do dlaní a tiše zaúpěl. „Že jsem se raději nešel učit na zedníka.“

Na pololetní konferenci navrhoval pan učitel před pedagogickým sborem Dvořáčkovi trojku z chování, vysvětlující podrobně tu událost s kastrůlkem, čímž vyvolal pozdvižení, neb začaly zvracet taktéž paní učitelky Nováková, Jurasová a Janíková. Ostatní pouze brkali. Byla proto Dvořáčkovi trojka z chování schválena jednomyslně.

Na jahodách

Pan učitel Svoboda chodí v teplácích zvaných šponky, bílém nátělníku a s píšťalkou kolem krku. Má nás v tělocviku. Honí nás jako nadmuté kozy a stále nám opakujíc – v zdravém těle zdravý duch. Nám se to líbí ani ne tak pro ten zdravý duch, ale páč víme, že kdo zdrhne, ten vyhraje.

Byli jsme na nádraží. Vlak nejel a byla nuda. Tak trénujeme pana Magdala, co prodává lístky, v trpělivosti. Chceme lístek na Vrbici i s rychlíkovým příplatkem a on nám trpělivě vysvětluje, že na Vrbici vlak nejede. Ovšem za chvíli přijde druhý hoch a ptá se na to samé. „Ná ty nevíš, že na Vrbicu vlak nejede.“ Ťuká si na čelo Magdal. Ovšem vzápětí přijde další hoch a ptá se zase na to samý. „Ná vy smradi, vy si budete se mě dělat prču nebo co.“ Řval již Magdal na plný pecky. Nu a teď nastala ta pravá chvíle. Tak povídám Bůčkovi. „Tady máš korunu. Jdi za Magdalem a kup rychlíkový lístek na Vrbici, ale i s rychlíkovým příplatkem.“ Že na Vrbici vlak nejede, Bůčkovi nedošlo, protože je takový pomalejší. Nás však zajímala reakce přednosti Magdala, neb je povahy zavilé a nás Bořečáky nemá rád. Sedí v té své kukani za výdejním okýnkem, má předkus tak, že na nás stále cení zuby. Člověk by si ho lehko spletl s foxteriérem. Bůček je malý, tlustý, stále má pootevřenou pusku a neustále potahuje sopol. Tak přišel k výdejnímu okýnku a povídá: „Strýcu, já chcu za korunu rychlíkovéj lístek na Vrbicu, ale aj s tým rychlíkovým příplatkem.“ Zdůraznil s prstem zdviženým.

Reakce Magdala byla prudká. Vrazil hlavu do výdejního okýnka, děsně začal řvát cosi o smradech, co si z něj dělají prču, prskal si na okýnko, a když byl v tom řvaní v nejlepším, tak mu vypadly falešný zuby. To ho hrozně rozzuřilo, páč musel na chvíli přestat a ty zuby si nasadit, aby se v tom řvaní mohl zase rozjet. A když byl zase v nejlepším, tak mu ty zuby vypadly zas. To již v afektu si je nedokázal rychle nasadit, a tak s nimi praštil o zem a vztekle je rozdupal. Načež rafnul žlutásku, což je prosím něžný výraz pro kus žluté hadice a vyrazil na peron rozhodnut nařezat každému Bořečákovu bez výjimky. My hoši jsme již dávno byli schovaní v lesíku. Jenom Bůček tam stál s hubou dokořán, nechápajíc, co se děje. Jak však uviděl Magdala s tím jeho žlutáskem, reflexy mu neomylně poručily zdrhej. Tak potáhnul sopol a vyrazil, co to dalo v mírném záklonu,

s vykulenýma očima a tiše chrčel mami. Naštěstí se mu podařilo utéct, protože Magdal je šajdavý a navíc není v běhu trénovaný jako my. Očekávali jsme, že ho to za chvíli přejde a zaleze do té své kukaně, ale on ne. Přecházel vztekle po peroně a tím žluťáskem si popleskával po dlani. Vlak přijížděl a my doufali, že když najednou všichni vyběhnou z lesíka nastoupit na vlak, nebude mít čas nás odlovit. On však dával pozor pouze na hochy z naší party, a tak se nám nastoupit nepodařilo. No a co, řekli jsme si. Půjdem pěšky přes kopec. Stejně musíme zkontrolovat ty jahody, co má někdo tajně vysazené mezi řádky ve vinohradě a myslí si, že o nich nevíme. Když jsme přišli k řádku jahodovému, klesla nám čelist od té kráse. Řádek byl rudý od jahod a my již na nic nečekali a padli jsme na kolena a jenom jsme si chrochtali nad tou lahodou. Když jsme byli v nejlepším, ozvalo se náhle. „Dete z tych jahod, posrancí.“ Hlasem nadmíru rozzuřeným. A my spatřili tlustého strýce Pláteníka, jak se na nás valí s hůlkou nad hlavou. Žádný spěch, řekli jsme si a dál zobkali jahody. Teprve na poslední chvíli, kdy si strýc myslel, že už nás drží, jsme sebou smýkli a strýc chňapnul do prázdna. „Počkejte, vy smradi, šak já vás dostanu.“ Volal strýc zuřivě, ale my měli na to tata náskok. Načež Dvořáček napadl bezva nápad a vyplázl na strýca jazyk a udělal na něj dlouhý nos, což strýca přivedlo do extáze. Nám se ten nápad moc zalíbil, také jsme na něj udělali dlouhý nos a nakonec na něj všichni společně vystrčili holý zadek. Se strýcem to zalomcovalo, zarazil se, zalapal po dechu a chytil se za srdce. My jsme se mohli smíchem potřhat, protože jsme věděli, že na nás nemůže, neb nás nezná.

Druhý den, hned první hodinu vyučovací se ozvalo chraplavě ve školním rozhlase, aby se všichni Bořečáci dostavili do tělocvičny. Tam jsme se všichni museli postavit do řady a v tom se objevil tlustý strýc Pláteník. Zatajil se nám dech. Strýc si nasadil brýle a každého z nás si pečlivě prohlížel od hlavy k patě. Pak si nás prohlídl bez brýlí, načež přišel před ředitele Ptáčníka, rozhodil bezradně rukama a povídá. „To je hrozný, Tondo, já tych smradů nemožu poznat. Dyť sů všeci stejní. Všeci majů tepláky. Všeci sů ostříhaní na kšičku. Všeci sů opálení jak čerti, enom ty holý zadky měli bílý, tož podle čeho jich mám poznat.“ „Co tak zvláštní znamení. Například máže od řemene na zadku neměl někdo náhodou.“ Snažil se ředitel pomoci strýcovi. „No zdá se mě, že jeden ty máže měl.“ Povídal strýc, a tak jsme se museli všichni otočit a odhalit své pozadí. Kupodivu máže tam měl každý, tak to nevedlo k žádnému výsledku. Vše marno. Strýc nás naštěstí nepoznal. „Nic si z toho nedělejte, pane Pláteník.“ Děť Istivě ředitel. „Oni se nám hoši sami přiznají. Vždyť i my jsme byli mladí a chodili sousedům na jahody. Co leg-race jsme si při tom užili. Chacha. Vždyť z toho nemusíme dělat žádnou vědu. Nakonec, přece ty hochy za to nebudeme trestat.“ Mazal nám ředitel med kolem puse. Nás tím ovšem nenachytal, neb

nám zkušenosti radí, zapírat, zapírat, zapírat a tupě čumět v zem. Pouze ten trouba Bůček to nevydržel a zahuhňal. „Šak do ví, esli to nebyli nejací Pavlovčáci“ „A pročpak utíkali do Bořetic, he.“ Klepal se do čela pan učitel Kopinec. „Šak to mohli byt aj nejací Vrbečáci.“ Vylhával se Bůček. Kopinec se chytil za hlavu a zvolal. „Ježíš Maria, já to nevydržím. Já jdu zavolat do Střilek do polepšovny, ať si ty smradi odvezou. Však oni to z nich dostanou.“ Nám zatrnulo. Protože nám všichni vyhrožují polepšovnou, ale nikdo z nás vlastně neví, co to je. Školník Cyprián se přitočil ke Kopincovi a optal se ho, abychom nic neslyšeli, ale my jsme dobře slyšely. „Prosim tě, Ondro, co tam s těmi hochy vlastně dělají.“ „Ani se neptej,“ mávl Kopinec rukou. „Hotová hrůza. Na noc jich zavrou do chlívka k prasatům. Ke snídani dostanou suchý chléb s vodou a pár facek. K obědu to samé, jen místo facek nářez řemenem. Když se tedy nepřiznají.“ Zdůraznil s prstem zdviženým Kopinec. „Když se ale přiznají, dostanou ke snídani horké kakao s bábovkou s rozinkami. K obědu řízek přes celý talíř s bramborovým salátem a meruňkovým kompotem.“ „A když se nepřiznají?“ Ptal se nevinně školník. „Kolínka s rajskou omáčkou bez masa. Špenát, koprovku a jiné blafy.“ Odpověděl Kopinec abychom neslyšeli, ale my dobře slyšeli. A ten trouba Bůček to zase nevydržel a zahuhňal „Já koprovku nemožu, protože po ni zvracím.“ Ale, ale Nováku, jak to, že se bojíš polepšovny, co.“ Zařval Kopinec, až vyletěli holubi na kostele. „Okamžitě se přiznej.“ Bůček začal koktat, nakonec fňukat. „My sme si ty jahody chtěli enom tak prohlídnout.“ „A přitom jste jich sežrali jak hejno prasat.“ Zvolal strýc Pláteník. „Tak to máme Nováka.“ Konstatoval ředitel. „Nu a kde je Novák, tam je také Dvořáček, Kadlec, Pazderka, Lůbal, Šebesta a samozřejmě Dufek.“ A už nás drželi za uši a táhli nás do ředitelny. My jsme také kňučeli, že jsme si ty jahody chtěli jenom tak prohlídnout, leč vše marno. Museli jsme předložit žákovské knížky, kde nám byla napsána poznámka tohoto znění. „Jsa hnán tlustým strýcem Pláteníkem z jeho záhonu jahodníkového, hoch tento vyplazoval na strýce jazyk, dělal na něj dlouhý nos, ba dokonce na něj vystrčil holý zadek, čímž u něj vyvolal zádech a srdeční arytmií. Žádám přísné pokárání. Ptáčník Antonín, ředitel školy.“

Kdykoliv dostanu poznámku, je nutné doma udělat ochranná opatření. Za prvé. Schovat řemen, co je na hřebíku. Dále šňůru od žehličky a všechny velké vařečky, jen tu nejmenší tam nechat. Žákyndu nechávám podepsat výhradně mamince, páč má lehčí ruku než tatínek.

Podpisování proběhlo celkem bez problému. Maminka mě přísně pokárala, ale škulal se jí kůtek, tak se to obešlo bez výprasku.

Večer maminka cosi vykládala tatínkovi a ten se začal smát, až se za břicho popadal. Já jsem se ho ptal, čemu se směje, a on mě odpověděl. „Ani se neptej.“ Tož jsem se neptal.

Ivan Pazderka

Červenec

Labutě a divoké husy na rybníku.
Tmavnou maliny a dozrává černý rybíz

a ty slunečnici jejích vlasů chtěl bys
jen tak utrhnout bez velkých gest a díků.

Ohníčky vlčích máků v jejích očích žhnou.
Boky vinic se vlní, ty leháš si na pláň obilnou.

Oldřich Damborský (2011)

Masarykův domek v Čejkovicích znovu ožije... v září

V září tohoto roku se občané a návštěvníci Čejkovic mohou těšit na slavnostní znovuotevření Masarykova domku a jeho stálé expozice. Obec Čejkovice a Hnutí Brontosaurus Čejkovice, které v letošním roce slaví 10 let svého fungování, chtějí tímto projektem společně oživit odkaz T. G. Masaryka v rámci 80. výročí jeho úmrtí, které připadá na datum 14. září 2017.

Během rekonstrukce dojde hned k několika významným inovacím, které expozici zmodernizují a zatraktivní. První plánovanou změnou je celkové prostorové řešení interiéru, po jehož úpravách

bude domek přístupnější většímu počtu návštěvníků a bude nabízet širší možnosti svého využití. Novou součástí expozice bude datový projektor a promítací plátno, ty budou sloužit jak k projekci nově vznikajícího dokumentu o T. G. Masarykovi, tak pro účely autorských čtení, cestovatelských besed či nejrůznějších vzdělávacích seminářů. Věříme, že tento krok povede k aktivnímu využívání vnitřních prostor domku, a umožní tak např. i paralelní konání různých kulturních akcí v jednom termínu. Další technikou inovací bude rekonstrukce audio nahrávky, která současnou expozici doprovází. O propůjčení hlasu nahrávce v současnosti jednáme s ČRo Brno. Vizuální stránku expozice doplní velká tapeta T. G. Masaryka.

Součástí slavnostního znovuotevření expozice bude kulturní program v duchu masarykovské doby. Návštěvníci se mohou těšit na místní i přespolní umělecké soubory, občerstvení připravené podle tradičních receptů našich předků, tradiční dovedností soutěže, jako koulení obruče, střelba z praku nebo hod kudlou, a na řadu vzácných hostů.

Celý program se bude odehrávat před Masarykovým domkem a na hřišti u Sokolovny v neděli 17. září 2017 od 15 hodin.

Věříme, že tento projekt bude nejen důstojným uctěním památky prvního československého prezidenta, ale také začátkem nové éry Masarykova domku, která bude udržovat odkaz této významné osobnosti stále naživu jak pro obyvatele Čejkovic a blízkého okolí, tak pro turistické návštěvníky z jiných regionů naší republiky.

Přijďte si proto společně s námi vychutnat třetí zářiovou neděli a načerpat sílu a inspiraci do nadcházející sezóny vinobraní. Vítány jsou všechny věkové kategorie a obzvláště krojovaní!

Václav Otáhal, Čejkovice

Letní obrázky

Žhne vánek
a vlčí máky hoří
ve zlatém moři.
Ve zlatém obilí,
jež má zelené břehy
z vinic
plných něhy.

Neboť vinař se s ní
laská i pere,
slunce kreslí obrázky
zlatým perem.
Zlatým perem
kreslí obrázky,
štíhlé topoly míří do nebe

jako revolverem,
smutno je bez lásky,
když milenec Srpen
vlahá rána
svatě Anně bere...

Oldřich Damborský (1999)

SAMI SOBĚ – HODY

Hodové kulinářské okénko

Hodové koláčky

Suroviny

250 g mouka (hladká)

250 g Hera

250 g taveného sýra

100 g cukr (moučkový)

Postup

Mouku prosijeme na vál, smícháme s Herou, cukrem a sýrem, zpracujeme těsto a necháme hodinu v chladu odležet.

Na vále vyválíme vyšší plát z těsta a vykrájíme menší kolečka. Uprostřed každého vytvoříme důlek. Do důlku vložíme náplň dle chuti, například tvaroh, pudink, marmeládu, džem atd.

Pečeme ve vyhřáté troubě při 190 °C asi 10 minut. Hotové upečené koláčky pocukrujeme, necháme lehce vychladnout a podáváme.

Kachna na pomerančích

Suroviny

1 kachna

4 pomeranče

2 šálky kachního vývaru

3 lžíce tmavého cukru

1 lžíce másla

pomerančový likér (např. Grand Marnier)

sůl

čerstvě namletý pepř

Postup

Den předem kachnu zvenčí i zevnitř osolte a opepřete. Pár hodin před pečením ji vyndejte z lednice, aby měla pokojovou teplotu.

Ze dvou pečlivě omytých pomerančů oloupejte kůru (jen oranžovou část) a nakrájejte ji na co nejtenčí proužky. Dobře poslouží i škrabka na citrusy. Chcete-li postupovat opravdu tradičně, krátce kůru povařte ve vodě, ztratí tím případnou hořkost.

Troubu předehřejte na 230 °C. Do břišní dutiny kachny dejte polovinu pokrájené kůry z pomerančů. Kachnu dejte do pekáče, trošku ji podlijte a dejte péct. Po 15 minutách snižte teplotu na 160 °C a pečte další asi hodinu a půl, dokud nebude úplně měkká. Občas podlévejte výpekem. Hotovou kachnu nechte deset minut odpočívat. Mezitím očistěte pomeranče, ze kterých jste už použili kůru ode všech bílých slupek a pokrájejte je příčně na kolečka. V malém kastrolku přiveďte k varu pomerančovou šťávu ze zbylých dvou pomerančů s cukrem. Svařte o třetinu. Přidejte kachní vývar a svařte na polovinu. Přidejte zbylou kůru. Dochutěte trochou pomerančového likéru a přidejte plátky pomerančů. Pečlivě dolaďte chuť solí a pepřem. Odstavte a vmíchejte lžící másla.

Podávejte s bramborami, nejlépe opečenými na kachním sádle se snítkou tymiánu.

Dobrou chuť

Hody, houpačky a kolotoče – reakce na hodové události v Zaječí

V současné době jsme uprostřed hodových zábav na Hanáckém Slovácku. Hody jsou totiž u nás ze všech svátků ten největší a těší se na ně celá obec. Nedílnou součástí hodové zábavy jsou i houpačky, kolotoče a střelnice, na které se těší celý rok ti nejmenší hodovníci, školní mládež a také dospěláci, kteří je s oblibou užívají ve večerních a nočních hodinách. Dnes již pomalu mizí střelnice, které jsou nahrazovány moderními zábraky zábavní techniky. Celé rodiny, které vlastní tyto atrakce, se sjíždějí týden před hody, aby v prvním dnu po skončení hodů vše zase rozebraly a převezly do další obce, kde se hody konají. Příjezd houpaček, „komediantů“, jak se jim u nás říká, bývala mezi těmi nejmenšími velká událost a ti dlouhé hodiny sledovali sestavování atrakcí a těšili se na jejich zprovoznění. Končivalo to někdy doma i výpraskem, když se kluci nevrátili domů do „klekání“. Velkým problémem u těch nejmenších bývalo získání finančních prostředků na kolotoče, turecký med a pouťové zboží ze stánků. Kluci se celý rok vyhýbali setkání s „kmocháčky“. Tehdy se při

setkání muselo nejen pozdravit, ale i políbit ruku. Před hody se však setkání s kmocháčky vyhledávalo, neboť kluci dostávali od nich nějaký peníz na hody.

První atrakce neměly elektrický pohon, a tak se kolotoče roztáčely ručně kluky na plošině nad kolotočem. Různá byla i odměna za točení. Dvakrát i vícekrát točit a pak jednou svézt. Ve střelnicích byla nejoblíbenější střelba na papírové růže, které pak na památku z hodů zdobily parádní světnice svobodných dívek.

Nedokonale a rizikově tehdejších atrakcí vedla i k častým úrazům, které jsou zaznamenány v kronikách obcí. V Pamětní knize obce Kobylské zapsala Augusta Šebestová toto: „Poprvé přijela houpačka se šesti loďkami do Kobyliho šestého srpna 1909, které podnikatelstvo spolu s „panorámou“ (?) otevřelo „u kaštanu“. Vstupné na houpačky platilo se 6 haléřů a do panorámy 12 haléřů za osobu (poz. autora: porovnej to s cenami vstupného na dnešní atrakce). Osmnáctiletý Benjamin Žalkovský, chtěje napodobit kousky zřizenců podniku, spadl tak nešťastně, že si mimo zranění na tváři i nohu

zlomil. V Bořeticích krátce před tím hoch spadnuvši z houpačky, po krátké době skončil (o hodech v roce 1909). Velká radost mládeže byla neštěstím tímto zkalená.

V té době se to však obešlo jen s konstatováním „měly hody nebyt“ a za všechno mohl jen ten houpající se kluk. I dnes se podobné úrazy na houpačkách stávají, jak se to stalo před pár dny v Zaječích i přes důkladné revize atrakcí, ale změnila se zodpovědnost. Teď za to může ve většině případů majitel atrakce.

Nejen úrazy na houpačkách, ale i důsledky častých rvaček byly příčinou úmrtí hodovníků. Tak v roce 1777 o pouti a hodech se v Bořeticích rvala chasa z Bořetic s Kobyláky tak dlouho a moc, až musela na zvonění přijet pomoc z Pavlovic. Soupeřící strany se obě obrátily proti pavlovským, až jeden z nich vystřelil a zabil chasníka Jana Vykydala z Kobylí. Od té doby jsou pouť a hody o týden oddě-

leny. Jako součást trestu za zabití je na místě, kde byl chasník zabit, pamětní kámen s dnes již nečitelným nápisem.

Na začátku 20. století se něco podobného stalo znovu v Bořeticích, s tím rozdílem, že chasník byl z Vrbice. Od té doby se o zavádce zpívalo: „Hody milé hody, nadělaly škody, zabily synečka, Josefa Šimečka.“ Poslední případ se stal o hodech v 60. letech, kdy na nádraží byl zabit mladý hodovník.

I nešťastné náhody se stávají. Například v Bulharech upravovali máj ležící na stožcích cihel, ta z nich spadla a zabila jednoho stárka. Před pár lety jsme mohli číst o tom, jak šohaj spadl z vozu vezoucího z lesa máj tak nešťastně, že zemřel.

Tak tedy můžeme říci s Augustou Šebestovou „měly hody nebyt“.

Václav Petrásek

Budou letos hody?

Tuto otázku je v tomto čase slyšet v Bořeticích velmi často. Na hody v Němčičkách se v Bořeticích v hospodě u Linhů volí stárky a ti ihned po volbě chodí vyptávat stárky do domů, kde mají svobodná děvčata. V tomto roce se to však nestalo. Stárků by bylo dost, ale děvčata na stárkování nejsou. Od první písemné zmínky o hodech a pouti ke sv. Anně v roce 1777 by to bylo již podruhé. Poprvé se s tímto problémem potkalo zastupitelstvo obce na začátku devadesátých let. Tehdy však to bylo obráceně. Stárek by bylo dost, ale stárků nebylo. Zastupitelstvo tehdy mělo připravený „krizový“ plán: půjčíme si stárky i s děvčaty z Vrbice, hody budou držet ženatí se stárkami, Obecní úřad postaví „máju“ a v sobotu se udělá hodová zábava a podobné nápady. Přes tyto problémy však hody byly, i když s menším počtem stárků a stárek. V dalších letech se našla skupina kamarádů, kteří hody drželi i několikrát za sebou a tak to bylo až do tohoto roku. V minulosti

bylo zvykem, že na práci kolem hodů bylo dost „chase“. V posledních letech se však práce kolem hodů přenesla na rodiče stárků. Náklady na uskutečnění hodů nebývale stouply. Děvčata musela pořizovat nové kroje a reformátoři vymýšleli nákladné změny, jako je zvaní na večeře i několik desítek krojovaných návštěvníků, velké a nákladné pohoštění při odpoledním chození pro stárky a chození „s turkyniskem“, kdy se hostí i víc jak stovka návštěvníků, někdy až z Brna, kteří zjistili, že se tu jí a pije zadarmo. I když chasa nikdy na hodech neprodělala a mluví se o zisku mnoha tisíc Kč, ani to mladé netáhne.

Stárkování bylo vždy pro tehdejší mladé tou největší ctí na kterou se vzpomínalo po celý život. Fedra a papírové růže ze střelnice zdobily parádní světnice i několik desítek let.

Václav Petrásek pro redakci Nového života, červenec 2017

Hody letos budou!

Reagujeme na článek z týdeníku Nový život, který je plný polopravd a mýtů o hodech v Bořeticích. Musíme se bránit, abychom nevypadali před celým regionem jako skupina neschopných mladých lidí.

O tom, že letos u nás budou hody, jsme my, bořetická chasa, skálopevně přesvědčeni od ledna, kdy jsme zamluvili kapely. Je pravda, že se letos stárky zvolili o tři týdny později, než je historický zvykem. O to více se chasa semkla a hody připravuje s ještě větší zodpovědností, a to i kdyby měly být chasovní hody, bez stárků. Vše probíhá ve spolupráci s vedením obce a kulturní komisí. Kapely, lidské zdroje, občerstvení, mája, traktory, večeře pro přespolní, to všechno je již domluveno.

Co dělá naše krojovaná chasa pro udržení tradic? Vychovává nastupující generaci. Cvičíme tanec a písničky. Na pomoc jsme si zavolali profesionální verbíře ze spřátelené obce Boleradice. Uvažujeme o vytvoření folklorního sdružení pro děti a mládež po vzoru Šakvic, Němčiček a Velkých Pavlovic. Historie nám není ukradená, dokončujeme dokument o všech stárkách a stárkách, který bude na hodech k vidění. Mládež uvidí, že jejich táta, děda, strejda nebo

soused stárkoval a oni mohou pokračovat v udržování tradic. Bývalí stárky napsali manuál pro budoucí bořetické stárky. Na každém důležitém místě v obci bude viset časový harmonogram hodů. Máme již několik let vytvořený krizový plán, kdyby hrozilo, že hody nebudou.

Naše krásná vesnice je vyhledávaným cílem turistů. Bořetická chasa nemůžeme ovlivnit, že nám tady rostou penzióny jako houby po dešti. Všechny jsou na hody obsazené. Do posledního místa.

Udělalí jsme malou revoluci, hlavně co se týká organizace. Zodpovědnost se letos rozměnila na více osob a rodiče stárků a krojovaných budou mít méně starostí než v letech minulých. Naše tradice a zvyky však zůstanou pořád stejné.

Večeře pro přespolní, velké téma. Zastáváme názor, že by přespolní měl dostat najíst. Máme již tři roky fungující systém. Večeře jsou připraveny v kulturním domě a naši krojovaní si mohou domů dobrovolně přivést, kolik přespolních chtějí. Jezdí k nám někdy i 200 přespolních a my jim děkujeme. Nejkrásnější pohled je, když například velkobílovská či velkopavlovská chasa přijede v počtu, který

převyšuje tu naši, čítající asi 15 párů a 10 chasníků bez děvčat. To je důkaz, že bořetické hody stojí za navštívení.

Pokud budete mít někdy chmurné myšlenky, že u nás nebudou hody, nejprve se nás zajděte osobně zeptat, než něco napíšete do světa. Od 20 hodin jsme každý den na sóle. Tančíme, zpíváme

a chystáme výzdobu. Rádi Vás ujistíme, že je vše pod kontrolou, a dokonce Vám i zavdáme výborného kravihorského vína.

Naše hody proběhnou od neděle 6. srpna do úterý. Všichni jste srdečně zváni!

Bořetická chasa

Hody 1909

Při listování Pamětní knihou obce Kobylské, kterou vedla Augusta Šebestová, jsem u roku 1909 narazil na tento zápis: „Na bořetických hodech 26. 7. 1909 nebyla po chuti bořetickým chlapcům návštěva kobylské chasy. Proto ji hnali kamením až za dědinu“.

Rivalita mezi chasou z Kobylí a Bořetic byla zřejmě dlouhotrvající. Na kamenné desce, která je dnes u zdi hřbitova pod věží, je dnes již nečitelný nápis (Hosák v roce 1924 ještě část přečetl), který uvádí, že v roce 1777 byl na tomto místě o hodech a pouťi (dříve společné) zabit při velké rvačce mezi chasou z Kobylí

a Bořetic chasník Jan Vykydal z Kobylí. Co si ještě pamatují dříve narození, žádné velké přátelství mezi jejich a naší chasou není ani dnes. Zato s Vrbečáky je to jiné. Říká se, že polovina mládeže se vdává a žení mezi těmito obcemi. Před pár dny jsem v hospodě u Linhů zaslechl názor, že dnes je to tím že na Vrbici mají poměrně levná místa na stavbu rodinných domků, a proto nám mládež utíká.

Václav Petrásek

Eins, zwei, drei. Kein problém

Toš, jednúc sem nevěděl, co s načatým večerem. Protože bylo deň před vrbeckýma hodama, člověk si potichučku pobrukoval verbuňky... kdoví, co budem zpívat... Keď jsme išiel, jede šohaj z Vidňa? ... ozve se telefon.

„Zdar kemo, jedeš na hody?“ Volá Burák.

„A kam?“

„No nevím, buď Starovice, Krumvíř nebo Horní Dolní. Jedem!“

(nebudeme jmenovat, ale jde o větší vesnici u Brna).

Já, Tom, Burák a Michal. První stanice Starovice. Klasika nástup. Mají nádherné sólo. Zatančili jsme si, na večere nás zvali, ale my měli jiný plány. Ten týpek je ně nejakej povědomej. Není to ten doktor?

Setkání s panem Pirkem, odborníkem na česká srdíčka, potěší u srdíčka. Je to gentleman na slovo vzatý. Vykládali sme si celkem dlůho. Můžu říct, že to bylo i díky kroji, o kterým jsme se povětšinu času bavili.

„Tak, a kam včil? Jedem rovnů do Krumvířa?“

„No já nevím... já eště nikdy nebyl v Horní Dolní.“

Nastartovali sme motóry a už sme tam.

„Takže pánové, každý za sto,“ říká nám výběřčí u vstupu.

„Franto, ty trůbo, oni sú krojovaní, inde prej neplatijú... kluci, dite, máte to zadarmo.“

V Horní Dolní se stárkuje tak, že jde jeden celý ročník v kroji, když jim je 18 až 19 let. Čekáme u vstupu na taneční parket, až si nás všimne nějaký stárek. Nic. Furt nic, Stále nic. Tak sme se vydali do

hodové vřavy, že bychom chceli jit na nástup. Mladej šohaj nám s hrdoostí oznámil, že je třetí stárek.

„Super, šohaju, tak skoč za kapelů, že chcem jit na nástup.“

„Jakej nástup?“

„No na nástup jako na verbuňk.“

„Nechápu. Vite co, skočte si to za kapelů domluvit sami. Díky a zdar.“

Kapela se zaradovala, že si může zanotovat po celodenní polce a valčíku verbuňk.

Asi ste si všimli, že nejsme v Bořeticách žádní extra verbíři... Každopádně to, co jsme zažili v Horní Dolní, se mi nikdy nestalo. Od druhé sloky nám všichni tleskali do rytmu. Tisíce očí sledovalo náš výkon, naše cifry, náš zpěv. A když jsme doskákali, spustil se potlesk, jako když Kája Gott dozpívá píseň Trezor.

Tak, užili jsme si minutu slávy, a jdeme dokončit hatrick. Do Krumvíře přijíždíme kolem půlnoci, když je půlnoční večer. Dostali jsme klobásek s hořčicí. A pak jsme šli na nástup. A bylo to super. V Krumvíři folklor umí.

Nu a na druhý den Vrbice, se kterou se rádi hašteříme. Co se škádlivá, to se rádo mívá. Vyšlap do kopca, jelo nás klasicky kolem patnácti. A bylo to super! Bořecká banda na výjezdu! Jdu si pro pivo a potkám tam starého známého.

„Dobrý den, pane Pirk. Zavdejte si tady bořeckýho.“

Ing. Marek Herúfek

Provozní doba obecního úřadu v hody

Pondělí 7. 8. 2017 7–12 hodin

Úterý 8. 8. 2017 7–11 hodin

Středa 9. 8. 2017 7–12 hodin

Pošli sme Vás dozvat na loňský hody a páteční zavádku

„Pozvali ste Jericho, borci?“ ptám se partie od prvního stárka. „Lůní sme zapomněli a museli sme jich pozvat eště před srazem v hospodě.“

„Ano, je to pozvaný, aji s kapelů sme tam byli,“ hlásí první stárek.

„Špica! Tak vy si vemte na starosti ulicu ke školce a my to jdeme pozvat od hospody důle a k sólu.“ Kluci s Vojtů už idů na Chalůpky.

Bořecké zvaní. Je asi 12.30 a máme zpoždění. Je pozvaná celá Dědina a finišujeme s Lužánkami. Já zažil tři starosty a je úsměvný, jak sú lidi dycky překvapení, pokud po volbách proběhne změna ve vedení obce, když u nekeho zvoníme o dvě hodiny skor, než rok předtým, za starosty bývalýho.

Za moju hodovou kariéru byl starosta jednú v Lužánkách a dvakrát v Dědině. Snad se i Chalůpky někdy dočkajú svojeho starosty, protože tam už dycky se zvaním končíváme a nekeří z nás sú nalití jak váza, další majú brusle. A nekeří se jim enom potutelně smějú.

Jdeme na sólo pozvat ty dva domy, co sú obývané.

„Tetičko, došli sme Vás pozvat na letošní hody a zítřejší zavádku.“

„No kluci, to ste hodní! Moc se ně to líbí, kapela vyhrává, tak to má byt... Enom prosím Vám, hen pod bůdů vám leží nějakej ožralej přespolní.“

Lisk.

A z druhej strany.

Na bílej tváři se objevijú červený stopy od bořeckej tlapy.

Šohaj, kterej spal na lavce zlomenej jak sirka, otevřel oči.

„Šohaju, žiješ?“ ptá se někdo z mladých.

Přespolní se usměje, naskočí mu přirozená růžová barva, asi byl nejaký rosěčko.

„Včera to bylo skvělý!“

Klučina byl z Čekovic. Pavel se menoval. V sobotu odpoledne byl ve Starovicách na srazu přátel Moravy, a pak zavítal k nám na předhodový zpívání. Očividně se mu tady líbilo, že to tady aji zalomil.

„Kluci, já se musím nějak dostat dom, mám hroznej hlad a šak nebojte, já dojedu přespole s celú chasú, enom se musím najest!“

„Tak než si seženeš odvoz, poď s nama zvat. Nějakej kus žvanca pro Tebe vyprosíme,“ navrhuje. Souhlasil.

„Dobrý den, pošli sme Vás dozvat na loňský hody a páteční zavádku. Teda chcu říct, co šak to znáte.“ Zkomolil zvací větu stárek.

„Teda vlastně se chcu optat, nedali byste tady Pavlovi z Čekovic něco malýho k snědku.“ Tetina mu vrazila do ruk dva chlebičky, dokonce aji čaj k snídani mu chceli uvařit!

Čekovskej šohaj byl mile překvapený naším zacházením. Zvaní skončilo, čas 14.00.

„Tak kluci, děkuji, sice nemam odvoz do Čekovic, ale já už si nějak poradim.“ Povídá Čekovják.

„Tak snááááát. Pudeš k nam na oběd a hotovo. Jdeme.“ A už si to štráduje s Vojtů k Bystřickým.

Čekovskej šohaj byl v úžasu nad naším zacházením.

Co se dělo pak, nevím, každopádně dojdu do hospody a Čekovják Pavel byl pořád tady.

Dali sme mu na spravení malý pivo. Rozjímáme o hodech, bavíme se...

No nic, dem zpívat hospůdku.

„Co to je?“ ptá se Čekovják.

„To neznáš? No nic, deš s nama! Pojd.“

Rychle jsme do něj nasypali slova, který si zapamatujú všeci kluci podezřele rychlo.

„Hospůdko, hospůdko malá, hospůdko začouzená, ty jsi mi mě mládí vzala, bylas mi přisouzená...“ Hospoda burácí. Kdo nezažil, nepochopí.

Dozpíváno.

„No nic kluci, já už fakt musim, přece s Vama nepudu v průvodu.“

Víte co? Neco na tom Čekovjákovi totiž bylo. Znal snad všechny písničky, byla s ním sranda. Byl prostě v pohodě.

No nic, pudeš s nama vzadu v průvodu.

Dojdem na verbuňk.

„Přece s Vama nemožu verbovat.“

„Ale to víš, že možeš!“ odbijeme ho.

Zpíval hezky. A měl černý gatě, stejně jak my.

Fotograf hned po verbuňku začal s organizací.

„Dem se všeci fotit. Šup, šup.“

„Ale to už po mně fakt nemožete chcet.“

„Tichučko a pěkně se usmívej.“

Čekovskej šohaj byl naprosto dojatej.

Pak neděla pěknučko plynúla, přespolní chace přijíždaly z širokýho okolí. A přijeli Čekovice. Druhá největší vinařská obec na Moravě s třikrát větší chasou, než je ta naše.

A ve předu stál Pavel s mašlama a organizoval celú tú tlupu Čekovjáků.

Tak to je taková vzpomínka z loňských hodů, jak jsme se v Bořeticách na hodech postarali o druhýho čekovskýho stárka. Snad díky nám prožil ten nejhezčí den na přespolních hodech.

Tohle je bořecká chasa. Těšíme se na Vás na hodech.

Máte rádi hody?

Takto zněla první otázka v dotazníku, který cílil na bořeckou chasu, její podporovatele a vysloužilé stárky. Vyplnilo ho 65 respondentů, přičemž 98,4 % odpověděla: „Ano, máme je rádi“. A zbývajících 1,6 %? Ti odpověděli: „Ano, máme moc rádi.“ To je dobrý odrazový můstek pro bořecký folklor. Na základě dotazníku jsme postavili letošní hody. Když se kácí les, lítají třísky. Ale my jsme řešili vše v poklidu. Rozpovídám se o našich hodečkách, tak pečlivě čtete.

Předhodi

Naše chasa měla s nejvyšším vedením obce, kulturní komisí a dalšími podporovateli hodů několik schůzek. Kapely se objednaly v lednu 2017. Na schůzky jsme chodili ve velkém počtu. Organizace probíhala plynule, starší členové chasy si vzali přípravu na starosti, když ještě nebyli zvednutí stárci. Vypadalo to na chasovní stárky. Taký máte rádi dobré konce? Dne 21. 7. 2017 za velké slávy jsme kluky v hospodě zvedli. Vidět svět z výšky 2,5 metru v hospodě u Linhů za juchání šohajů pod Váma – to je k nezaplacení.

O nás. O chase.

Jaké vykonáváme povolání? Jsme výtvarníci, stavaři, truhláři, bankéři, zubaři, chemičtí laboranti, zámečníci, doktoři, právníci, špatní tenisté, ekonomové, IT specialisti, optometristi, traktoristi, strojaři, manažeři, angličtináři, zvířátkomilci, vinaři, další vinaři, hoteliéři, CNC odborníci, vojáci, dále excel-maniaci, BIM konzultanti, zdravotníci, číšníci, studenti a gymnazisti. Někteří jsme introverti, někteří extroverti. Sangvinik, choleric, flegmatik i melancholik. Máme všechny. Každý jsme jiný, ale spojuje nás jedna věc. Máme rádi hody. Nejsme svatí, ale taky nejsme zlotří. Snažíme se. Pokud Vás něco zajímá, ptejte se bývalých stárků. Chcete dát své dítě na folklor? Budeme jen rádi. Nikdy není pozdě.

Už nemáme v každém ročníku 30 dětí. V některých ročnících nám chodí v kroji 50 % kluků. Je to jeden člověk. Problémům se má předcházet. Naše chasa je zkušená, s tím se bohužel pojí přestárlá. Za chvíli její řady značná část opustí. V Bořeticích máme ale šestý smysl. A to je smysl pro pomoc. Starší stárci, nebo chcete-li vysloužilí krojovaní, vždy mladým pomáhali.

Krojovaná chasa a její činnost

O tom, že jsme vše potřebné na hody zajistili, psát nebudu, to je standard. Chci mluvit o dalších aktivitách.

Po komunikaci s maminkama jsme každý pátek zavedli tancování pro mladé. Přijeli i velmistři verbuňku z Boleradic, jeden z nich byl dokonce účastník strážnického mistrovství světa v tomto tanci, který je v kulturním dědictví UNESCO. Přednesl krásná slova o verbuňku a naučil nás svému umění. O kroužku jsem se zmiňoval výše. Samozřejmě, jako každý rok, probíhalo tancování pro starší členy chasy, kde se učíme tančit a zpívat. Dalí jsme si tu práci, a spolu s Vámi vytvořili seznam stárků, stárek, skleníků a sklepníků. Bude to vystavené na hodech. Chtěli bychom vytvořit internetové stránky, vylepšit cloudový zpěvník naší chasy. V pařbůdě bude stará televize, kde se budou promítat DVD a VHS se starýma hodama. S již vysloužilýma stárkama jsme si tak nějak nad výbornou frankovkou notovali, že bychom mohli napsat knížku s příběhy o bořeckých hodech. Protože jeden hodový život vydá na milion příběhů.

Velká hodová revoluce

Od velké říjnové revoluce uběhlo 100 let. V roce 2015 jsme problémem stárků odložili, když jsem stárkování vzal s dalšíma krojový-

ma starcama – Michalem Burešem a Tomem Bukovským. Loni se opět stárci a stárky sháněli na poslední chvíli. Doba se změnila. Není jednoduché si v práci vzít volno, je vysoký tlak na čas. Já sám mám asi sedm komunikačních nástrojů (telefon, e-mail, Facebook, LinkedIn, Twitter, Slack, Skype), věřte nebo ne, většinu potřebuju k práci.

Chasa, obec a kulturní komise probírala i hody budoucí. Vymysleli jsme nový model hodů, abychom odlehčili rodičům. Z našich hodů se totiž stává regulérní folklorní festival. Počet účastníků roste. Předběžně 26. 8. 2017 bychom se s Vámi rádi setkali a představili Vám model budoucnosti bořeckých hodů. Zúčastní se zástupci obce, bořečtí právníci, bývalí a budoucí stárci. A vy. Cíle? Vymyslet udržitelný model hodů, kde rodiče nebudou mít tolik starostí. Chceme nalákat do kroje mladé lidi, a ukázat jim cestu. Postupem času je naučíme zpívat a tancovat. Povedeme je k folklornímu životu, budeme upevňovat jejich vztah k Bořeticím.

Co je to stárkování a sklepníkování

Stárkování je jako životní maturita. Je to událost, na kterou budete vzpomínat celý život. Popíšu Vám svoje pocity... Vykročíte z domu, vítr si hraje s Vašima mašlala, v ruce pevně svíráte fedro, stárkovské právo. Na hlavě klobouk, velikost 66. Podkůvky klapají na kočičích hlavách. Jste na místě, všichni ví, že jste přišel. Vcházíte do hospody, kde na Vás čekají desítky bořeckých krojovaných. Jste ten, kdo má v hospodě nejvyšší slovo, kdo kapele řekne, kdy začne hrát „Hospůdko, hospůdko malá“. Být vedoucí na hodech, které přežily napoleonské války, Rakousko-Uhersko, první světovou válku, Hitlera, komunismus i raný kapitalismus. To prostě stojí za to!

Čím jsem starší, tím více mi to dochází. Všimám si věcí, kterým jsem před deseti lety nevěnoval pozornost. Například, když jdeme hodovým průvodem, tak se dívám do oken. Spousta tetiček a strýců na nás kouká.

Přespolní a večere

Od roku 2006 jezdím přes pole a křížem krážem jsem objel s ostatními chasníkama takřka všechny hody v okolí. Všude jsem dostal večeri. Snad jen jednou ne. Je pravda, že když někde máte kamarády, na večeri Vás pozvou snáze. Doma jez, co máš, a jinde, co ti dají.

Do Bořetic k nám jezdí kolem dvou set přespolních. A nepočítáme ty, co nejdou na nástup. Zastáváme názor, že bychom měli přespolním večeri poskytnout. Na bořecké hody se objednávají večere z Velkých Pavlovic, přičemž počet je vždy naddimezovaný. Rodiče to neplatí.

Tímto prosím lidi, kteří řeší bořetické hody, aby než něco vypustí do světa, se dopídili všech informací. Vrhá to špatné světlo na naše hody.

Vynášení od stárky

Myslím, že je to snad všem Bořečákům jasné, ale opakování je matka moudrosti. Nejdřív se vynáší chasa. Potom zase chasa, potom Bořečákům a známým tvářím. Až potom turistům. Že je turista občas drzý a přijde si vzít jídlo, tomu se těžko zabrání. Špačka najdete leda ve vinohradě, jak Vám jí úrodu, ale s etiketou Vám nepomůže.

Kontakt

Jako chasa máme e-mailovou adresu hodyboretice@gmail.com. Pokud byste nám chtěli pomoci s historií hodů nebo nám nasdílet například fotografie, budeme velice rádi. Můžete také napsat mně.

Budeme rádi za jakékoli podněty, kladné i kritické. Uznávám ale pouze objektivní kritiku.

Letošní hody

Letošní hody budou probíhat naprosto standardně. Máme zatím jeden stárkovský pár, ale Radim je kus chlapa a vydá za dva! K němu máme dva šikovný sklepníky. Natálka má kolem sebe schopný tým bývalých stárek. Je za nimi celá chasa. Já se na ně hrozně těším. A co Vy? Sejdeme se pod májů?

Ing. Marek Herůfek

Hodové zvyklosti v Bořeticích

Malovaný kraj, 1981, roč. XVII, č. 6, s. 13, Cyril a Oldřich Šebestovi
V jednom čísle BL jsem čtenářům slíbil, že přetiskneme tento článek našich občanů z Malovaného kraje.

Hody v Bořeticích si udržely svůj spontánní charakter. Volba stárků: chasa se sejde čtyři týdny před hody před hospodou k volbě stárků. Ze svého středu si vybere čtyři či pět chasníčků, které uchopí, posadí na židle a nese dovnitř, kde je jim zavdáno. Pokud nápoj přijmou, jsou zvoleni. Do nedávné doby se volili čtyři stárci a sklepník, dříve dva stárci a sklepník. Sklepník měl za úkol starat se v hody o dostatek pití. Od stárků se lišil i vyzdobou zevnějšku. Stárci měli bukáče zdobené velkou „vonici“ (kytice z umělých květin, zdobená pestrými ozdobami a zrcátky) a stárkovským fedrem-právkem (asi 1 m dlouhý fáborek – měla to být asi tyč, pozn. red. – pestře zdobený pentlemi, lýkem a voničkou). Sklepník měl na hlavě „šmukáč“, jaký běžně nosila chasa, totiž ozdobený rozmarýnem, pestrými pentlemi a třemi dlouhými „kosárky“ (péra z ocasu bílého kohouta asi 0,5 až 0,75 m dlouhými), zástěru, kterou mu jeho partnerka (sklepnice) ozdobila pestrými výšivkami. Dnes jsou voleni pouze čtyři stárci jako rovnocenní partneri a sklepník.

Stárci (partnerky stárků) mají pestrý kroj a na hlavě „kotůč“ – velký věnec pestře zdobený umělými květinami, ozdobami a pentlemi. Sklepnice místo věnce měla hlavu ozdobenu jen šátkem nebo „turečákem“ vhodně uvázaným.

Stárci po svém zvolení vybírají stárky. Doprovázení chasou přicházejí před dům vyvolených děvčat za zpěvu tradiční písně: „Maminko, stárek jde k vám...“ Stárek pak požádá rodiče o stárku. Vlastní volba stárky je obdobná jako při volbě stárka. Po zvolení všech stárek mohou začít přípravu na hody. Hody jsou pořádány pod širým nebem u kulturního domu. Chasa ohradí „sóló“ větlemi, obstará „májů“. A děvčata vše vyzdobí pentlemi. Mája se staví v pátek navečer ozdobena pentlemi, věncem a vlajkou a je postavena uprostřed sóla.

Dříve byly hody pořádány po pouti, ale dnes jsou o týden posunuty. Vlastní hody začínají v neděli dopoledne. Stárci s chasou chodí za doprovodu hudby dům od domu a zvou na hody. V neděli obejdou polovinu vesnice. Dopoledne začíná pravá hodová veselice. Stárci za doprovodu chasy a hudby jdou pro stárky. V neděli jdou pro první stárku, pak pro druhou, třetí a čtvrtou. Pak se průvod odebere na sóló, kde je zábava zahájena verbuňkem.

V pondělí dopoledne zve chasa a stárci druhou polovinu obce. Dopoledne se jde jako první pro druhou stárku a pro první naposled.

Zatímco v neděli „drží hody“ (rovná se péče o muzikanty) první stárek, v pondělí druhý a v úterý třetí.

Celou neděli a pondělí odpoledne patří hody mládeži. V pondělí navečer převezmou hody „ženáči“. To se děje v tak zvané „zavádce“, slavnostním obřadu, při němž stárek zavádí svou stárku „mužákoví“ a zároveň mu předává všechny znaky své hodnosti. Tím oficiálně převezmou „mužáci“ (ženáči, ženatí muži) hodovou zábavu, která potrvá až do noci v úterý.

Zavádka se provádí následovně: za zvuků hudby, kterou doprovází chasa a mužáci zpěvem zavádkových písní. Muži předzpěvují a muzikanti po nich opakují. První stárek obchází přísuvným tanečním krokem sóló. Po obejití tří kol se zastaví před první stárkou. Stárci stojí seřazení na okraji sóla a zatím jen přihlíží a úklonem ji vyzve k tanci. Ta podobným tanečním krokem před ním tři malé kruhy, ukloní se mu a v tanci pokračují spolu. Po obejití dalších tří kol ji zavádí „mužákoví“ (tzv. starý stárek), kterého si již dříve zvolil, a předá všechny znaky své hodnosti.

Podobně činí druhý, třetí i čtvrtý stárek, vždy po obejití jednoho a půl kola za svým předchůdcem. Sklepník s krojovanou chasou po celou dobu zavádky obchází a zavdává stárkům víno. Nyní tak činí krojovaná chasa sama a sklepník se se sklepníci zapojuje do zavádky. Chasa naleje skleničku vína stárkovskému páru. Stárek ji zvedne a zavolá: „vesele, chaso“ (nebo vesele, hody) a všichni vesele zavýskají (zajuchají). Také staří stárci pokračují se stárkami v obcházení sóla. Svobodná chasa je zvedá na židlích do výše a zavdávají. Hudba hraje „živijó, živijó“ všichni zpívají a chasa zvedá pár na židlích v rytmu písně. Když končí tanec poslední stárkovský pár, zavádějí své partnerky hostům, berou do kola manželky starých stárků a vdané ženy a zavádí je dalším hostům. Stárci s chasou chodí zavdávat zavádku tančícím párům a dostávají od nich peníze na hody. Když uznají, že zavdali všem tančícím, hudba zahraje nějakou taneční skladbu, a tím zavádka končí a je vyhlášena „večeře“. Hudba odchází na večeri k některému ze stárků.

V úterý zahájí zábavu již staří stárci. Dopoledne se před místní hospodou scházejí místní muži se stárky a chasou a ozdobení kukuřicí a slunečnicemi pochodují za zvuku hudby a se zpěvem vesnicí

1907 (8), za novou obecní hospodou

pro stárky a dívčí krojovanou mládež. Hody pravidelně končí až ve středu ráno.

Volným pokračováním hodů jsou hodky... v následující neděli. Mají obdobnou organizaci jako hody vlastní. Pro stárky si jdou však již mladí stárky doprovázeny chasou. I nyní za doprovodu zpěvu a hudby...

Podle publikace Z. Jelínkové: Zavádka a skočná

Tak takto se hodovalo kolem roku 1980 a takto se tančila zavádka a oblékal se kroj v Bořeticích, než do toho zasáhli různí „reformátoři“, kteří některé části hodů zrušili (hodky, část zavádky...) a některé vymysleli (večeře pro krojované návštěvníky na účet pořadatelů, občerstvení i stohlavého davu při chození pro stárky na účet jejich rodičů, diskotéky na sóle... Drastická změna dívčího kroje jde na vrub tetičkám oblékačkám, které do kroje zatáhly prvky z Podluží – malované zástěry, pentle, ozdoba hlavy sklepnice byl vždy jen šátek, ze šmukáče sklepníka se vytratil trámeček (?) s pentlemi a dva bílé kosárky

(kde by se dnes sehnal bílý kohout?), od 60. let se zkracovaly sukně pomalu jako u kroje z Hovorán, oblékání sukní do šířky. Kdo můžete, porovnejte kroje např. ve Velkých Pavlovicích. Tam byly oblékačky rozumné a držely se tradice a neudělaly z kroje oblečení do cirkusu. Čím víc červené, čím víc malování, čím víc růží, tím je to pro ně lepší!! Každé hody sleduji práci oblékaček a obdivuji umění oblékat náš kroj u paní Škrancové z Bačalandy a paní Petráskové (starostové). Je radost na tu práci pohlédět. To, co se stalo letos, je varování do budoucna. Naše mládež zlenivěla. Je pohodlnější sedět u počítače než připravovat hody. Stárkoval jsem v roce 1958 a měli jsme více pomocníků na práci kolem hodů, než bylo třeba. Úkol pro rodiče byl jediný – připravit jednou večeři pro muzikanty a pak se o nás již nestarali. Dnes je velká většina práce na rodičích. Budoucnost hodů je nejistá. Stárky a stárky budou muset být profesionálky, které si zaplatíme. Příště přineseme článek o změnách dívčího slavnostního kroje.

Václav Petrásek

30. léta 20. stol.

1933

ZE SPORTU

Přesňákový turnaj

V pondělí 8. května se uskutečnil každoroční přesňákový turnaj v tenise. Protože je to první turnaj po zahájení tenisové sezóny, označujeme jej také názvem zahajovací turnaj. Počasí nám letos přálo, turnaje ve čtyřhrách se zúčastnilo šest dvojic, z nichž některé byly smíšené. Majiteli vítězných pohárů se stala dvojice Oldřich Šebesta a Pavel Odstrčil, všichni „na bedně“ obdrželi pěkné ceny, a navíc se mohli zúčastnit závěrečné fáze druhé části turnaje – výroby přesňáků – tj. konzumace.

Této druhé části turnaje se mohli zúčastnit všichni zájemci o tuto pochoutku, i ti, kteří tenisu neholdují. Zlí jazykové tvrdí, že celodenní práce kolem výroby přesňáků je fyzicky daleko náročnější než odehrát pár zápasů v tenise. To samozřejmě nic nemění na tom, že zúčastněným se většinou líbily obě části turnaje, užili si příjemně sváteční den a už se těší na další ročník. Tak snad jen přání, aby nám i příští rok vyšlo počasí.

JUDr. Jana Zemánková

Hasičské cvičení ve škole

Mnoho z Vás si jistě všimlo, že v úterý 27. 6. 2017 dopoledne se v Bořeticích rozezněly sirény a projížděla hasičská auta. Pozornější a zvědavější z vás zjistili, že hasiči mířili někam k základní škole a možná vás začaly napadat předprázdninové hororové scénáře.

Skutečnost je ovšem taková, že po delší odmlce si bořetičtí hasiči spolu s učiteli a žáky základní školy při taktickém cvičení zkoušeli, jak by probíhala evakuace a hašení v případě požáru.

Celá akce byla plánována ve spolupráci s paní ředitelkou měsíc předem nejen pro žáky a učitele jako zpestření konce školního roku, ale také pro zasahující hasiče jako praktická zkouška a nácvik dovedností, které jsou jim pravidelně dávány v teoretické formě při školeních v průběhu celého roku.

Nastal den „D“. Ráno jsem dle dohody přivezl na budoucí místo fiktivního požáru divadelní výrobek mlhy, aby bylo cvičení pro děti atraktivnější a pro hasiče v dýchací technice se podmínky ve škole přiblížily podmínkám při opravdovém požáru. Vzhledem k tomu, že o plánovaném cvičení a jeho hrubém scénáři věděli ve škole všichni, nebylo jeho konání žádným překvapením, což mu trochu ubralo na významu. Podle scénáře cvičení zpozorovala požár v kabinetě jako první paní ředitelka asi po 10 minutách od jeho vypuknutí a ihned jej ohlásila na linku 150. Mezi tím, co byla prováděna evakuace všech tříd, vyhlásilo operační středisko poplach odesláním poplachových SMS všem členům naší jednotky a následně i spuštěním sirény.

Ihned po vyhlášení poplachu jsme se seběhli do garáže na Panském dvoře, oblékli se do těžkých zásahových obleků, nastartovali auta a vyjeli se všim vybavením ke škole. Po příjezdu prvního vozidla (CAS – cisternová automobilová stříkačka) na místo byla většina žáků již evakuována na shromaždiště před školou, takže jsem jako velitel zásahu rozdělil rozkazy pro přichystání dopravního vedení hadicemi „B“ před vchod do školy, kde byl umístěn rozdělovač. Zbytek hasičů prováděl kontrolu a přípravu dýchací techniky pro vstup do budovy s útočným vedením hadic „C“ napojenou na rozdělovač. Mezitím jsem si zjistil u paní ředitelky, jestli jsou všichni z budovy venku a informace o požáru, jeho velikosti a umístění. Protože mi bylo oznámeno, že jedna třída zůstala někde v budově, dostal útočný proud před vchodem do budovy za úkol průzkum s vyhledáváním pohřešovaných osob. Mezitím přijelo druhé vozidlo (TA – technický automobil s vozíkem s vybavením) a další posily, které se začali

chystat do dýchací techniky. Zbytek hasičů prováděl odpojení budovy od všech energií, uzavření všech příjezdových cest natažením červenobílé pásky a ošetření drobných poranění na shromaždišti.

Po chvíli bylo radiostanicí hlášeno od průzkumné skupiny nalezení chybějící skupiny žáků, takže další dva hasiči vstoupili do budovy s úkolem evakuovat je. Jakmile je vyvedli ven, proběhla kontrola počtu podle třídních knih, a bylo zjištěno, že jedna osoba chybí. Proto se pátrací skupina vrátila a pokračovala ve vyhledávání. Mezitím útok hlásil lokalizaci požáru (požár se dál nešíří) a následně jeho likvidaci (uhašení). Vzhledem k tomu, že několik dětí bylo nadýcháno kouřem, nechali jsme si fiktivně přivolat záchranku a poskytovali předlékařskou první pomoc. Poslední osoba byla nalezena na záchodech bez známek života, takže byla urychleně evakuována mimo budovu, kde hasiči okamžitě zahájili nepřímou srdeční masáž a umělé dýchání pomocí ambuvaku. To probíhalo až do fiktivního příjezdu záchranky. Zdravotníci si poté oživovací pokusy převzali.

Tímto jsme vyčerpali veškeré připravené záludnosti letošního scénáře a mohli jsme začít pomalu balit veškeré vybavení, motat hadice a připravit se na závěrečné zhodnocení.

Po nastoupení jednotky jsem zhodnotil celkový průběh cvičení jako dobrý. Naštěstí byla všechna zranění jenom předstíraná a ve skutečnosti s nikomu nic nestalo. Děti a učitelský sbor také mohl vidět, jak vypadá zásah hasičů, a také, že v takovém počasí to pro zasahující hasiče v těžkém obleku a s těžkou výstrojí není vůbec jednoduché, což bylo vidět na první pohled, když nebylo jednoduché na jakémkoliv hasiči najít suchou nit. Pokud by hořelo doopravdy a bylo „přitopeno“, tak by situace byla určitě ještě horší.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem hasičům, kteří se cvičení účastnili ve svém osobním volnu a na cvičení si vzali dovolenou, paní ředitelce, že nám cvičení ve škole umožnila, učitelům a všem žákům, kteří zvládli cvičení na jedničku. Do budoucna budeme takováto cvičení určitě opakovat, tentokrát s tím rozdílem, že informace budou méně šířeny. Každopádně budeme všichni do budoucna doufat, že podobné scénáře budou realizovány pouze při cvičeních a školeních.

Tomáš Langer, velitel JSDH Bořetice

www.sdhboretice.cz

Bronzová Eliška

Na poslední chvíli jsme ještě dostali skvělou zprávu. Eliška Škrancová z 9. B (ZŠ Kobyly) získala bronz na mistrovství republiky v GOJU-RYU. To se opravdu nestává často, a tak ji spolužáci z 9. B aspoň krátce vyzpovídali.

Jak ses dostala ke karate?

Můj strýc, který je trenérem, mě k tomu přivedl, když mi bylo asi 6 let.

Co tě na karate zaujalo a co tě na tom baví?

Potřebovala jsem hlavně vybit přebytečnou energii.

Za jaký klub závodíš?

L.F. klub Hustopeče.

Jak často trénuješ?

Třikrát týdně minimálně po dobu 90 minut a také trénuji doma.

Jak často míváš zápasy?

Pokaždé na trénincích a také někdy ve volném čase.

Věnuje se hodně holek karate?

U nás v oddíle ne, ale v republice ano.

Jaké vlastnosti musí mít dobrý karatista?

Trpělivost, energii a mít nervy na uzdě.

Musíš asi umět předvídat a dobře reagovat...

Určitě je to důležité, ale člověk se postupně vypracuje.

Co je pro tebe jako pro karatistu nejdůležitější?

Hlavě fyzická, protože bez té to nejde, a hlavně také dobré fyzické a psychické zdraví.

Co pro tebe bylo nejtěžší?

Začátky, začátek puberty (6. a 7. třída), když všichni chodili ven a já na tréninky...

Co jsi musela obětovat?

Spoustu volného času, který jsem mohla trávit s kamarády.

Co všechno jsi musela vyhrát, aby ses dostala na mistrovství?

Musela jsem se nominovat ze dvou národních pohárů.

Kolik soupeřů jsi musela porazit, abys získala 3. místo?

Asi 10.

Co je vůbec goju-ryu?

Je to určitý styl karate, který vznikl před mnoha lety na Okinawě.

Čím se liší od jiných stylů?

Drobnostmi, které okolní svět nevidí, je těžké to vysvětlit.

Kolik máš pohárů nebo titulů?

Nemám je spočítané, ale asi tak 5.

Jaký už máš pásek?

Hnědý neboli druhé kyu.

Jak jdou pásky po sobě?

Už mám za sebou bílý, bílý se žlutými konci, žlutý, žlutý s červenými konci, červený, zelený, modrý, hnědý, druhý hnědý, černý (1 až 10).

Tak to jsi dobrá... A už jsi někdy musela použít karate v osobním životě?

Ne, naštěstí nemusela, zatím mě nikdo neohrožoval.

Zbila jsi někdy někoho do bezvědomí?

Do bezvědomí ne, to bych se vyfaulovala, ale už jsem holkám vyrazila čelist z pantu, zlomila nos nebo vyrazila dech.

Co by tě mohlo odradit od kariéry v karate?

Jedině těhotenství nebo nějaká nemoc.

Jaký máš cíl?

Chci se dostat do reprezentace ČR a získat nějaký světový titul.

Tak děkujeme a ať se ti daří!

Žáci 9. B

Nebe plné letadel 2017

Od víkendu 22. a 23. července bylo nebe nad letištěm Kraví hora v Bořeticích plné letadel. Ne těch skutečných, ale modelů s rozpětím křídel do čtyř metrů, s elektrickými motory a na dálkové ovládání. Uskutečnil se zde 6. ročník mezinárodní modelářské soutěže „O Jihomoravský pohár“ v kategorii radiem řízených elektrovětroňů, mezinárodně označovanou podle pravidel FAI-F5J. Tato soutěž je zařazena do seriálu 32 mezinárodních soutěží Intertour 2017 a CONTEST Eurotour 2017, které se letos uskutečňují v 16 státech celého světa.

Hlavním pořadatelem této soutěže u nás je Modelářský klub Hustopeče. V tomto šestém ročníku se v Bořeticích sešlo 65 soutěžících z České republiky, Slovenska, Maďarska, Rakouska, Německa, Polska a Slovinska. V každém ročníku se několik modelů letadel ztratí pro poruchu dálkového ovládání a musí se hledat. V letošním roce to byl jen jeden případ, kdy se model letadla ztratil v kukuřici vedle letiště a musel se dlouho hledat.

Slavnostní zahájení soutěže bylo v sobotu 9 hodin. Všechny nastoupené soutěžící přivítal starosta obce František Petrásek, popřál

jim hezké počasí a spokojenost s celou soutěží a pozval je všechny do Bořetic v dalším ročníku. Nebe nad letištěm pro soutěže otevřel emeritní prezident KHR V. Petrásek a v neděli po vyhlášení výsledků zase pro tuto soutěž nebe uzavřel. Organizační tým vedl předseda Modelářského klubu Hustopeče pan František Babáček.

Soutěžící byli velmi spokojeni s organizací soutěže i s prostředím letiště Kraví hora, které je na okraji kolonie sklepů a hotelů. Všichni se již těší na další ročník.

Václav Petrásek

1. polovina roku 2017 v TJ Sokol

Před začátkem jarní části sezony proběhla na hřišti brigáda, kde jsme opravili sítě za brankami, posekli pozemky kolem hřiště a natřeli fotbalové branky. Před mistrovskými zápasy bylo hřiště zvertikutováno (prořezáno) a srovnáno. Dále jsme v květnu provedli aerifikaci (stroj udělá v zemi dutými hroty díry) a následně jsme hrací plochu zapískovali cca 52 tunami písku. Tím došlo k provzdušnění trávníku a voda se lépe dostává ke kořenům. Nyní máme jedno z nejlepších hřišť na okrese. Věříme, že na kvalitním hřišti bude děti i dospělé fotbal více bavit.

Muži

Mužstvo mužů trénuje pan Karel Doležal. Na jarní část sezony nás posílili Kamil Michna, Viktor Pilarčík a Jiří Žowliak. Jiní hráči však odešli (Robert Kojan, Tomáš Topinka) a skončil i Zbyněk Gehr. Někteří mladí si navíc dali pauzu, a tak jsme byli rádi, že jsme sezonu dokončili bez ostudy a na každý zápas nás jelo minimálně 13 hráčů. Opět se opakovala situace z podzimu, kdy doma jsme vítězili a venku pravidelně prohrávali. Příští sezonu na tomto musíme zapracovat, jinak nemá pro fanoušky cenu na venkovní zápasy jezdit. Sezonu jsme nakonec zakončili na 6. místě se ziskem 36 bodů a skóre 40 : 44.

Výsledky v jarní části

Bořetice – Kobylí 1 : 0
 Boleradice – Bořetice 1 : 0
 Bořetice – Vrbice 0 : 0
 Velké Hostěrádky – Bořetice 1 : 0
 Bořetice – Šitbořice 2 : 1
 Horní Věstonice – Bořetice 3 : 1
 Bořetice – Ivaň 4 : 3
 Popice – Bořetice 2 : 0
 Vranovice – Bořetice 2 : 0
 Klobouky – Bořetice 3 : 5
 Bořetice – Nosislav 4 : 0
 V. Pavlovice B/Starovičky – Bořetice 2 : 1

Tabulka

1. Strachotín	26	18	4	4	72 : 27	58
2. Šitbořice	26	18	3	5	80 : 21	57
3. Ivaň	26	15	4	7	62 : 34	49
4. Popice	26	14	3	9	62 : 35	45
5. Vrbice	26	11	10	5	48 : 38	43
6. Bořetice	26	10	6	10	40 : 44	36
7. Kobylí	26	10	6	10	39 : 38	36
8. Boleradice	26	10	5	11	33 : 41	35
9. Vranovice	26	10	4	12	41 : 60	34
10. Horní Věstonice	26	9	6	11	45 : 54	33
11. Nosislav	26	9	6	11	41 : 53	33
12. V. Pavlovice B/Starovičky	26	7	5	14	31 : 42	26
13. Velké Hostěrádky	26	4	4	18	22 : 64	16
14. Klobouky	26	3	2	21	34 : 99	11

Přípravka

V ročníku 2016/2017 jsme měli do soutěže přihlášeno mužstvo mladší přípravky. Děti vedou trenéři Lubomír Dufek, Kamil Mazůrek a Luděk Gloza. Z těchto trenérů mají licenci sk. B Lubomír Dufek a Luděk Gloza. Kamil Mazůrek bude trenérskou licenci dělat závěrem tohoto roku. V závěru sezony nám pomohl udělat několik tréninků zkušený trenér s licenci sk. B Standa Hřiba. Není jednoduché děti trénovat, a tak jsme byli rádi, že jsme mohli od Standy něco okoukat, a děti byly rády, že mohou zkusit zase něco jiného. Zápasy přípravy probíhaly se střídavými úspěchy. Avšak u těchto zápasů by se nemělo hrát na výsledek, ale snažit se, aby se děti něco naučily a bavilo je to. Kromě šestu mistrovských a dvou přátelských zápasů se naše příprava zúčastnila dvou turnajů. Nejprve turnaje pořádaného OFS Břeclav v Moravském Žižkově, kde hrály malé děti až po mladší přípravku, a pak turnaje starší přípravky v Krumvíři. Na tomto turnaji nám pomohly některé bořetické děti, které hrají ve Velkých Pavlovicích. Na turnaji, kde jsme potkali těžké soupeře, se nám těsně nepodařilo postoupit do semifinále, a nakonec jsme skončili na 5. místě z osmi účastníků. Potěšující je, že děti přibývají a hodně bořetických dětí hraje v okolí projevuje zájem hrát za Bořetice. Dokonce již u nás trénuje jedno dítě z Němčiček a z Kobylí. V příští sezoně již máme přihlášenu starší i mladší přípravku!

Luděk Gloza, TJ Sokol Bořetice

Tenisový klub TK Bořetice 2012, z.s. – činnost klubu, léto 2017

Letošní letní tenisová sezóna začala začátkem května „Přesňákovým turnajem“ (podrobnosti viz samostatný článek v tomto čísle BL). Dalším turnajem byl „Letní turnaj mistrů“ ve čtyřhře smíšených dvojic 7. 7. 2016. Turnaje zúčastnilo šest dvojic z Bořetic a okolí. Hrál se systémem každý s každým. Po odehrání turnaje měly tři dvojice po osmi bodech. O vítězi rozhodla minitabulka, a vítězství tak z loňského roku obhájila dvojice David Cvingrál a Milan Herůfek. Ještě před turnajem ve čtyřhře se uskutečnil turnaj mladých „Big Head open“ ve dvouhře. V tomto turnaji hrálo 16 hráčů z Bořetic a okolí. Vítězem se stal Jirka Kuchyňka z Bořetic, který ve finále porazil Tomáše Kasana 7 : 6. Vrcholem letošní sezóny byl opět družební turnaj ve čtyřhře, který se odehrál 22. 7. 2017. Turnaje se zúčastnilo 10 smíšených dvojic, složených ze členů tenisových klubů z Bořetic a Šternberka. Hrál se po pěti dvojicích ve dvou skupinách. První dvě dvojice postoupily do semifinále, ostatní hrály o pořadí ve skupinách. Vítězem

se po zásluze stala dvojice Andrea Šemberová a Milan Herůfek, když v celém turnaji neprohrála. Tentokrát nám přálo i počasí, a to i přes to, že nám meteorologové předpovídali déšť během celého odpoledne. Naštěstí se nic takového nepotvrdilo, turnaj se odehrál a po všech stránkách vydařil.

Z nespportovní činnosti se nám podařilo získat dotaci z Jihomoravského kraje na opravu oplocení víceúčelového hřiště ve výši 73 000 Kč. Finančně se na této akci bude podílet i obec, a to ve výši 40 000 Kč. **Pro děti a mládež chystáme opět „Letní tenisovou akademii“, která se uskuteční ve dnech 14.–18. srpna 2017.** Případné zájemce budeme informovat zveřejněním na obecních stránkách.

Letní turnaj mistrů, Bořetice 2017

1. místo: David Cvingrál, Milan Herůfek
2. místo: Petr Zemánek, Petr Michna
3. místo: Pavel Stránský, Michal Krajča

Big Head open, Bořetice 2017

1. místo: Jiří Kuchyňka
2. místo: Tomáš Kasan
3. místo: Jan Siegl
4. místo: Jaroslav Křivánek

Družební turnaj, léto – Bořetice 2017

1. místo: Andrea Šemberová, Milan Herůfek
2. místo: Jiří Šembera, Jiřina Odstrčilová
3. místo: Iva Kubešová, Pavel Bárta
4. místo: Jiří Kubát, Pavel Machač

Družební turnaj – vítězové

Za tenisový klub Milan Herůfek

Big Head open – účastníci turnaje

Sbor dobrovolných hasičů Bořetice děkuje

za všechny příspěvky do letošního sběru železa.
V letošním roce se tímto způsobem podařilo získat
29 757,- Kč

Děkujeme

Zvláštní díky patří Obci Bořetice za materiální podporu
a uživatelům ZD Bořetice za poskytnutí
technického zázemí.

SOUTĚŽ V POŽÁRNÍM ÚTOKU BOŘETICE

SOBOTA
2/9
2017
START
13:00

PŘIJĚTE PODPORIT NÁŠ TÝM

PROGRAM A INFORMACE K TRADIČNÍM KROJOVÝM HODŮM V BOŘETICÍCH 6.8. - 8.8.2017

TENTO DOKUMENT VZNIKL PRO NÁVĚTVNÍKY HODŮ. PŘI PSANÍ NEBYL ZRANĚN ŽÁDNÝ OBČAN BOŘETIC.

HODY = NEJVĚTŠÍ FOLKLORNÍ SLAVNOST OD 1777	CHASA = BOŘEČTÍ KROJOVANÍ ŠOHAJI A CHASNICE	STÁREK = MANAŽÉR HODŮ. EVENT MANAGER MODERNÍHO TYPU.
MÁJA = cca 25m STROM (PRO PŘESPOLNÍ 45m)	PŘESPOLNÍ CHASA = ŠOHAJI A FRAJÁRKY, CO NEJSÚ Z BOŘETIC	SKLEPNÍK = MÁ NA STAROSTI VÍNO, SE STÁRKEM SE STARAJÍ O HODY
MUŽÁCI = BOŘEČTÍ ZPĚVÁCI V BOŘECKÉM KROJI	SÓLO = NÁMĚSTÍ, KDE LIBOZVUČNĚ HRAJE DECHOVKA	ZVANÍ = CHASA OBEJDE VESNICU, POZVE KAŽDÝ DŮM NA HODY
KROJ = KAŽDÁ DĚDINA MÁ SVŮJ IDENTICKÝ KROJ, KTERÝ SE PO STALETÍ VYVÍJÍ. BOŘECKÝHO CHASNÍKA POZNÁTE PODLE ČERNÝCH NEVYŠIVANÝCH KALHOT, KORDULE A RUČNĚ VYŠIVANEJ KOŠULE. BOŘECKÁ CHASNICA MÁ NA SOBĚ ŠIROKÉ ZDOBENÉ KROJ. PŘESPOLNÍ CHASNICE MAJÍ ÚZKEJ MODREJ, ČERVENĚJ, ZELENĚJ NEBO JINAK BAREVNĚJ KROJ.		
PŘESPOLNÍ ŠOHAJI DLE BARVY KALHOT:		PŘESPOLNÍ ŠOHAJI DLE PŘEZDÍVEK:
ŽLUTÉ KALHOTY = VRBICA, RAKVICE, V. BÍLOVICE, NIKOLČICE (KRAŤASY), ATD.		KOTRBÁLI = BOŘEČÁCI, PROTOŽE MAJÍ VELKŮ HLAVU. (ABY SE TAM HODNĚ MOUDROSTI VLEZLO :-).
ČERNÉ KALHOTY = V. PAVLOVICE, ŠAKVICE, KOBYLÍ, HUSTOPEČE, NĚMČIČKY, HORBOJ ATD.		PŮLPÁNI = PAVLOVČÁCI, PROTOŽE JE TO RÝMUJE NA TULIPÁNÍ
BÍLÉ KALHOTY = BOLERADICE, BRUMOVICE, MORKŮVKY ATD.		ŠÍPKAŘI = NĚMČIČÁCI, PROTOŽE SI JEDNA JEJICH DĚVČINA NECHALA VYTETOVAT NA NOHU ŠÍPEK!
ČERVENÉ KALHOTY = HLOHOVEC, PRUŠÁNKY, LANZHOT, PROSTĚ PODLUŽÍ ATD.		KALUBÁCI = VRBEČÁCI, PROTOŽE CHODÍ K NEEEXISTUJÍCÍMU JEZERU KALUB NA PROCHÁZKY.
MODRÉ KALHOTY = HLUK, UHERSKO-BRODSKO ATD.		KOŠULÁCI = KOBYLÁCI, MAJÍ KOŠULE DYCKY Z GATÍ VEN. HOLD, MOC PAŘÍJÍ.
NEDĚLE 30.7.2017	KDY?	POZNÁMKA:
SVATOANENSKÁ POUŤ	10.00	POUŤ PATRONKY NAŠEHO KOSTELA, SVATÉ ANNY. PROBÍHÁ V PARKU PŘED KOSTELEM. HLAVNÍ CELEBRANTMONS. ThLic. VÁCLAV SLOUK.
PÁTEK 4.8.2017	KDY?	POZNÁMKA:
STAVĚNÍ MÁJE	18.00-21.00	NA SÓLE STAVÍJÍ BOŘEČTÍ SILÁCI RUČNĚ MÁJU. ZVEDÁ SE POMOCÍ HOLOVIN A ŽEBŘÍKŮ. BOŘECKÁ MÁJA MÁ ASI 25m. PO STAVĚNÍ SE POD MÁJÍ ZPÍVÁ A PÍJE VÍNO. STARTUJEME JÁTRA. ROK SME POD KRAVÍMA HORAMA TRÉNOVALI.
SOBOTA 5.8.2017	ZPÍVÁ BOŘECKÝ MUŽÁČKÝ SBOR SVODNÍČAN A MŮŽÁCI Z OKOLÍ	
PŘEDHODOVNÍ ZPÍVÁNÍ	20.00-24.00	BUDŮ SE ZPÍVAT MORAVSKÝ PÍSNÍČKY, HRAJE I CIMBÁLOVKA. NA SÓLE JE OTEVŘENÝ BAR S OBČERSTVENÍM. MOŽETE KÚPIT SKLENIČKU S HODOVÝM MOTIVEM. ZPÍVÁNÍ OTEVŘÁ CELÉ HODY, JE TO TAKOVÝ KLÍČ K HODOVÝM DVEŘAM. VSTUPNÉ 50 KČ.
NEDĚLA 6.8.2017	HRAJE DECHOVÁ HUDBA SOKOLKA ZE ŠAKVIC.	
	VSTUPNÉ:	ODPOLEDNÍ 50 KČ VEČERNÍ 100 KČ CELODENNÍ 120 KČ
HODOVNÍ MŠE	7:30	V BOŘECKÝM ŘÍMSKOKATOLICKÝM KOSTELE BUDE MŠA.
ZVANÍ	OD 9.00	CHASNÍCI IDU Z HOSPODY U LINHŮ ŽÁDAT STAROSTU O PRÁCO NA HODY, COŽ JE STÁRKOVSKÝ PRÁVO. POTOM ZVŮ DŮM PO DOMU PO DĚDINĚ.
HODOVÝ PRŮVOD	15:00-16:30	PRŮVOD PŮJDE Z HOSTINCE U LINHŮ DLE STANOVENEJ TRASY. KDYŽ NEVÍŠ, JDI TAM, KAM IDU LIDI. NEBO KDE HRAJE MUZIKA. (http://www.boretice.cz/kulturni-akce).
ODPOLEDNE NA SÓLE	16.30-20.00	ODPOLEDŇA SI MOŽETE ZATANCOVAT, POPIT VÍNA, VESELIT SE. VEMTE SI S SEBŮ FOŤÁK, JEZDÍ K NAM PŘESPOLNÍ Z CELÝHO KRAJE. ZAZPÍVAJÍ A ZATANCUJÍ VERBUŇK. JEZDÍ K NAM STOVKY KROJOVANÝCH Z CELÉHO KRAJE. K DISPOZICI SÚ DVA BARY A STÁREK S JÍDLEM. V PŘÍPADĚ DEŠTĚ JE AKCE UVNITŘ V KULTURNÍM DOMĚ A REPRÁK NAMIŘENÝ SMĚR NA SÓLO, TAK NÁS I V TĚTO VARIANTĚ PŘIJĎTE PODPOŘIT.
VEČEŘE	20.00-21.00	NA SÓLE SE DAJÍ ZAKÚPIT KLOBÁSY, TYČINKY Z BOŘECKEJ PEKÁRNY. NEBO VYUŽIJTE BOŘECKÝCH GASTROPODNIKŮ. PŘESPOLNÍ CHASNÍCI MAJÍ VEČEŘU V KULTURNÍM DOMĚ NEBO U NĚKTERÉHO Z KROJOVANÝCH BOŘEČÁKŮ, KTERÝ SI JE POZVE DOMŮ.
VEČERNÍ ZÁBAVA	21.00-5.00	BUDE SE TANCOVAT A PIT (CO JE V LIHU, TO SE NEKAZÍ). V PRŮBĚHU VEČERA SÚ TÉMATICKÝ „TANEČNÍ SÓLA“, KROJOVANÍ K VAM DOJDŮ, ZAVDAJÍ VAM BOŘECKÝHO VÍNA, VY SI "SÓLO" PŘIPNETE S VAŠIM TANEČNÍM PARTNEREM A DÁTE JIM DLE UVÁŽENÍ NĚJAKEJ PŘÍSPĚVEK. VE 3.00 SKONČÍ DECHOVÁ MUZIKA.
PONDĚLÍ 7.8.2017	HRAJE DECHOVÁ HUDBA ZLAŤANKA Z KOBYLNICE.	
	VSTUPNÉ:	ODPOLEDNÍ 50 KČ VEČERNÍ 100 KČ CELODENNÍ 120 KČ
ODPOČINEK	9:30:0-15.00	STŘÍZLIVÍME. NEBUDIT. NETUŠIT.
HODOVÝ PRŮVOD	15:00-16:30	KLUCI VYCHÁZÍ Z HOSPODY U LINHŮ A JDE NA NA STANOVENÝ BOD SRAZU. (viz odkaz nahoře).
ODPOLEDNE NA SÓLE	16.30-18.00	PODOBŇY JAKO NEDĚLNÍ ODPOLEDŇA, JEN PŘESPOLNÍ NEMAJÍ NÁSTUPY. TAKŽE MOŽETE SI OPĚT ZATANCOVAT, POPIT VÍNA, VESELIT SE. TAKTĚŽ VÍNO OD BOŘECKÝCH VINAŘŮ, GOŘALKY, NĚCO Z UDÍRNÝ.
ZAVÁDKA	18.00-20.00	TRADIČNÍ TANEC. PŘEDÁVÁNÍ HODŮ STARÝM STÁRKOM A SKLEPNÍKOM. MUŽÁCI A ZPĚVÁCI ZAVÁDKY ZPÍVAJÍ TEXT O DĚNÍ V OBCI, STÁRKÁCH, SKLEPNÍKÁCH A CHASE. CO ČTVRTKOLEČKO PÍJÍ VÝBORNÉ VÍNO. STÁRCI TRADIČNĚ VYZVEDÁVAJÍ ZPĚVÁKY V HOSPODĚ U LINHŮ.
VEČEŘE	20.00-21.00	NA SÓLE SE DAJÍ ZAKÚPIT KLOBÁSY, TYČINKY Z BOŘECKEJ PEKÁRNY. NEBO VYUŽIJTE BOŘECKÝCH GASTROPODNIKŮ. :)
VEČERNÍ ZÁBAVA	21.00-5.00	BUDOU OPĚT TÉMATICKÝ „TANEČNÍ SÓLA“, KROJOVANÍ K VAM PŘIJDŮ S POHÁRKEM A ZAVDAJÍ BOŘECKÝHO VÍNA, VY SI JE PŘIPNETE A DÁTE JIM NĚJAKEJ TEN PŘÍSPĚVEK.
ÚTERÝ 8.8.2017	HRAJE DECHOVÁ HUDBA LÁCARANKA Z KOBYLÍ.	
	VSTUPNÉ:	ODPOLEDNÍ 50 KČ VEČERNÍ 100 KČ CELODENNÍ 120 KČ
VYBÍRÁNÍ VÍNA	8:30-14.00	STAŘÍ AJ MLADÍ STÁRCI A SKLEPNÍCI JEDŮ POD KRAVÍ HORY VYBÍRAT OD MÍSTNÍCH VINAŘŮ VÝBORNÝ KRAVIHORSKÝ VÍNO.
HODOVÝ PRŮVOD	15:00-16.30	KLUCI VYCHÁZÍ Z HOSPODY U LINHŮ , KAŽDÝ SI VEZME TURKYNSKO (KUKUŘICA). JDE SE KE TŘETÍ STÁRCE, KE DRUHÉ, PAK K PRVNÍ PODLE STANOVENEJ TRASY. AŽ SE DOJDE NA SÓLO, KAŽDÝ CHLAP BY MĚL TURKYŇ PROHODIT VĚNCEM , JINAK SI 5 LET V NEVRZNE. (VĚDECKY DOKÁZANO V KRAVIHORSKÉ AKADEMII VĚD).
ODPOLEDNÍ NA SÓLE	16.30-20.00	ODPOLEDNE SI MOŽETE OPĚT ZATANCOVAT, POPIT VÍNA, ŠAK TO UŽ ZNÁTE, NĚ? KDO PIL, UMŘEL, KDO NEPIL, TAKY. ALE KDO PIL KRAVIHORSKÝ VÍNO, ŽIL DLUHO A MĚL SE NA TYM SVĚTĚ KRÁSĚ!
SÓLO OSÁCI	18.00-20.00	JEDNÁ SE O NEJOČEKÁVANĚJŠÍ AKCI PRO NAŠE MALÉ OSÁKY (DĚTI) I DOSPĚLÉ. VŠICHNI SPOLEČNĚ TANČÍ NA SÓLE, KDE SE ZAVDÁVA NEALKO A ROZDÁVÁJŮ KOKINA (CUKROVÍ). VĚK OMEZEN OD 0,1-120 LET.
VEČEŘE	20.00-21.00	NA SÓLE SE DAJÍ ZAKÚPIT KLOBÁSY, TYČINKY Z BOŘECKEJ PEKÁRNY POKUD SE TO UŽ VŠECKO NESNĚDLO.
VEČERNÍ ZÁBAVA	21.00-5.00	BUDŮ SE PRODÁVAT TÉMATICKÝ „TANEČNÍ SÓLA“, STEJNĚ JAKO V PONDĚLÍ A NEDĚLU! O PŮLNOCI SI PRO VÁS CHASA PŘIPRAVILA PŮLNOCNÍ PŘEKVAPENÍ! VE 3.00 SKONČÍ DECHOVÁ MUZIKA A PUSTÍ SE HITOVKY DO REPRÁKŮ A MOŽNÁ PŘIJĎE I KOUZELNÍK ANEBU ARNOŠTEK SE SVOJÍ DISKOTÉKOU!!!

BOŘEČTÍ STÁRCI A SKLEPNÍCI	
1. STÁRKOVSKÝ PÁR	RADIM PILAŘ A NATÁLIE POPOVSKÁ
SKLEPNÍK	MICHAL KUBÍK
SKLEPNÍK	JAKUB SPRINGER

**ČÍ SŮ HODY? NAŠE! PŘIJĎTE JE PODPOŘIT.
MÁTE-LI MOŽNOST, PŘIJĎTE V KROJU! TĚŠÍME SE NA VÁS.**

STÁRCI, STÁRKY A BOŘECKÁ CHASA VÁS ZVE NA TRADIČNÍ KROJOVÉ

PROGRAM HODŮ

STAVĚNÍ MÁJE

4. SRPNA V PÁTEK
18.00 SRAZ NA SÓLE

PŘEDHODOVNÍ ZPÍVÁNÍ

5. SRPNA V SOBOTU
ZAČÁTEK 20.00

HODOVNÍ NEDĚLE

6. SRPNA

HODOVNÍ PONDĚLÍ

7. SRPNA

HODOVNÍ ÚTERÝ

8. SRPNA

HRAJE DJH SOKOLKA

15.00 PRŮVOD

16.30 ZÁBAVA NA SÓLE

HRAJE DJH ZLAŤANKA

15.00 PRŮVOD

18.00 ZAVÁDKA

HRAJE DJH LACÁRANKA

15.30 PRŮVOD

18.00 SÓLO OSÁCI

elektrokola, krosová, horská a silniční kola
koloběžky a odrážedla
náhradní díly, doplňky a sluneční brýle

zlevněné funkční a sportovní prádlo CRAFT, MOIRA, ATEX
prodej dárkových a servisních poukazů v hodnotě 300 až 1 000 Kč

záruční i pozáruční servis – opravujeme všechna jízdní kola,

provádíme opravy kotoučových i hydraulických brzd

otevřeno: po–pá 8.00–12.00, 13.00–17.00, sobota: 8.00–11.00

Hlavní 68, Velké Pavlovice, tel: 776 820 690
www.zaf.cz, velo@zaf.cz

Na skleničku?
Na limonádu?
Na zákusek?
Na kávu?

BARAQUE
wine gallery

Út-Čt 16:00-19:00

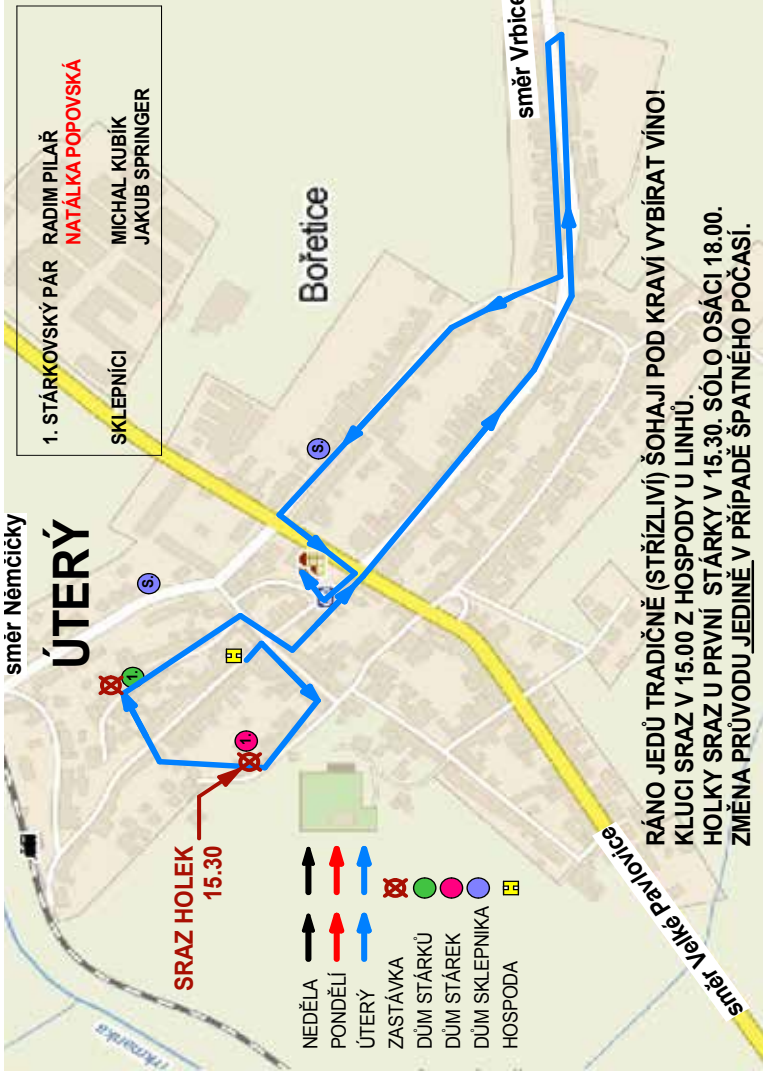
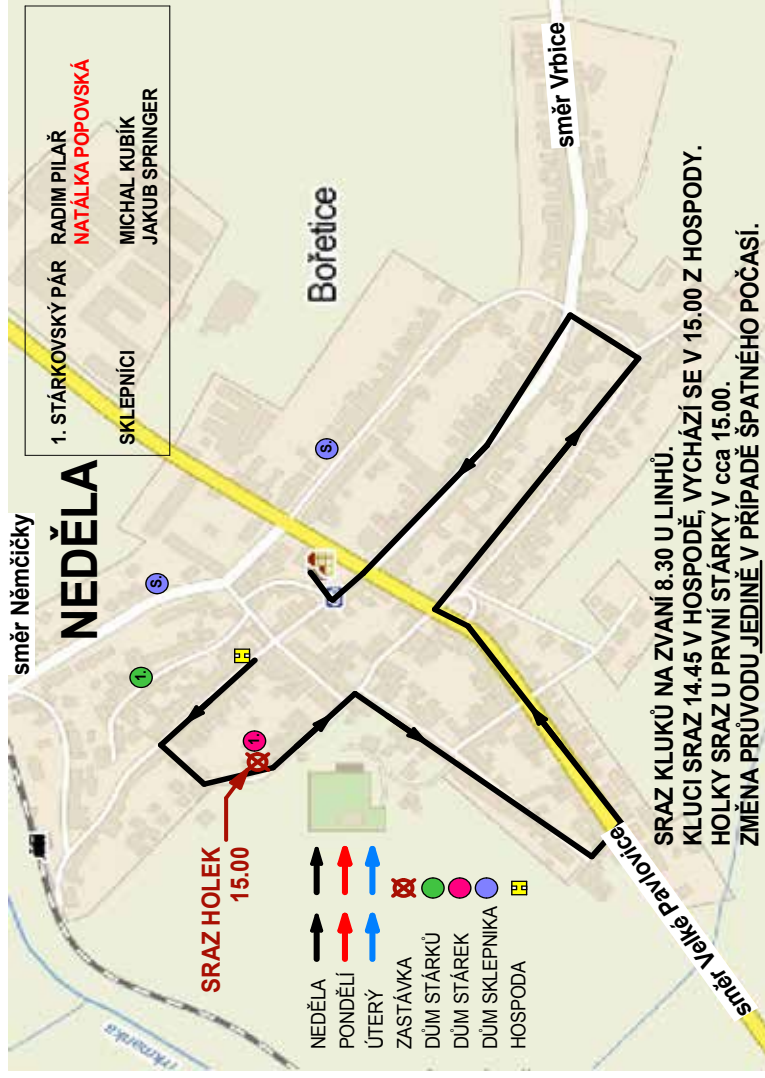
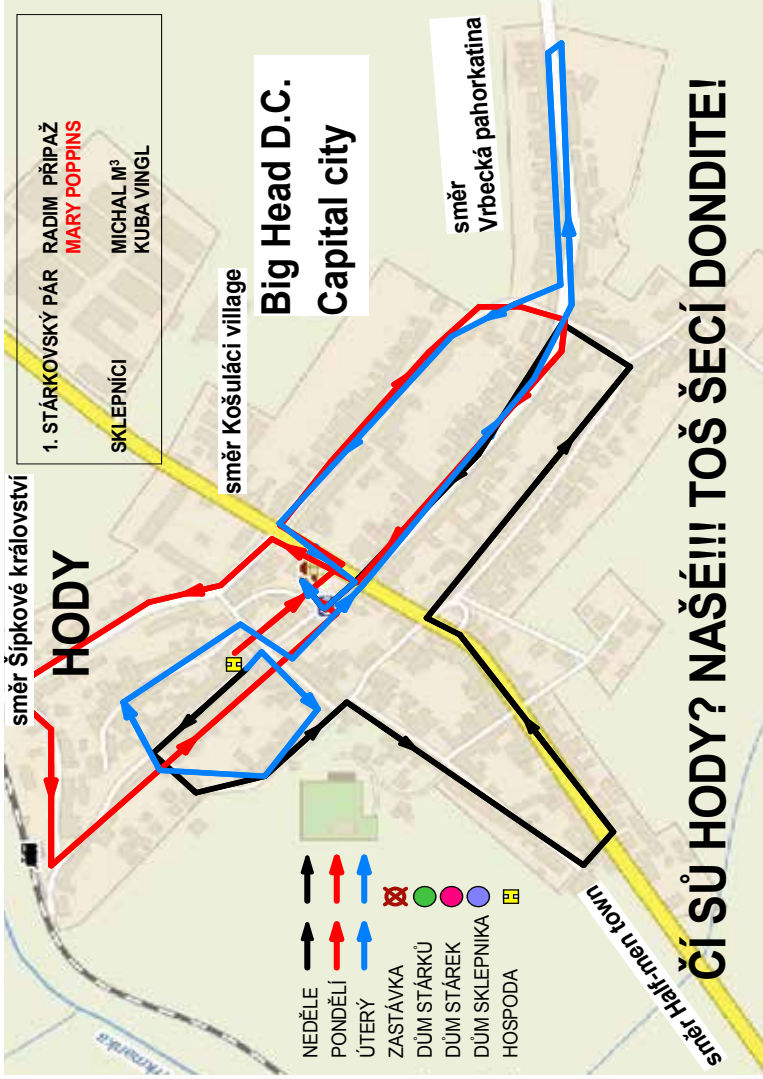
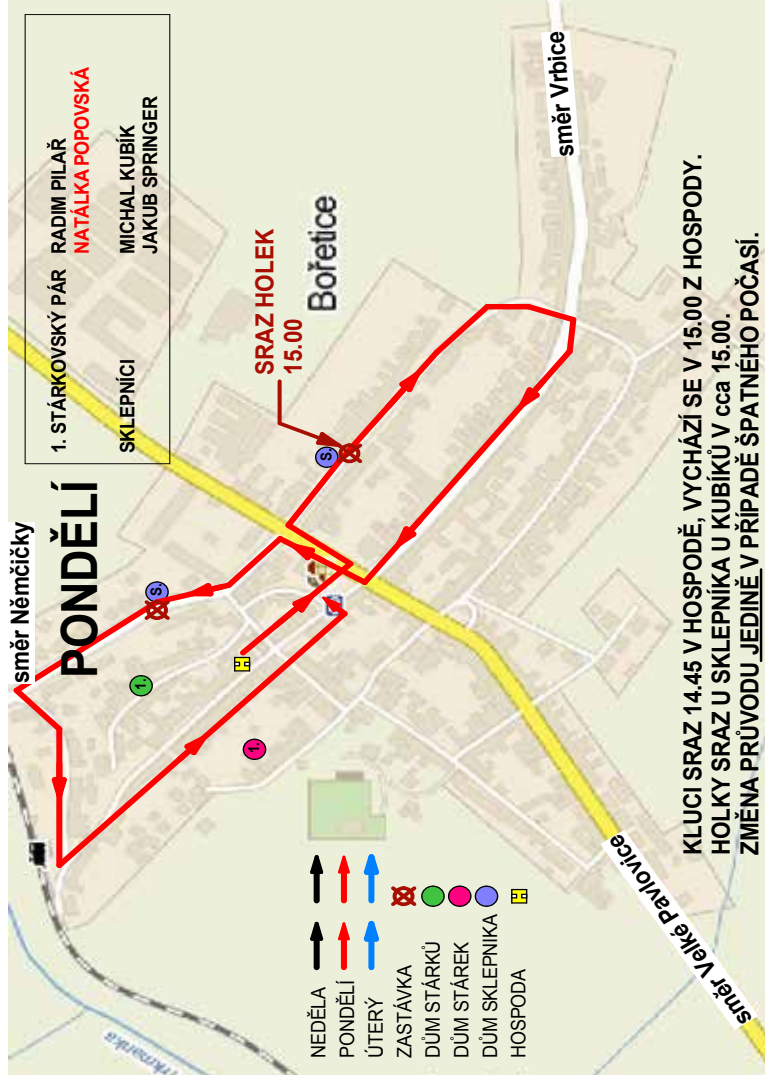
Pá 16:00-21:00

So-Ne 10:00-19:00

Hodonínská 11, Velké Pavlovice

www.boretice.cz

kontakt na správce webu:
webboretice@seznam.cz

Fotogalerie

Dopravní hry dětí z MŠ na sále u KD

Pasování školáků

Recitační soutěž v Boleradicích

SONNENTOR

Čejkovické bylinkové slavnosti

Čejkovice u Hodonína, areál SONNENTORU
neděle 3. září 2017 od 10.30 hodin

25 & S

Slavte s námi a přijďte nahlédnout do zdejšího světa bylin a koření.

- Zážiteková exkurze ve výrobě čajů, biojarmark a pestré ochutnávky
- divadelní představení pro děti i dospělé
- přednášky Margit Slimákové o zdravém stravování
- dětské folklorní vystoupení
- k poslechu zahraje Varmužova cimbálová muzika

Příjemné prostředí a dobrá nálada,
to jsou bylinkové slavnosti v SONNENTORU.

Těšíme se na vás! Vstup zdarma.

 SONNENTOR
 [WWW.SONNENTOR.CZ](http://www.sonnentor.cz)
 #TADYROSTERADOST

Výlet dětí z MŠ do ZOO Hodonín

Fotogalerie

Atletická olympiáda v ZŠ Kobylí

Atletická olympiáda v ZŠ Kobylí

Atletická olympiáda v ZŠ Kobylí

Atletická olympiáda v ZŠ Velké Pavlovce

Atletická olympiáda v ZŠ Velké Pavlovce

Atletická olympiáda v ZŠ Velké Pavlovce

Atletická olympiáda v ZŠ Velké Pavlovice

Muzikantská buda

Zájezd do Třebíče, foto E. Lacinová

Zájezd do Podují, foto E. Lacinová

Z bořetické pouti ke sv. Anně

Z bořetické pouti ke sv. Anně

Bořetické listy č. 2/2017

Vychází nepravidelně. Vydává Obec Bořetice, IČO: 283037. Registrováno MK ČR E 11 764.

Redakční rada: František Petrásek, Ing. Lenka Bukovská, Mgr. Ivana Machačová, Lenka Grůzová, Václav Petrásek, Ing. Kateřina Michnová, Ing. Lucie Dufková, DiS.

Příspěvky a náměty posílejte na e-mail: webbořetice@seznam.cz. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky krátit.

Výtisk zdarma. Neprošlo jazykovou úpravou.

Grafická úprava: Mirek Chudík. Tisk: Graweb s.r.o.